I.Semnul destinului

Aleea ce şerpuia graţioasă pe lângă marele Conac Ashwarya era mărginită, de ambele părţi, de castanii uriaşi, cei mai bătrâni copaci din acea regiune a ţării.Izolaţi de Oraşul zgomotos ce-şi etala blocurile cu zeci de etaje departe, spre apus, castanii erau singurii martori ai istoriei agitate a Conacului, ai dramelor sau bucuriilor celor ce locuiseră acolo.Câteodată, seara, susurul frunzelor ce se legănau în cântec de adieri uşoare amintea de glasurile bunicilor spunând poveşti despre vremuri demult apuse, dar al căror mister şi farmec apăsa încă asupra prezentului.

Razele soarelui muribund de toamnă târzie îşi trimiteau ultima explozie de lumină sângerie, anunţând apropierea nopţii.Reflexele de roşu se rătăceau printre frunze, coborând în spirale fulgerătoare de umbre vagi, catifelate şi adunându-se în inelele moi ale părului unei fetiţe plăpânde ce stătea rezemată de trunchiul gros al unui castan, cu genunchii la piept şi cu mâinile împreunate în jurul lor.Liniile chipului de copil îi trădau cei zece ani de viaţă, ani ascunşi întrucâtva de obrajii supţi de boală şi de ochii mari, plini de dor, ca două pietre de jad lipsite mişeleşte de frumoasa lor strălucire.Privirea fetiţei era fixată asupra liniei de sânge a amurgului, iar expresia de pe faţa sa arăta clar că singura ei dorinţă era să se cufunde în focul soarelui, mistuită de flăcările ce se amestecau cu verdele ochilor săi.Cu un gest mecanic, fata s-a ridicat şi, întinzând plină de speranţă mâna tremurândă cu degete subţiri, a făcut un pas spre soare.Picioarele obosite nu i-au putut susţine greutatea infimă şi fata s-ar fi prăbuşit cu siguranţă dacă două braţe puternice n-ar fi prins-o de subţiori, ajutând-o să-şi recapete echilibrul fragil.

-Anna.

Daniel Marcus şi-a privit sora.În ochii lui, la fel de verzi ca şi ai ei, nu se citea nimic altceva decât dragostea eternă, necondiţionată, a unui frate, iar aceasta era singura încurajare de care fetiţa avea nevoie: era certitudinea că, orice s-ar întâmpla, va exista întotdeauna un braţ care să o sprijine şi o privire caldă care să o mângâie.Anna i-a întors privirea şi un zâmbet larg i-a luminat chipul.Luându-i mâna într-a ei, fetiţa a început să meargă spre Porţi, menţinându-şi echilibrul cu ajutorul fratelui său.

Daniel a simţit degetele subţiri ale surorii sale strângându-i uşor propriile degete şi şi-a înăbuşit un oftat, uitându-se în schimb spre Porţi.Automobilul lui Teryl era deja acolo, aşteptându-i.Tânărul slab, cu plete negre şi ochi verzi, încă era mirat de strânsa legătură de prietenie ce se formase între el, Daniel Marcus, şi moştenitorul Imperiului Kheeda –

un puşti de nouăsprezece ani care-şi purta părul în ţepi aurii şi ai cărui ochi de un azur adânc, în care se citea clar inteligenţa, te priveau cu nevinovată surprindere atunci când îi reproşai nopţile pierdute pe la petreceri, în condiţiile în care situaţia sa la învăţătură primea lejer calificativul “excelent”.

-Geniile tot genii rămân, oriunde şi-ar petrece nopţile de dinaintea examenelor, răspundea el mereu, cu buzele răsfrânte în acel zâmbet ştrengar de care toate fetele erau imediat cucerite.

Fusese o întâmplare că Daniel pătrunsese în cercul celor “nesimţit de bogaţi”, cum îi numea Teryl.Un curs al evenimentelor pe care nici acum nu-l putea înţelege.

Totul începuse cu cinci ani în urmă, când John şi Mariah Marcus, doi arheologi de succes, primiseră Conacul Ashwarya de la un indian bătrân, drept mulţumire pentru că îl ajutaseră să recupereze o statuetă veche ce aparţinuse familiei sale de veacuri.Steaua lor norocoasă părea să fi răsărit când, o dată cu moartea bătrânului şi citirea testamentului, s-a descoperit că soţii Marcus deveniseră proprietarii de necontestat ai Conacului şi, astfel, posesorii unei averi imense ce fusese ascunsă în pivniţele întunecoase ale clădirii.

Fabuloasa avere nu a avut, totuşi, un efect negativ asupra membrilor familiei.Soţii Marcus şi-au practicat în continuare meseria, iar singurele sume cu adevărat mari erau cheltuite pentru ca fiul lor de cincisprezece ani să poată urma cursurile celei mai pretenţioase instituţii de învăţământ din ţară.Familia se mutase deja în Conac, hotărând păstrarea denumirii de “Ashwarya” în amintirea bătrânului indian, când John şi Mariah şi-au pierdut viaţa, striviţi de zidurile unui templu vechi pe care îl descoperiseră de curând.

Orfanii au fost lăsaţi în grija unei rude mai îndepărtate până la majoratul lui Daniel, moment în care băiatul putea dispune de întreaga avere moştenită de la părinţi.Conacul a devenit singurul cămin pe care Daniel şi Anna îl cunoşteau, iar adolescentul de cincisprezece ani ajunsese chiar să-l iubească, clădirea şi tot ceea ce o înconjura reprezentând un mod de a păstra vie amintirea părinţilor pierduţi.Sentimentele i s-au schimbat, însă, curând, din cauza unei boli necunoscute care-i prinsese sora în ghearele ei.Timp de cinci ani, Daniel a privit, la fel de neajutorat ca şi doctorii, cum obrajii trandafirii ai micii Anna deveneau din ce în ce mai palizi şi mai supţi, cum ochii îşi pierdeau strălucirea, întunecându-se din ce în ce mai mult şi cum din râsul cristalin ce obişnuia să umple coridoarele prea mari şi prea goale ale Conacului nu mai rămăsese decât un zâmbet vag pe buzele uscate.

Această ultimă alinare fiindu-i răpită încet, dar sigur, Daniel s-a retras în sine, înconjurându-se de singurătate, păstrându-şi doar pentru Anna zâmbetul pe care speranţa veşnică îl ajuta să-l arate.Tocmai această însingurare intenţionată l-a intrigat pe nonconformistul Teryl.Cu încăpăţânare şi calculată insistenţă, ştrengarul blond a

reuşit să se strecoare în viaţa celor doi orfani, aducându-le, medita Daniel, mai multă bucurie decât şi-ar fi imaginat vreodată că un puşti de bani gata, interesat doar de distracţie, ar putea oferi.Şi totul fusese posibil doar pentru că Anna fusese cucerită de permanenta veselie a moştenitorului Imperiului Kheeda.

Anna…

Daniel a clipit de două ori, repede, pentru a alunga imaginile trecutului pe care îl invocase fără să-şi dea seama.Ajunseseră la doi paşi de automobilul lui Teryl şi, deşi distanţa fusese scurtă, Anna obosise.Purtându-se cu grijă, Daniel şi-a luat sora în braţe şi a aşezat-o uşor pe bancheta din spate a maşinii, apoi s-a urcat în dreapta prietenului său, care era la volan.

-Bună seara, bună seara! a răsunat vocea plăcută a lui Teryl, înveselind imediat atmosfera.Sper că staţi confortabil, a adăugat, uitându-se la Anna prin oglinda retrovizoare şi făcându-i ştrengăreşte cu ochiul, câştigând astfel un zâmbet care a luminat delicat penumbra serii.

-O să ne ia cam o oră să ajungem în Oraş, Anna, aşa că poţi să tragi un pui de somn, a spus Daniel, întorcându-se către sora sa care deja se întinsese pe banchetă, aducându-şi genunchii spre piept şi lăsându-şi inelele graţioase ale părului roşcat cu reflexe slabe de aur să-i acopere faţa.

-Okay, a răspuns ea şi a închis ochii.Efortul pe care îl depusese cu numai câteva clipe înainte fusese destul de mare, aşa că o secundă mai târziu fetiţa dormea, cu un zâmbet vag uitat pe buze.

Tinerii au mai întârziat un minut privind-o apoi, ca treziţi dintr-un vis, s-au întors amândoi la locurile lor şi maşina a pornit cu viteză spre Oraş.Cu un gest normal, Teryl a apăsat un buton şi un geam s-a închis, separând fonic partea din spate a automobilului: Anna nu avea de ce să le audă discuţiile.

-Ai vorbit cu doctorii? a întrebat Teryl, iar seriozitatea bruscă din glasul său era un element rar întâlnit.

-După amiază.O vor interna de îndată ce ajungem…pentru analize.

O vreme, niciunul dintre ei n-a vorbit.Amândoi ştiau că aceste “analize” nu puteau să aducă nicio informaţie nouă în privinţa bolii Annei; poate doar să dovedească pentru a mia oară că afecţiunea ei era una încă nedescoperită şi, deci, fără un tratament care să garanteze vindecarea.Mulţi doctori încercaseră diverse metode, dar niciuna nu dăduse rezultate, nici măcar efemere.Toată viaţa Annei se evapora, pur şi simplu, din trupul ei lipsit de vlagă, fără ca nimeni să poată face ceva.

-Dar e ilogic! a izbucnit dintr-o dată Teryl, într-o şoaptă violentă.Daniel – a spus apoi, privindu-l cu coada ochiului pentru a nu înceta să se uite la şosea – Daniel, boala asta, orice ar fi ea, trebuie să aibă un leac! Trebuie!

Dacă orice altă persoană i-ar fi spus asta, Daniel l-ar fi pocnit cu siguranţă.Totuşi, felul în care Teryl pronunţase cuvintele nu permitea o astfel de reacţie din partea nimănui, cu atât mai puţin a lui Daniel.În plus, sinceritatea sentimentelor puştiului cu ţepi în cap nu putea fi negată: în cei cinci ani în care fuseseră prieteni, Daniel învăţase să citească în sufletul lui Teryl ca într-o carte şi ştia că, la fel ca el, şi Teryl ar fi plătit orice preţ pentru ca Anna să fie vindecată.

-Mulţumesc, a răspuns el, privind aiurea pe fereastră, dar zâmbind cu adevărată recunoştinţă.

Teryl l-a privit scurt şi a dat din cap.Aşa cum Daniel îl cunoştea pe el, aşa şi el îl cunoştea pe Daniel.Cuvintele erau oricum de prisos.

Ora de care vorbise Daniel s-a transformat în treizeci de minute datorită vitezei automobilului.Întunericul spart doar de farurile maşinilor de pe şosea aproape a dispărut când au intrat în Oraş, chiar dacă se aflau abia în suburbii.Totuşi, faptul că intraseră pe străzile Oraşului l-a obligat pe Teryl să încetinească: nu avea nevoie de vreo amendă, deşi în mod normal nu se sinchisea prea mult de reguli.

Tăcerea care pusese stăpânire pe cei doi prieteni s-a prelungit o perioadă şi în Oraş.Primul care a vorbit a fost Teryl.

-N-are sens să aşteptăm atât de mult, a spus el după primele cinci minute pe care le petrecuseră la o coadă al cărei capăt niciunul dintre ei nu-l vedea.Am s-o iau pe străduţele laterale, a adăugat, făcându-şi cu atenţie loc printre maşini.

-Oare de ce s-a format coada aia? a întrebat Daniel câteva minute mai târziu, privind în spate la şoseaua principală pe care tocmai o părăsiseră, afundându-se în întunericul ce domnea pe străzile laterale ale suburbiilor.

-O fi fost vreun accident, şi-a dat cu părerea Teryl.A adăugat apoi: Deşi nu ştiu ce ar fi putut să-l provoace.Chiar dacă e noapte, Oraşul e foarte bine organizat.De fapt, ultima dată când s-a format o *astfel* de coadă a fost acum vreo zece ani – şi din cauza unei furtuni mai puternice decât prevăzuseră meteorologii.

Daniel a ridicat din umeri: nu obişnuia să petreacă prea mult timp în Oraş, iar acum zece ani încă nu se mutase în această regiune.Acum zece ani trăia fericit cu părinţii lui într-o căsuţă cu trei camere şi o curte minusculă, aşteptând entuziasmat naşterea noii lui surioare.O umbră i-a întunecat chipul când şi-a amintit motivul pentru care era în Oraş acum şi a simţit cum îl cuprinde dintr-o dată frigul la gândul că cel mai important lucru din viaţa sa ar putea să dispară.”E incredibil cum o emoţie poate provoca o asemenea reacţie organismului”, s-a gândit el,observând că aerul devenise din ce în ce mai rece,

tremurul corpului său fiind aproape de necontrolat.Apoi senzaţia că întunericul era palpabil, pregătit să-l înghită, l-a făcut să se uite terifiat spre Teryl, care se lupta cu disperare să păstreze controlul asupra volanului.Prima sa reacţie a fost să tragă cu putere aer în piept, ca şi când ar fi fost pe cale să se scufunde într-o apă neagră şi foarte adâncă; apoi s-a răsucit pe scaun, izbind cu pumnii în geamul ce-l despărţea de sora lui adormită.Simţea într-un fel ciudat eforturile lui Teryl de a-l ajuta, dar întunericul se lăsa asupra lor din ce în ce mai greu şi curând Daniel abia mai putea respira.O mână caldă, fără vlagă, care-l atinsese în cădere, l-a anunţat că Teryl deja îşi pierduse cunoştinţa şi singurul lucru care-l împiedica şi pe el să se predea somnului de plumb era gândul că, pentru sora lui, acest somn ar putea fi unul din care să nu se mai trezească.Apoi aerul a părut că începe să se dezgheţe şi o geană de lumină, urmată de o atingere fermă, dar binevoitoare, l-a anunţat că e sigur să închidă ochii.Nu ştia de ce, dar era sigur că sora lui era în siguranţă.

Picături gigantice se prăbuşeau din cer, căzând cu zgomot infernal pe tabla acoperişului şi lovindu-se cu violenţă de geamul ferestrelor.Şuierul vântului prin găurile din ziduri nu făcea decât să amplifice senzaţia că întreg cerul se rostogolea într-o goană nebună spre pământ, senzaţie dată de exploziile de tunete puternice şi scântei în zig-zaguri orbitoare.Totuşi, această cacofonie de sunete asurzitoare nu era motivul pentru care tânăra fată se trezise şi stătea cu fruntea lipită de fereastră, lăsând ca lumina rapidă a fulgerelor să-i desenze în umbră, pe perete, silueta delicată şi plină de graţie.Ochii ei priveau fix un anumit punct, ascuns printre zgârie-norii ce întărâtau furtuna.Respira şi printre buzele puţin întredeschise ieşeau aburii răsuflării ei, înceţoşând geamul.Simţea cum nevoia de a fugi cât mai repede spre acel loc pe care-l fixa cu privirea îi apăsa pieptul, făcând-o să respire greu.Nu era o nevoie, ci o obligaţie.*Trebuia* să meargă acolo.*Acum*.

Fără să mai aştepte, fata s-a ridicat de lângă fereastră.Şi-a îmbrăcat absentă pelerina de ploaie, a ieşit din apartament şi, uitând uşa larg deschisă, a pornit-o în fugă pe trepte, în jos.După nici zece paşi prin băltoace, blugii ei erau deja îmbibaţi cu apă şi noroi.Ignorând cu desăvârşire acest aspect, fata a mărit paşii, începând chiar să alerge frenetic pe strada aglomerată în ciuda vremii.Capul îi vâjâia din cauza efortului şi respiraţia îi devenise neregulată şi şuierătoare, dar sentimentul copleşitor că un lucru groaznic se va întâmpla dacă nu va ajunge mai repede acolo o determina să se mişte cu

o viteză din ce în ce mai mare, lovind trecătorii care nu se dădeau la timp din drum şi stropindu-se pe sine şi pe cei din jur atunci când punea cu putere piciorul pe asfaltul acoperit de apă. Jumătate de oră mai târziu, având hainele ude şi părul în dezordine, tânăra se prăbuşea pe treptele adăpostite de ploaie ale Marii Biblioteci din Oraş.Era ora prânzului.

Bibliotecara şi-a ridicat capul încet, punând la o parte prânzul pe care-l luase la pachet cu un gest leneş: auzise soneria care vestea apariţia unui alt cititor.Ceasul mare şi vechi agăţat de peretele din faţa biroului ei arăta că mai avea o jumătate de oră până la terminarea pauzei de masă, dar ploaia se auzea mult prea tare şi inima bibliotecarei nu-i permitea să oblige pe nimeni să aştepte afară pe un asemenea prăpăd.Mai mult chiar, poate că era o urgenţă şi o întârziere – fie ea şi de numai jumătate de oră – ar fi fost mai mult decât se putea accepta.Aşa că buna bibliotecară şi-a şters mâinile repede pe un şervet şi s-a grăbit să deschidă uşa imensei clădiri.

Zgomotul provocat de căderea cheilor pe marmura aşternută pe podeaua bibliotecii a răsunat mai puternic chiar decât ploaia, trimiţând ecouri pe holul lung, îngust şi cu pereţi înalţi.Cu mâna încleştată pe clanţa uşii şi uitând să se dea din prag, bibliotecara privea cu stupoare fata pentru care îşi întrerupsese prânzul.Era de înălţime medie şi nu părea să aibă mai mult de şaptesprezece sau optsprezece ani.Ceea ce o ţintuise pe inimoasa angajată a Marii Biblioteci era, însă, chipul acelei tinere: părul tuns scurt, într-o formă ciudată, modernă, era în totalitate alb, chiar dacă văzându-l, gândul nu se ducea la părul sur al bunicilor, ci dimpotrivă: culoarea neobişnuită părea să se împletească perfect cu tinereţea trăsăturilor ei.Ochii, totuşi, erau o cu totul altă poveste: încadraţi de gene negre, lungi şi frumos arcuite; dar contrastul prea puternic dintre pupilele negre şi albastrul spălăcit al irisului au făcut-o pe bibliotecară s-o privească întâi cu groază, apoi cu stranie mirare pe ciudata cititoare.Şi, deşi nu i-ar fi fost deloc greu pur şi simplu să stea acolo şi s-o privească, minunându-se de bizara ei frumuseţe nepământeană, expresia de nerăbdare nestăpânită a chipului necunoscutei a fost cea care a readus-o pe bibliotecară la realitate, amintindu-i să-i facă loc să intre şi să ridice cheile căzute.

Fata a pornit în fugă pe holul Marii Biblioteci, lăsând-o pe femeia încă zăpăcită mult în urma sa.Nu mai fusese niciodată acolo, dar ecoul paşilor săi călcând apăsat pe podea îi era ciudat de familiar, ca un vis pe care l-ai avut demult şi de care nu-ţi aminteşti decât atunci când îl visezi din nou, într-o noapte de vară cu greieri cântând asurzitor.S-a

oprit în mijlocul Marii Săli de Recepţie şi a privit pierdută în jur.Era o cameră circulară şi, exceptând un spaţiu îngust ocupat de un birou pe care rămăsese abandonat un senviş, de peste tot se deschideau uşi spre coridoare ce duceau în Sălile de Lectură.Tânăra a închis pentru o clipă ochii, respirând adânc, apoi a intrat pe prima uşă din partea dreaptă a biroului.Acel sentiment copleşitor că trebuie să se grăbească apăruse din nou: Marea Bibliotecă avea atât de multe cărţi, iar ea aproape că nu mai avea timp!

Marele ceas atârnat de peretele din faţa biroului bibliotecarei a sunat ora 18:00, iar acordurile sale greoaie au ajuns ca prin vis la urechile fetei.Ploaia se oprise de ore şi crepusculul se apropia la fel ca întotdeauna, neafectat de scurta perioadă în care soarele nu fusese stăpânul cerului.Atmosfera de afară era aceea a unei după amiezi de toamnă târzie, dar tânăra aflată sub presiunea timpului nu ştia acest lucru.

În decursul celor câteva ore pe care le petrecuse bântuind prin Sălile de Lectură în căutarea *acelei* cărţi, o carte de care nu auzise niciodată, pe care nu o văzuse niciodată, dar despre care *ştia* că îi va da răspunsurile de care avea nevoie, fata înţelesese de ce numele locului era *Marea* Bibliotecă.Deşi din afară nu se putea observa decât o clădire masivă, dar de dimensiuni relativ normale, interiorul îţi dădea impresia că ai pătruns într-o cu totul altă lume.Marmura podelei lucea mereu de curăţenie, iar pereţii foarte înalţi erau plini până la refuz cu portretele faimoşilor scriitori şi cercetători ale căror cărţi şi manuscrise umpleau colecţia magnifică a Bibliotecii care, deşi nu era unica din Oraş, era singura ce merita să fie numită astfel.Din frumoasa Sală de Recepţie porneau coridoare înguste spre Sălile de Lectură, douăsprezece la număr, care erau de două ori mai mari decât Sala de Recepţie.Un sfert din fiecare încăpere era ocupat cu bănci şcolăreşti unde cititorii se puteau aşeza pentru a lectura.În restul Sălii se întindeau impresionantele rafturi, înalte până în tavan, pe care cărţile şi manuscrisele erau aşezate pe categorii.Fiecare bancă era dotată cu un mini-computer pe care oricine îl putea utiliza cu scopul de a găsi cartea dorită.Nu era nevoie decât ca persoana să introducă numele cărţii sau al autorului în computer şi, în câteva secunde, îi era indicat locul exact în care acea carte putea fi găsită în Sală.Dacă numele cărţii sau al autorului nu erau cunoscute, existau multe alte criterii care să uşureze căutările cititorilor, astfel că nimeni nu era obligat să rătăcească printre rafturi.

Nimeni….în afara tinerei cu o înfăţişare atât de stranie.Cum fata nu avea absolut nicio informaţie despre conţinutul cărţii pe care o căuta, singura ei soluţie era să cutreiere Sălile de Lectură, trecând tăcută ca o fantomă printre rafturile imense şi citind de placerecu răbdare numele fiecărei cărţi, sperând că următoarea pe care o va vedea va fi chiar cartea mult dorită.

Fata se afla la capătul unui raft din A Doua Sală când orologiul a sunat ora 18:00 şi bibliotecara a apărut în spatele ei parcă de nicăieri.Angajata Marii Biblioteci a ezitat puţin, o teamă mistică împiedicând-o să o întrerupă pe neobişnuita cititoare din activitatea ei, apoi şi-a făcut curaj şi, neîndrăznind mai mult, şi-a dres uşor vocea.Totuşi, sunetul tusei sale, amplificat de tăcerea mormântală ce domnea de obicei printre rafturi, a speriat-o pe tânăra fată, care s-a răsucit brusc pe călcâie şi a privit-o cu ochi mari pe bibliotecară.Trăsăturile frumoase, dar atât de stranii, ale fetei au avut acelaşi efect asupra bibliotecarei pe care îl avuseseră şi cu câteva ore în urmă, când aceasta le privise pentru prima dată şi, incapabilă să vorbească coerent, femeia a început să se bâlbâie.Şi-a revenit, însă, treptat, observând că în ochii extrem de neobişnuiţi ai fetei nu se citea nicio ameninţare, ci doar o încurajare tăcută.

-D-d-domnişoară, a reuşit ea în sfârşit să pronunţe, iar vocea ei semăna foarte mult cu chiţăitul unui şoricel speriat.M-mă tem că programul se va termina în jumătate de oră… Sigur nu vă pot ajuta în vreun fel? a încheiat bibliotecara pe ton sigur: poezia pe care le-o recita mereu clienţilor aflaţi în criză de timp o ajutase să-şi recapete pe deplin cumpătul.

Tânăra, care aşteptase cu răbdare ca femeia mărunţică din faţa ei să poată vorbi normal, nu a auzit mai mult de câteva cuvinte din tot ce i se spusese.Ideea că timpul era pe sfârşite s-a transformat într-o durere ascuţită şi scurtă şi, dintr-o dată, fata a ştiut exact unde să caute.Murmurând un "Mulţumesc, mă descurc" în direcţia bibliotecarei, a ieşit în fugă din A Doua Sală de Lectură şi, după o scurtă pauză în mijlocul Sălii de Recepţie, s-a îndreptat cu paşi mari şi siguri spre ultima Sală, A Douăsprezecea.A privit rafturile ce se înălţau parcă ameninţătoare în faţa ei, dar de data aceasta le-a privit numai pentru a descoperi reperul care avea s-o conducă la cartea ei.Când a zărit, în sfârşit, statuia unuia dintre cei mai mari scriitori ai acelui veac zâmbind şi ţinând mâna întinsă ca pentru a o invita să meargă de-a lungul acelui raft, fata a ştiut că era aproape.S-a apropiat aproape cu sfială de capătul cel mai îndepărtat al raftului şi a întins mâna cu teamă superstiţioasă.Nici n-a avut nevoie să atingă cartea care, simţindu-i apropierea, a ieşit singură din raft, plutind liniştită în faţa fetei rămasă fără răsuflare.Primul său impuls a fost să apuce cartea, dar s-a abţinut, mulţumindu-se, în shimb, s-o privească: era o carte de dimensiuni medii, cu coperta roasă de vreme, de culoare maro, pe care era scris cu litere înclinate şi aurii: *Echilibrul.* Sub acest titlu, care pentru tânără nu avea nicio însemnătate, erau câteva inscripţii pe care fata n-a reuşit să le înţeleagă şi, în colţul drept, un mic simbol: un phoenix graţios, cu aripile deschise într-un zbor spre înalt, încadrat într-o elipsă.Lăsând la o parte orice precauţie, fata a luat cartea în mâinile sale:în sfârşit putea să afle răspunsurile pe care de atâta vreme le aştepta; putea să-şi afle destinul!

Ceea ce s-a întâmplat în secundele următoare a rămas în memoria fetei ca un fel de ceaţă: imposibil de pătruns, dar ale cărei consecinţe erau mai palpabile ca orice altceva.În momentul în care mâinile fetei au atins coperta cărţii, le-a înconjurat o lumină puternică, dar care nu a afectat în niciun fel ochii tinerei.De fapt, lumina părea să fie ceea ce fata căutase cu atâta disperare! Înainte să-şi dea seama de ce se petrecea în jurul ei, tânăra a închis ochii şi s-a cufundat în căldura luminii.Voci şoptite îi murmurau lângă ureche, povestindu-i lucruri fantastice din care fata a reţinut doar atât: că datoria – nu, destinul! – ei era să găsească acea persoană capabilă să stăpânească cea mai mare putere din Univers, acea persoană fără de care Echilibrul era pierdut.Timp de o secundă, senzaţia că aerul tot voia să o sugrume a fost tot ceea ce fata a mai perceput.Apoi, la fel de brusc cum apăruse, lumina s-a stins şi tânăra s-a trezit din reverie, cu mâinile întinse în gol: cartea dispăruse.Buimacă, s-a uitat în jur – era singură.Deci nimeni nu văzuse ceea ce se petrecuse acolo.”Nici nu era nevoie”, s-a gândit ea, hotărâtă.Cu mişcări încete, şi-a retras mâinile, apoi le-a întors cu palmele în sus, să le privească.Deşi nimic nu o făcuse să creadă că era ceva diferit, semnul din colţul drept al cărţii era acum adânc întipărit în palma ei dreaptă.L-a contemplat timp de câteva minute bune, urmărind ca în transă liniile delicate ce desenau zborul împietrit al phoenix-ului.Ştia ce avea de făcut.Acest semn îi spusese totul.Semnul Echilibrului şi, mai presus de asta, semnul destinului ei.

II.Anna

Era aproape opt, dar întunericul era mult mai des decât negrul unei nopţi obişnuite.Tânăra cu înfăţişare stranie mergea cu paşi repezi, ignorând cozile de sute de maşini ce se formaseră pe străzi.Plecase ca hipnotizată din Marea Bibliotecă şi chiar îi zâmbise bibliotecarei care aproape leşinase, deşi fata nu înţelegea de ce.Semnul îi pulsase calm în palmă cât timp rătăcise prin Oraş, lăsând ideea acelui scop prestabilit să o umple în totalitate.De câteva minute, însă, începuse să lumineze uşor, fosforescent, ceea ce nu putea însemna decât un singur lucru: că acea persoană pe care trebuia să o găsească şi să o protejeze era aproape.Aşa că fata mărise paşii, îndreptându-se hotărâtă spre suburbii, aşa cum o ghida semnul.

Se afla aproape de ieşirea din Oraş când semnul a devenit brusc fierbinte şi strălucitor.Fără să stea pe gânduri, fata a făcut la stânga pe o străduţă întunecată şi a început să alerge de-a lungul ei.A făcut din nou stânga la o mică răscruce şi s-a oprit să-şi tragă puţin sufletul când întunericul a devenit dintr-o dată o masă mult prea grea şi vâscoasă care se străduia să o înghită.Cu un gest mecanic, a ridicat mâna dreaptă în aer pentru a se apăra.Efectul a fost instantaneu: negrul s-a risipit imediat, lăsând câţiva metri să fie luminaţi de strălucirea benefică a phoenix-ului din palma fetei.Lăsând pe mai târziu găsirea unei explicaţii pentru ceea ce tocmai se întâmplase, tânăra a pornit în fugă pe stradă, simţind cu toată fiinţa ei că persoana pe care o căuta era acolo şi avea disperată nevoie de ajutorul ei.

Nu se înşelase.Alergase abia câteva minute când lumina phoenix-ului din palma pe care o ţinea întinsă înainte i-a permis să vadă ce se întâmpla: într-o maşină care părea exagerat de scumpă, pe bancheta din spate, izolată de ceilalţi pasageri, o fetiţă făcea eforturi zadarnice să se elibereze din strânsoare întunericului.Tânăra vedea pentru prima dată chipul bolnav al fetiţei şi părul lung şi bogat al acesteia, care îi cobora până mai jos de mijloc, dar n-a avut nevoie de nimic altceva decât fierbinţeala pe care o simţea în palma dreaptă pentru a şti că ea era cea pe care trebuia să o găsească şi să o protejeze.Încrezându-se în destinul pe care şi-l aflase cu atât de puţină vreme în urmă, tânăra s-a aruncat în vârtejul de umbre, gonind negrul ucigaş cu lumina din palma sa dreaptă.Ştia – nu, simţea – că tot ce trebuia să facă era să scoată fetiţa de acolo şi totul va reveni la normal, aşa că, focalizându-şi întreaga energie în mâna dreaptă, a deschis portiera maşinii cu stânga şi *a poruncit* luminii să le înconjoare pe ea şi pe fetiţă.Razele le-au învăluit imediat, ca un scut imbatabil, ţinând întunericul departe de trupul leşinat al fetiţei, pe care tânăra l-a luat cu atenţie în braţe, ducându-l la o distanţă considerabilă de maşina încă stăpânită de negru.Se pregătea să fugă mai departe, cât mai departe, când o mână cu degete subţiri i s-a încleştat pe umăr.

-Danny….Te…Te….Ter…

Tânăra nu ştia ce voia copila să spună cu al doilea cuvânt, dar primul era cu siguranţă un nume, iar fata era convinsă că se referea la unul dintre ceilalţi doi pasageri ai maşinii.După o clipă de nehotărâre, fata a lăsat jos copila pe jumătate adormită, apăsându-i cu putere mâna dreaptă pe frunte.Nu ştia de ce făcuse asta, dar efectul a fost satisfăcător: semnul Echilibrului s-a conturat vag pe fruntea fetiţei, iar aceasta a părut că se simte mult mai bine decât până atunci.Sperând că protecţia va dura, tânăra s-a întors la maşină şi, folosind din nou lumina din palmă drept scut, i-a scos de acolo pe ceilalţi doi pasageri.Unul dintre cei doi băieţi era leşinat, dar celălalt renunţase să opună rezistenţă numai atunci când tânăra îl apucase cu blândeţe de braţ pentru a-l trage afară.

Fata era sigură că, în mod normal, cei doi ar fi fost mult prea grei pentru ea, dar în acel moment faptul că îi căra pe amândoi departe de maşină n-o împiedica deloc să se mişte repede; de fapt, greutatea lor nu părea să fie cu mult mai mare decât cea a copilei.Tocmai parcursese jumătate din distanţa până la locul unde o lăsase pe fetiţă când o lumină – nu cea din palma ei – a început să pâlpâie undeva în faţă şi, o secundă mai târziu, sunetul asurzitor al unei explozii a anunţat-o că maşina fusese distrusă.

Nu se oprise din alergat în tot acest timp, astfel că, atunci când greutatea celor doi băieţi a devenit în sfârşit mult prea mare, tânăra s-a prăbuşit în genunchi în faţa copilei pe care o salvase cu numai câteva minute în urmă.Stând în picioare, cu semnul Echilibrului şters de pe frunte, fetiţa privea fix rămăşiţele maşinii, iar strălucirea sălbatică din ochii ei dădea impresia că toate flăcările exoploziei se adunaseră în verdele lor de jad.Chipul îi era transfigurat şi în acel moment semăna mai puţin cu un copil şi mai mult cu o entitate atotputernică folosind acel trup doar pentru a putea străluci cu măreţie.Apoi, dintr-o dată, înfăţişarea i-a revenit cea din totdeauna şi, după ce a aruncat o privire protectoare, plină de dragoste, către cei doi băieţi care dădeau semne că încep să se trezească, copila a leşinat în braţele tinerei.

Daniel s-a trezit brusc, întins pe asfaltul încă ud de la ploaia din acea dimineaţă. La început nu a ştiut unde se afla, dar şi-a amintit tot ce se petrecuse imediat ce l-a văzut pe Teryl încercând să se dezmeticească lângă el.O groază intensă l-a cuprins deodată, dar apoi s-a calmat: Anna dormea liniştită, cu capul în poala unei fete ce o mângâia uşor pe frunte.Deşi nu şi-a dat seama imediat de ce i se părea aşa ciudat totul,

înfăţişarea stranie a fetei a fost primul lucru care i-a permis să iasă din acea stare de amorţeală care-l cuprinsese.

-Cine eşti? a întrebat-o pe un ton pe care-l voia calm, dar care suna speriat chiar şi în propriile-i urechi.Ce s-a întâmplat? Anna…cum se simte?

Pronunţând ultimile cuvinte, Daniel s-a ridicat grăbit, încercând să ajungă la sora sa.Şocul pe care-l suferise, însă, şi-a spus cuvântul, iar băiatul a fost nevoit să se aşeze din nou, ameţit.

-Eu sunt…a început fata să spună, dar s-a înterupt observând că şi celălalt băiat îşi revenise.

Teryl a privit buimac în jur, încercând să-şi amintească ce se întâmplase.Totuşi, nu şi-a putut opri exclamaţia de uimire la vedere fetei care o ţinea în braţe pe Anna.S-a uitat întrebător la Daniel, iar acesta i-a răspuns printr-o uşoară mişcare a capului: totul era okay.

-Deci…cine eşti? Şi…ce s-a întâmplat? a întrebat şi Teryl, relaxându-se şi folosind tonul său obişnuit în încercarea de a fi cât mai prietenos cu fata care, deşi arăta foarte ciudat, era totuşi foarte frumoasă.

-Mă numesc Eliina, a spus fata, cu voce plăcută.Datoria mea este să protejez această copilă pe care întunericul a încercat s-o ucidă…aşa că am salvat-o şi, la rugămintea ei, v-am salvat şi pe voi, a povestit ea calmă, evitând să menţioneze ceva despre semnul pe care-l avea în palma dreaptă sau despre Echilibru.

Daniel şi Teryl, însă, nu mai păreau la fel de calmi.Povestea fetei nu avea deloc logică, iar Anna trebuia dusă la spital cât mai repede.S-au privit scurt, amândoi întrebându-se cât de greu le va fi să scape de acea nebună.

-Nu mă credeţi, a rostit Eliina, ca o constatare.

Băieţii au privit-o cu ochi mari, apoi s-au uitat unul la celălalt, şocaţi.În cele din urmă, Daniel a spus:

-Ascultă…Eliina. – a făcut o pauză, pentru a se asigura ca fata îl urmărea, apoi a continuat:Îţi mulţumim foarte mult pentru ajutor – Teryl i-a întărit spusele dând energic din cap şi zâmbind prietenos, dar fata l-a ignorant cu desăvârşire – dar Anna este… bolnavă şi trebuie să o ducem la spital cât mai repede.Aşa că Teryl – a arătat cu un gest scurt spre prietenul său – şi cu mine ne vom urca în maşină şi vom pleca…

-Maşina e distrusă, l-a înterupt Eliina, fixându-l cu ochii ei neobişnuiţi.

-Poftim?!

Întrebarea please de pe buzele lui Teryl, sub forma unui strigăt de surpriză dureroasă.

-Fata i-a dat foc.Întunericul pusese deja stăpânire pe ea, a explicat tânăra, arâtând în direcţia rămăşiţelor maşinii.

Teryl s-a ridicat brusc, de parcă ar fi fost curentat.Şi-a trecut o mână prin părul sârmos şi blond şi, cu paşi mărunţi, a început să se apropie de grămada fumegândă de fiare – tot ce mai rămăsese din frumoasa şi scumpa lui maşină.

-O, Doamne! a exclamat el într-o şoaptă sugrumată, încercând să lupte cu lacrimile ce-i apăruseră la colţurile ochilor albaştri.O, Doamne, o Doamne, o Doamne….

Eliina privea mirată cum băiatul mângâia uşor aerul deasupra rămăşiţelor maşinii, desenând conturul automobilului: nu-i înţelegea suferinţa şi i se părea absurd să plângă pentru câteva bucăţi de metal.Cu o uşoară ridicare a umerilor, şi-a întors atenţia spre Daniel, care-şi urmărea prietenul cu o expresie nedefinită pe chip.

-Îmi pare rău pentru amicul tău, i s-a adresat fata, iar Daniel a tresărit uşor la auzul glasului ei.

-Da…a murmurat.O să-şi revină el…

S-a încruntat imperceptibil când şi-a mutat privirea asupra tinerei ciudate care încă îi ţinea sora în braţe.

-Ce vrei de la noi? a întrebat-o, nelăsând panica pe care o simţea să-i tremure vocea.

-Poftim?

Mirarea fetei părea autentică.

-Cine eşti şi ce vrei? a repetat Daniel, ridicându-se în picioare fără să-şi dea seama că astfel îşi trădase teama; până şi glasul îi devenise puţin strident.

Eliina l-a privit o clipă de jos apoi, cu un gest delicat, a lăsat trupul Annei uşor pe asfalt şi s-a ridicat.L-a măsurat din priviri pe Daniel şi i-a observat furia şi teama.

-Nu te înţeleg, i-a spus încet.V-am salvat vieţile – a ta şi a prietenului tău – i-am salvat viaţa acestei copile – a arătat cu o mişcare scurtă spre Anna – şi voi mă consideraţi duşmanul vostru! a încheiat, ridicând puţin tonul şi întorcându-se către Teryl, care se apropia cu umerii plecaţi, de parcă ar fi susţinut toată greutatea lumii.

-Mi-ai distrus maşina, a şoptit el, privind-o sfârşit.

Eliina şi-a dat ochii peste cap:

-Nu eu am distrus-o, ci fata.V-am mai spus: Întunericul…

-"Întunericul"? a înterupt-o Daniel cu brutalitate, iar Eliina l-a privit cu ochi mari, nevinovaţi.

-Da, Întunericul, a spus calmă.Apoi, oftând adânc: sunt sigură că l-aţi simţit şi voi – o substanţă vâscoasă de negru, apăsând mult prea greu asupra a tot ce există…

Daniel şi-a plecat fără să vrea privirea: da, îl simţise şi el.Cu puţin înainte să-şi piardă cunoştinţa, în maşină.Atunci când simţise atât de clar disperarea amară ce l-ar putea cuprinde dacă Anna…."Stai puţin…"

-Anna, a spus clar, făcându-i pe ceilalţi doi să tresară.Trebuie s-o ducem la spital, repede! i-a strigat lui Teryl şi a făcut un pas către trupul surorii sale, dar o forţă

invizibilă l-a trimis cu putere înapoi: Eliina se aşezase în faţa Annei, cu o expresie hotărâtă pe chip şi cu mâna dreaptă întinsă înainte.

-N-o puteţi lua, ea trebuie să vină cu mine, le-a spus cu fermitate.

-Eşti nebună! i-a strigat Daniel şi a încercat să înainteze, dar aceeaşi forţă l-a ţintuit locului.

-Ascultaţi-mă, a spus fata, cu voce rugătoare.Copila *trebuie* să vină cu mine, altfel lucruri groaznice se vor petrece!

-Nu, Anna *trebuie* să vină cu *noi,* altfel va muri! a strigat şi Teryl, încruntându-se şi făcând un pas înainte, dar împleticindu-se cu trei paşi înapoi când Eliina şi-a întins mâna înspre el.

Tânărul şi-a privit uluit prietenul.Ce naiba se întâmpla?!

-Dacă ţineţi într-adevăr la viaţa copilei, lăsaţi-mă să vă explic! a exclamat Eliina, simţind hotărârea tacită a celor doi şi înţelegând că nu exista altă cale.

Daniel s-a uitat încruntat la fata ciudată care-l împiedica să ajungă la sora lui, dar fermitatea cu care Teryl i-a strâns braţul l-a determinat să se calmeze.O privire scurtă către prietenul său l-a înştiinţat că înţelesese mesajul: deocamdată aveau să facă jocul fetei.Altă soluţie nu părea că există, iar faptul că individa putea să-i imobilizeze fără ca măcar să-i atingă nu avea menirea de a-i încuraja să se pripească.

-Prea bine, a şoptit el, docil.Explică-ne.

Eliina a respirat uşurată şi s-a relaxat, dar nu a coborât mâna.Încă nu avea încredere în ei.

A rămas tăcută pentru o clipă, gândindu-se cum să înceapă.Cu siguranţă, pentru ei nu era evident, aşa cum fusese pentru ea cu numai câteva ore în urmă.Trebuia să le explice, corect, dar cum? Ei bine, nu avea niciun sens să se învârtă în jurul cozii.Avea să le spună, pur şi simplu:

-Această copilă este singura care poate menţine Echilibrul, deci de ea depinde soarta întregului Univers.Dacă ea nu-şi îndeplineşte destinul, atunci toată lumea se va duce de râpă.Datoria mea este să am grijă ca acest lucru să nu se întâmple, a spus Eliina pe nerăsuflate.

Daniel şi Teryl o priveau năuciţi.Auziseră cuvintele, dar sensul lor pur şi simplu nu voia să li se arate.

-Poftim? a reuşit Daniel şoptească, întrebându-se disperat ce stea nefastă îi scosese în drumul acelei persoane tulburate, furându-le din timpul preţios, dar puţin, pe care îl mai aveau pentru a o duce pe Anna la spital.

-Am spus că…

-Da, am auzit ce-ai spus! a izbucnit el.Întrebarea este: tu ai auzit?!

-Daniel, fii calm, a intervenit Teryl, aşezându-se în faţa lui şi obligându-l să-l privească.Fii calm! Lasă-mă pe mine, okay?

Daniel a pufnit enervat şi a făcut un gest de lehamite: era prea mult pentru el.Prea multe aiureli şi mult prea puţin timp!

Teryl s-a întors spre Eliina, care îi privea impasibilă.”E o nebunie” şi-a spus, reţinându-şi un oftat.”Doamne, ajută-ne!”.

-Domnişoară…Eliina? a început el, zâmbind uşor.

Eliina a aprobat cu o mişcare a capului.

-Superb, a spus Teryl, satisfăcut.Apoi, redevenind serios: Domnişoară Eliina, povestea pe care ne-ai spus-o este, într-adevăr, foarte interesantă.

-Este adevă…a vrut ea să-l întrerupă, dar Teryl a oprit-o cu un gest scurt:

-Şi eu, şi Daniel înţelegem gravitatea situaţiei, dar există un fapt pe care nu l-ai luat în considerare.

Eliina l-a privit mirată, neînţelegând unde vrea să ajungă.

În stânga lui Teryl, Daniel experimenta aceleaşi sentimente.Totuşi, cinci ani în care fusese nevoit să-şi ascundă multe din adevăratele gânduri i-au permis să afişeze doar o figură calmă în locul uimirii evidente de pe chipul Eliinei.În plus, tânărul îşi dădea prea bine seama că Teryl născocise ceva şi că avea nevoie de susţinerea lui.

-Mă refer, desigur, la sănătatea Annei, a exlicat Teryl, observând cu satisfacţie că tânăra îl urmărea cu mare atenţie.Fiind atât de important ca Anna să-şi îndeplinească destinul, este desigur…a spus el în continuare, dar expresia de amuzament a Eliinei l-a făcut să se oprească, încurcat.

-Voi chiar nu aţi înţeles nimic din ce v-am spus? a întrebat ea, părând că începe să-şi piardă răbdarea.

-Nu chiar nimic…a făcut Teryl o încercare, dar a tăcut observând că Eliina se încordase din nou.

Observând-o cu atenţie, totuşi, cei doi băieţi şi-au dat seama că reacţia bruscă a tinerei nu avea nimic de-a face cu ei: Eliina părea să asculte ceva, ţinându-şi capul puţin înclinat spre dreapta şi având ochii întredeschişi.Stând aşa, într-o atitudine de concentrare profundă, fata strălucea vag, dând celor doi impresia că în orice secundă ar putea să dispară.Apoi, fără niciun avertisment, Eliina a deschis ochii larg şi, mişcându-se mai repede decât s-ar fi aşteptat cei doi băieţi, a luat-o cu uşurinţă în braţe pe Anna.

-Repede, trebuie să plecăm, le-a spus băieţilor, pe un ton ce nu putea fi contrazis.

Mai mult din cauza surprizei, Daniel şi Teryl au urmat-o cât de repede au putut, mirându-se de viteza cu care Eliina se mişca pe acea străduţă murdară de la periferie, ducând-o în braţe pe sora lui Daniel şi ţinând în permanenţă mâna dreaptă ridicată şi încordată.

-Eliina, ce se….a vrut Daniel să întrebe, dar un "Linişte!" şoptit cu hotărâre l-a redus imediat la tăcere.Năucit, tânărul de douăzeci de ani şi-a privit prietenul: expresia de pe chipul lui Teryl l-a convins că şi el gândea acelaşi lucru, anume că nu aveau de ales şi trebuiau s-o asculte pe tânăra care oricum părea să-i poată controla fără prea mari eforturi.Impunându-şi să se calmeze şi să judece lucrurile la rece, Daniel a mărit pasul, ajungând să meargă aproape în drept cu fata.În dreapta lui, Teryl făcuse acelaşi lucru, iar acum grupul aproape alerga de-a lungul străduţei ce se scălda în semibeznă.

Câteva minute mai târziu, un pocnet puternic i-a făcut pe cei doi băieţi să se oprească şi pe Eliina să tresară puternic.

-Ce-a fost asta? a întrebat Teryl, privind în jur şi încercând să pătrundă prin întuneric.

-Au venit după fată, a spus Eliina încet, dar glasul nu trăda niciun fel de teamă.

-Cine a venit? s-a auzit întrebarea lui Daniel, dar niciun răspuns nu a întrerupt tăcerea ce se lăsase.

Dintr-o dată, o lumină puternică a inundat străduţa, iar cei trei şi-au dat seama că se aflau la o bifurcaţie.Dacă mergeau drept înainte, ajungeau într-o fundătură, dar nici aleile ce porneau spre stânga şi spre dreapta nu inspirau mai multă încredere, lumina neajungând prea departe în acele direcţii.Daniel şi Teryl, însă, n-au observat acest lucru: şocul provocat de faptul că lumina izvora din palma dreaptă a Eliinei fusese destul de puternic, lăsându-i pentru câteva momente incapabili să reacţioneze în vreun fel.Ceea ce i-a făcut să-şi revină a fost un nou pocnet, de această dată mai puternic.

Hotărându-se pe loc, Eliina i-a condus pe cei doi băieţi înainte, oprindu-se lângă zidul ce înfunda străduţa.Cu gesturi delicate, a încredinţat-o pe Anna lui Daniel:

-Orice s-ar întâmpla, copila nu trebuie să păţească nimic, le-a spus cu fermitate, iar băieţii i-au făcut semn că au înţeles.Până la urmă, siguranţa Annei era mult mai importantă pentru ei decât pentru tânăra aceea.

Fără un alt cuvânt, Eliina le-a întors spatele, pornind în direcţia din care se auziseră pocnetele.

Daniel şi-a trecut o mână pe după mijlocul Annei şi i-a lăsat capul să se sprijine pe umărul său, mirându-se de cât de liniştită putea să doarmă."E mai bine aşa", s-a gândit apoi."N-are nevoie să se sperie".

-Danny.

Vocea lui Teryl a ajuns până la el într-o şoaptă calmă, de undeva din dreapta.Daniel a avut nevoie de o secundă până să-şi dea seama că erau înconjuraţi de beznă.

-Da, a răspuns şi, spre mulţumirea sa, glasul nu trădase teama care-l stăpânea.

-Danny, ascultă-mă, a început Teryl să vorbească, în şoapte grăbite.Ştiu că toată povestea aia pe care ne-a servit-o tipa e scoasă din romanele de ficţiune, dar – nu mă

întrerupe, ascultă – dar la fel e şi situaţia în care ne aflăm! Ai vreo idee despre cum a reuşit să ne imobilizeze?
-Nu…a şoptit Daniel, presimţind că n-o să-i placă urmarea.
-Nici eu, a reluat prietenul său, părând entuziasmat, iar asta nu ne e deloc de ajutor dacă vrem să plecăm.Totuşi – Teryl a făcut o pauză, asigurându-se că Daniel îl ascultă cu atenţie – totuşi, Danny, poate că nu trebuie să plecăm.
-Poftim!? a izbucnit Daniel, într-o şoaptă sonoră.
-Mai încet, a vrut Teryl să-l potolească.Gândeşte-te: fata asta, Eliina, vrea s-o protejeze pe Anna la fel de mult ca şi noi şi…
-Da, vrea s-o protejeze, sigur! a spus Daniel, sarcastic.De-asta ne ţine cât mai departe de spital!
-Danny…
-Uite ce-i, Ter, l-a întrerupt el.Tipa asta e nebună.Înţelegi? Nebună! Nu mă interesează cum şi-a construit teoriile fantastice în jurul Annei şi nici nu vreau să-mi închipui cum a reuşit să ne imobilizeze.Tot ce vreau este să o ducem pe Anna cât mai departe de ea şi cât mai aproape de un spital!Repede!
-Dar, Danny…
-Teryl, nu înţelegi că nu mai avem timp! aproape a strigat Daniel, pe un ton plin de disperare.Anna nu mai are timp….a adăugat, pe voce joasă şi, deşi nu-l vedea, Teryl era sigur că lacrimile îi şiroiau pe obraji.
Cu un oftat adânc, Daniel şi-a şters lacrimile şi s-a ridicat în picioare, având grijă să n-o trezească pe Anna.
-Ce faci? – Teryl părea îngrijorat.
-Plec de-aici.Eliina e ocupată cu urmăritorii noştri, oricine-or fi, aşa că am cale liberă.
Teryl s-a ridicat şi el şi a pornit cu paşi egali după Daniel.Poate că prietenul lui avea dreptate şi nu era înţelept să rămână în preajma Eliinei.Şi totuşi, era ceva care-l îndemna să creadă contrariul, chiar dacă tânăra necunoscută nu avea de gând s-o ducă pe Anna la spital şi nici măcar să o lase prea mult în grija lor.Era, fără să ştie de ce, convins că aveau mare nevoie de ajutorul Eliinei – nebună sau nu, Teryl simţea că fata aceea era cea mai bună şansă a lor.Şi a Annei.
Această hotărâre fiind luată, Teryl a grăbit pasul pentru a încerca să-l convingă şi pe Daniel, dar tocmai atunci un pocnet mult mai puternic decât celelalte două a spart liniştea nopţii şi o lumină puternică a umplut în totalitate strada, orbindu-i pentru câteva clipe.Când şi-au revenit, ceea ce au văzut aproape le-a tăiat respiraţia: puţin mai în faţă, în mijlocul străduţei, Eliina era atacată de nişte creaturi ca nişte pitici care încercau să o sufoce învăluind-o în nişte fâşii negre şi lipicioase.Singura ei apărare părea să fie acea lumină ce izvora din palma ei dreaptă, dar creaturile erau mult prea multe şi era evident

că fata nu mai putea rezista multă vreme.Totuşi, înainte ca băieţii să-şi recâştige controlul asupra propriilor trupuri, lumina a devenit mai puternică şi lângă Eliina a mai apărut cineva care a ajutat-o să se ridice.În câteva clipe, Eliina şi misteriosul salvator se aflau lângă cei doi băieţi.

-Ce căutaţi aici!? s-a răstit fata, dar nu a aşteptat niciun răspuns, ci a luat-o pe Anna din braţele lui Daniel şi, făcându-le tinerilor un semn poruncitor să o urmeze, a pornit în fugă după cel care o salvase şi care acum le indica un drum neobservat până atunci, ţinând, în acelaşi timp, departe de ei creaturile acelea ciudate.

Daniel şi Teryl i-au urmat fără să comenteze, neînţelegând nimic din ceea ce se întâmpla şi ştiind doar că Anna trebuia să fie în siguranţă.Niciunul dintre ei nu ştia încotro se îndreptau sau ce stradă era aceea pe care alergau: pur şi simplu îi urmau pe cei doi care le indicau calea cu lumina ce le izvora din palma dreaptă.

Probabil că alergaseră destul de mult, pentru că atunci când s-au oprit în sfârşit, lângă nişte ziduri masive şi vechi, cu toţii respirau greu.Totuşi, n-au avut decât o secundă în care să-şi tragă, cât de cât, sufletul.Cu un scârţâit prelung, nişte uşi din lemn pe care băieţii nu le observaseră s-au deschis în ziduri şi cei doi au fost împinşi într-o curticică întunecată, înţesată de alei pietruite.

-Pe aici, s-a auzit vocea unui tânăr şi silueta celui care o salvase pe Eliina s-a strecurat uşor pe lângă ei, ajungând în fruntea şirului şi conducându-i prin labirintul de alei.

Un minut mai târziu, întregul grup se afla într-o încăpere largă şi înaltă, în care se simţea miros de tămâie.N-a fost nevoie de lămpile ce s-au aprins aproape imediat pentru a-şi da seama că stăteau în naosul unei biserici.

-Bine aţi venit în umila mea casă, s-a auzit o voce glumeaţă şi, la lumina lămpilor, băieţii au putut în sfârşit să-l vadă pe cel care îi ajutase: era un tânăr de vreo şaptesprezece-optsprezece ani, înalt şi deşirat, cu nasul ascuţit destul de lung şi cu părul aproape portocaliu care se potrivea foarte bine cu pistruii ce-i umpleau pomeţii obrajilor şi cu ochelarii cu rame groase, roşiatice.

Deşi situaţia nu era deloc una în care să se poată relaxa, băieţii s-au simţit imediat mai bine când şi-au văzut noul tovarăş.Nici înfăţişarea lui nu era una tocmai normală, dar avea darul de a inspira încredere, spre deosebire de înfăţişarea Eliinei.

-Cine eşti? a întrebat Teryl, aşezându-se pe un scăunel din apropiere şi aproape pufnind în râs: ce naiba se întâmplă?!

-Mă numesc Diari Ephra, a răspuns pistruiatul, înclinându-se uşor.

-Lasă-mă să ghicesc, a spus Daniel, luând-o pe Anna din braţele Eliinei şi aşezându-se cu ea pe podeaua rece, având grijă să n-o bruscheze.Un bun prieten al Eliinei aici de

faţă şi un alt luptător împotriva “întunericului”, apărut de nicăieri să-mi salveze sora de la o moarte sigură!

Sarcasmul amar din vocea lui Daniel n-a scăpat niciunuia dintre cei adunaţi în naosul bisericii.Eliina s-a încruntat, vizibil enervată de atitudinea lui, iar Teryl a făcut un semn nedefinit cu mâna, rugându-l să înceteze.Diari, însă, doar a zâmbit, răspunzându-i voios:

-Pe-aproape! De fapt, pe Eliina – aşa ai spus că se numeşte, nu? – am văzut-o pentru prima dată astă seară, înconjurată de demoni, atunci când am ajutat-o să scape.Da, presupun că poţi zice că sunt un “luptător împotriva întunericului”, deşi este o exprimare foarte inexactă: de fapt, eu urmăresc doar întărirea Echilibrului, care de la o vreme este foarte instabil….Cât despre sora ta….ei bine, cred că *ea* este cea care ne va salva pe noi toţi de la o soartă mai rea decât moartea.

Deşi Diari spusese toate acestea cu zâmbetul pe buze, nimeni nu avea nicio îndoială în ceea ce privea seriozitatea situaţiei.

-Ce vrei să spui? a oftat Daniel, amintindu-şi de explicaţiile pe care le primiseră de la Eliina mai devreme în acea seară.

-Am să vă explic, dar nu garantez că veţi înţelege.Nu fără să renunţaţi la atitudinea asta sceptică, a spus Diari, folosind brusc un ton grav.

Daniel şi Teryl s-au privit câteva moment cu intensitate.În cele din urmă, Daniel şi-a plecat capul şi a oftat adânc.

-Okay, poţi să ne spui acum, a zâmbit Teryl, vorbind în numele amândurora.

-Nu încă, s-a opus Diari.Mai întâi trebuie să vă spuneţi şi voi numele.

Teryl şi Daniel l-au privit neîncrezători.

-Ei, haideţi, băieţi! a început Diari să râdă.O să petrecem mai multă vreme împreună, cred că e indicat să facem cunoştinţă.Poftim, încep eu: mă numesc Diari Ephra, a adăugat, făcând încă o reverenţă în faţa tinerilor care îl priveau cu ochi mari.

A urmat un moment de tăcere, apoi Teryl s-a ridicat de pe scăunelul său şi, imitând plecăciunea lui Diari, a spus:

-Teryl Kheeda, încântat de cunoştinţă.

-Eliina, a zâmbit şi fata, înclinându-se şi ea, amuzată.

Cei trei şi-au întors privirile spre Daniel, care stătea încă pe podea, cu Anna lângă el.

-Eşti un tip ciudat, pistruiatule, i-a spus el lui Diari.Apoi, ridicându-se şi schiţând, doar, o plecăciune: Mă numesc Daniel Marcus.

-Okay, acum că ne cunoaştem, cred că pot să încep.Eliina, aşează-te şi tu un…

-Stai puţin, a spus Daniel, cu fermitate.Şi Anna? Ea nu trebuie să se prezinte? De fapt, n-ar trebui să se trezească? a continuat, vocea devenindu-i mai stridentă cu fiecare cuvânt.

-M-am gândit că ar fi mai bine dacă ar dormi, cel puţin până am fi ajuns la un loc sigur, a răspuns Eliina privirii acuzatoare a lui Daniel.

-Păi, suntem într-un loc sigur, a ridicat Diari din umeri.Cred că poţi s-o trezeşti.

Eliina s-a apropiat cu paşi neauziţi de fetiţa adormită.Pleoapele cu gene negre şi lungi îi ascundeau ochii de jad, care străluciseră atât de nenatural cu câteva ore în urmă şi un zâmbet vag îi era întipărit pe buzele subţiri.Chiar şi în lumina destul de slabă a încăperii spaţioase în care se aflau, era evident că obrajii fetei deveniseră mai coloraţi, iar boala de care Daniel şi Teryl se temeau atât nu mai apărea decât ca o umbră pe chipul ei angelic.Cu un gest delicat, Eliina şi-a pus mâna dreaptă pe fruntea copilei.A urmat o lumină scurtă, apoi tânăra s-a îndepărtat.O secundă mai târziu, Anna a deschis ochii, privind somnoroasă în jur.

-Danny, a zâmbit ea, descoperind chipul binecunoscut al fratelui său aplecat asupra ei.

-‘Neaţa, a zâmbit şi Daniel, înlănţuindu-şi sora într-o îmbrăţişare strânsă.

-Unde-i Teryl? a întrebat Anna, iar vocea ei a răsunat clar în biserica pustie.Unde suntem? a adăugat, privind nedumerită în jur.

-Salve, a spus Teryl de pe scăunelul său, făcându-i ştrengăreşte cu ochiul.

-Eliina! a strigat fetiţa, dând în sfârşit cu ochii de fata neobişnuită care o salvase.Apoi s-a ridicat cu uşurinţă de lângă fratele său şi a fugit spre tânără, aruncându-i-se în braţe.

Daniel a întins mâna spre cele două fete care se îmbrăţişau ca două prietene vechi şi foarte apropiate, dar Diari, care venise neauzit lângă el, l-a atins uşor pe umăr, împiedicându-l să meargă spre ele:

-E normal, să ştii, i-a şoptit el la ureche.Legătura dintre copilă şi Efemeridă este foarte puternică şi imposibil de rupt.Nu-ţi face gânduri rele fără motiv.

Daniel şi-a întors puţin capul, atât doar cât să-l vadă pe Diari.Pistruiatul le urmărea cu privirea pe cele două fete, dar mâna lui se odihnea tot pe umărul lui Daniel.

-Ai de gând să ne explici o dată ce se întâmplă, sau nu? a şoptit şi Daniel, lăsându-şi mâna să-i cadă amorţită pe lângă corp şi îndepărtând mâna lui Diari de pe umărul său cu un gest încordat.

Tânărul cu păr portocaliu a oftat uşor apoi, recăpătându-şi buna dispoziţie, a bătut de două ori din palme, zicând:

-Okay, cred că acum chiar *e* vremea să vă spun despre ce e vorba în problemă.

Anna şi Eliina s-au întors amândouă spre Diari, neluându-şi ochii de pe el cât timp s-au aşezat pe podea, una lângă cealaltă.

-V-am spus mai devreme că urmăresc întărirea Echilibrului, a început Diari, aşezându-se şi el în aşa fel încât să poată fi văzut de către toţi tovarăşii săi.Cred că de aici trebuie să pornesc cu explicaţiile.

Universul adăposteşte mai multe lumi, dintre care trei sunt cele mai importante: lumea noastră, a oamenilor, Binele şi Răul, care sunt eterne prin natura lor.Spun că acestea trei sunt cele mai importante pentru că ele sunt cele care afectează cel mai mult spaţiul înconjurător.

-Stai puţin, l-a întrerupt Daniel.Binele şi Răul? De-asta ne-ai adus într-o biserică?

-Nu, biserica nu are nicio legătură cu asta, a răspuns Diari, ignorând ironia – e doar un loc bun pentru o ascunzătoare, atât.Apoi, serios: Scuzaţi-mă, m-am exprimat greşit.

-Ascultă, pistruiatule, dacă ai de gând să explici, cel puţin explică aşa cum trebuie.

Diari a deschis gura să-i răspundă, dar Eliina i-a luat-o înainte:

-N-ar fi mai bine să-l şi laşi să explice?

Cei doi, Daniel şi Eliina, s-au privit încruntaţi pentru o clipă şi păreau că vor începe o ceartă, dar faptul că Diari a început din nou să vorbească i-a oprit pentru moment.

-Îmi pare rău, dar nu-mi este nici mie uşor, a spus Diari, puţin încordat.Oricum…”Binele” şi “Răul” despre care vă vorbesc nu sunt “Binele” şi “Răul” din biblie.De fapt, nu există nicio legătură între ele.

Binele şi Răul sunt două forţe, două tipuri de energii care nu urmăresc nimic altceva decât să se răspândească pretutindeni, provocând haos.Singura diferenţă între ele este felul în care distrug: una dintre forţe orbeşte cu prea multă lumină, iar cealaltă – prin prea mult întuneric.Poate că ar fi fost mai sugestiv să le numesc simplu “lumină” şi “întuneric”, dar cuvintele sunt prea lungi.În plus, “bine” şi “rău” sună mult mai frumos, nu credeţi? a zâmbit Diari, încercând să destindă puţin atmosfera îngheţată.

-Continuă, a spus Teryl şovăitor, făcând abstracţie de chipul încruntat al lui Daniel şi de expresia de veneraţie a Eliinei.Singura care părea că ascultă cu adevărat, în afară de Teryl, era Anna, care-şi strânsese genunchii la piept şi îşi împreunase mâinile în jurul lor, sprijinindu-şi bărbia pe genunchi într-un gest de concentrare profundă.

-Okay…a murmurat Diari ca pentru sine.Deci.Vorbeam despre Bine şi Rău.Ei bine, aceste două forţe sunt mult mai puternice decât orice armată omenească, dar nu suficient de puternice pentru a ocupa Universul pe cont propriu.Totuşi, orice confruntare între cele trei lumi ar duce, în mod inevitabil, la haos.

-Şi de-asta avem nevoie de Echilibru? a întrebat Teryl, încercând să urmărească ideea lui Diari.

-În parte, da, a răspuns acesta.Dar mai există un motiv, cu puţin mai important.Ştiţi care este principiul Yin-Yang, nu?

-Da, nu există Yin fără Yang, a spus Daniel, plictisit.

-Da…a aprobat Diari.Cam acelaşi lucru se întâmplă şi aici: Binele nu poate exista fără Rău, aşa cum nici Răul nu poate exista fără Bine.E la fel de rău dacă una dintre aceste forţe, oricare din ele, devine mai puternică decât cealaltă.Totuşi, Binele şi Răul există sub această formă doar din cauza – sau datorită, încă nu m-am hotărât – unei conjucturi ciudate, pe care nici eu n-o înţeleg, de fapt….Oricum, ideea e că ambele lumi depind de lumea oamenilor.

-Atunci de ce ar încerca s-o distrugă? s-a mirat Daniel.Dacă depind de ea…

-Asta, prietene, este o întrebare foarte bună şi are, cu siguranţă, un răspuns la fel de bun….pe care eu nu-l cunosc, a încheiat Diari, cu un oftat deznădăjduit.

Tăcere.

-E o treabă foarte încurcată, Diari, a spus Teryl, în cele din urmă.Şi zău dacă-mi dau seama cum te-am putea ajuta.

-Nu voi, l-a corectat Eliina.Voi n-aveţi nicio putere.

Daniel a privit-o încruntat.

-Şi presupun că tu ai? a întrebat Teryl, pe ton nerăbdător.

Eliina şi-a aţintit privirea asupra lui, fixându-l cu ochii ei neobişnuiţi.Felul în care lumina lămpilor cădea asupra fetei îi făcea ochii şi mai strălucitori, iar Teryl s-a trezit privind-o cu fascinaţie, observând pentru prima dată cum arăta de fapt: părul care de obicei era complet alb împrumutase puţin din auriul luminii, lucind fosforescent.Fruntea netedă era în parte acoperită de un breton rar şi asimetric, prelungit în partea dreaptă de o şuviţă subţire care-i atârna până la bărbie.Faţa îi era încadrată de alte două şuviţe, puţin mai groase, care porneau de după urechi, urmărind linia mandibulei şi oprindu-se lângă bărbie, în dreptul colţurilor gurii.Neobişnuit la această tunsoare era faptul că restul părului era tuns scurt, băieţeşte.Şi, deşi întreaga atitudine a Eliinei denota o forţă uimitoare, expresia ochilor ei – contrastul extraordinar dintre negrul pupilelor şi al genelor şi albastrul spălăcit al irişilor – era ceea ce-l convinsese pe Teryl încă de la început, chiar dacă nu-şi dăduse seama, de fragilitatea fiinţei remarcabile din faţa lui.

-Îmi pare rău, n-am vrut să sune aşa, a spus el repede, ferindu-şi privirea de cea a Eliinei şi de a lui Daniel, care îl fixa revoltat.

-Ba exact aşa trebuie să sune! a izbucnit el.Ce poţi face tu – a continuat, întorcându-se spre Eliina – ce poţi face *tu* în legătură cu toate astea? Sincer, nici nu cred că ar trebui să purtăm această discuţie, a adăugat, dând obosit din cap.

-Poate că eu nu pot rezolva situaţia, dar Anna poate, a spus Eliina calmă, dar hotărâtă.

-Dar n-are nicio logică!!

-De fapt, Daniel, a intervenit Diari împăciuitor, are.

Cu o expresie nedefinită pe chip, roşcatul pistruiat s-a ridicat de la locul său şi a început să se plimbe cu paşi rari prin încăpere şi, oricât de dornici să audă ce avea de zis erau cu toţii, era ceva în atitudinea lui care-i oprea să-l zorească în explicaţiile sale.

-Nici eu nu ştiu totul, nici nu înţeleg totul, a început el, ca şi când şi-ar fi cerut scuze.Dar am să vă spun ceea ce ştiu şi sper că veţi înţelege.

Toată problema asta a celor trei lumi a fost soluţionată acum foarte multă vreme prin apariţia Echilibrului, a început el să explice, iar vocea lui joasă crea o atmosferă mistică în biserica destul de slab luminată de lămpi.

Cum lumea oamenilor era cea care trebuia apărată cu orice preţ, era logic că un simplu echilibru între Bine şi Rău n-ar fi fost de ajuns, chiar dacă ar fi fost mai uşor de realizat.Era nevoie de un echilibru care să asigure existenţa lumii oamenilor, separat de celelalte două forţe.Presupun că ştiţi şi voi care sunt cele Trei Elemente Vitale ale lumii, nu? Elementul cosmic, elementul terestru şi cel uman…Ei bine, o parte din esenţa fiecărui element a fost folosită pentru a crea Phoenix-ul, o entitate foarte puternică, nemuritoare graţie cosmosului, capabilă să ia orice formă graţie elementului terestru şi, mai ales, înzestrată cu sentimente.Mulţumită uimitoarei puteri a Phoenix-ului, între cele trei lumi a apărut o barieră de netrecut atâta vreme cât această entitate are suficientă energie, o barieră care a fost numită Echilibru şi care asigură existenţa separată a Binelui, a Răului şi a oamenilor.Toate bune şi frumoase până acum….a oftat Diari, făcând o pauză de câteva clipe înainte să înceapă să vorbească din nou, de data aceasta cu mai multă gravitate: Energia de care vă spuneam nu este veşnică, chiar dacă Phoenix-ul, ca entitate, este nemuritor.O dată la fiecare şase mii de ani, bariera slăbeşte, iar lumile se întrepătrund.Atunci este vremea ca cele Trei Elemente să-şi ofere din nou câte puţin din esenţa lor, pentru ca Phoenix-ul să-şi recapete energia şi pentru ca Echilibrul să fie restabilit.

Diari s-a oprit brusc din plimbarea lui solitară, întorcându-se spre tovarăşii săi care-l ascultau absorbiţi cu toţii de poveste şi, cu expresia cea mai serioasă pe care o avusese pe chip în acea seară, a spus:

-Acum a sosit acel moment.Acum trebuie ca Phoenix-ul să restabilească Echilibrul, înainte ca totul să se dizolve în haos!

Eliina şi-a plecat capul, într-un gest de confirmare mută, iar Teryl a simţit apăsarea acelui gest asupra sa.Daniel, însă, nu era pe deplin convins.

-Şi totuşi, a spus el cu încăpăţânare, ce legătură are asta cu Anna?

Diari şi Eliina au deschis în acelaşi timp gura pentru a-i răspunde, dar altcineva le-a luat-o înainte:

-Chiar nu înţelegi? a întrebat Anna, ridicându-se de pe podea şi privindu-şi fratele cu ochii-i de jad strălucind în flăcări sălbatice.Eu sunt Phoenix-ul.

III.Cheia

E incredibil câte se pot schimba în doar câteva ore dintr-o zi de toamnă târzie.Anna asculta povestea tânărului înalt şi deşirat, cu păr portocaliu şi cu pistrui.Deşi nu putea fi sigură, avea mereu impresia că, din spatele ochelarilor cu rame roşiatice şi groase, privirea lui Diari poposea mereu asupra ei, parcă aşteptând...ceva.Simţea răceala podelei pe care stătea alături de Eliina, dar aceasta n-o afecta cu nimic.Altădată, i-ar fi făcut rău, ştia, dar acum...pur şi simplu n-o influenţa, în niciun fel.Oboseala continuă de până atunci dispăruse în momentul în care se trezise întinsă pe jos, cu Danny şi Eliina lângă ea.Şi nici nu mai apăruse de atunci.Oricât de greu îi venea să creadă, se simţea – pentru prima dată într-o lungă perioadă de timp – sănătoasă.

Nu înţelegea mare lucru din ce spunea Diari despre Bine şi Rău şi Echilibru, dar era ceva în cuvintele lui care apăsa asupra ei cu putere.Fără un sunet, Anna şi-a rotit privirea prin naosul bisericii.Deşi lămpile erau aprinse, lumina nu îi permitea să vadă bine decât la vreo zece paşi în jurul ei, aşa că silueta lui Diari era învăluită din când în când în umbre, atunci când se îndepărta prea mult, absorbit de plimbarea lui fără ţintă.Sunetul vocii sale joase intrând şi ieşind din umbră, amestecat cu sclipiri fugare ale aripilor îngerilor pictaţi pe pereţi şi cu misterul aproape palpabil din jur avea un efect hipnotic, iar Anna simţea cum se detaşează uşor, gândurile fugându-i mai mereu în alte direcţii decât cele dictate de povestea lui Diari.Dintr-o dată, podeaua nu mai era

aşa de rece, iar umbrele vibrau uşor, părând pe cale să dispară.Devenise foarte cald, iar cuvintele roşcatului pistruiat nu mai ajungeau până la ea.

Înfiorându-se uşor, Anna a privit în jur: cu toţii păreau învăluiţi într-o strălucire vagă, roşiatică şi, lăsându-şi ochii în jos, asupra sa, fetiţa a observat că acea strălucire era chiar mai puternică în jurul trupului său.S-a uitat repede în sus, la fratele său, dar acesta era prea absorbit de ce spunea Diari pentru a mai fi atent şi la ea.În stânga ei, Eliina privea în gol, iar ochii ei neobişnuiţi păreau învăluiţi într-un fel de ceaţă.Undeva, spre dreapta, Teryl închisese ochii, plecându-şi numai puţin capul: arăta ca şi când ar fi renunţat la celelalte patru simţuri doar pentru a-şi ascuţi auzul.

Nimeni nu părea să-şi amintească de faptul că şi Anna era acolo, iar gândul acesta a amplificat senzaţia fetiţei că tot trupu-i era în flăcări.Cumva, încăperea se mărise, distanţa dintre ea şi cei pe care-i cunoştea devenind mai mare cu fiecare secundă.Cumva, se dezlipise de podea, pierzând singura legătură cu lumea în care se aflase până atunci.O nouă lume înflorea în faţa ochilor ei mari de mirare nerostită şi, deşi nu-şi putea explica motivul, simţea că o parte a ei aparţinea acelei lumi.O parte a ei pe care n-o ştiuse, care dormise până atunci, dar care se trezise acum şi voia să se întoarcă acasă.Apoi, de nicăieri, Anna a auzit o voce.Era caldă şi părea că izvorăşte chiar din acele flăcări care o înconjuraseră, ridicând-o de pe pământ şi purtând-o spre acea lume nouă, străină, dar apropiată ei.Vocea a început să şoptească uşor în urechea fetiţei, spunându-i lucruri pe care nu putea să le desluşească.Tot ceea ce simţea era o uimire nedefinită şi o căldură puternică.Voia să se abandoneze acelei călduri, când glasul plin de mânie stăpânită a fratelui său a acoperit vocea care-i şoptise până atunci:

-Şi totuşi, ce legătură are asta cu Anna?

Într-adevăr, ce legătură avea povestea lui Diari cu ea? Pentru ce să-i pese ei de Bine şi de Rău, sau chiar de entitatea aceea extrem de puternică? Sensul întregii poveşti s-a cufundat uşor în ea la auzul unor şoapte ale acelei voci.Şi cu acea voce a spus Anna, abandonându-se în sfârşit căldurii benefice care o cuprinsese:

-Chiar nu înţelegi? Eu sunt Phoenix-ul.

Daniel rămăsese cu gura căscată.Încă mai credea că totul era doar ficţiune, că întreaga poveste cu Echilibrul şi ce mai spusese roşcatul cu pistrui şi ochelari era doar atât: o poveste, bună de spus copiilor înainte de culcare.Dar să audă confirmarea faptului că totul era real chiar din gura surorii sale, cea în jurul căreia fusese ţesută acea intrigă ciudată....era pur şi simplu prea mult.Încă mut din cauza şocului, Daniel s-a uitat instinctiv spre Teryl, singurul în care simţea că mai poate avea încredere.Ştrengarul

blond era şi el în picioare, ca toţi ceilalţi, iar pe chipul său nu se citea decât cea mai profundă mirare.Dezorientat, tânărul a ocolit locul în care se afla Eliina, ştiind deja că nu va găsi răspunsuri acolo, ci doar adoraţie fanatică.În schimb, privirea i-a alunecat asupra lui Diari, iar expresia sa a fost cea care l-a determinat să-şi revină: satisfacţia întipărită pe chipul pistruiatului, impresia că în sfârşit se întâmplase ceea ce aştepta cu ardoare să se întâmple, ceea ce ştiuse că se va întâmpla la un moment dat l-a făcut pe Daniel să simtă mai mult decât niciodată că era vorba despre Anna, despre sora lui şi nu despre vreun personaj fantastic dintr-un roman de ficţiune.

-*NU*!! a strigat el, eliberându-şi în sfârşit furia.Nu, tu *nu* eşti Phoenix-ul, tu eşti *Anna Marcus*, eşti sora *mea*, tu *eşti* Anna! a continuat el, spunând fiecare cuvânt din ce în ce mai tare.

Oprindu-se pentru a aştepta răspunsul lui Diari, căruia îi adresase, de fapt, provocarea, Daniel a realizat că respira greu, de parcă ar fi depus un mare efort.Dar a mai realizat şi că stătea în picioare, fiind la fel de înalt ca şi pistruiatul roşcat.

Tânărul cu păr portocaliu a deschis gura să vorbească, dar din nou Anna i-a luat-o înainte:

-Te laşi orbit de dragostea pentru sora ta, a spus fata, cu acea voce pe care o auzise şoptindu-i mai devreme.Dar eu nu sunt sora ta, a adăugat, iar sunetul vocii ei s-a umplut de o tristeţe aproape palpabilă, care l-a făcut pe Daniel să tresară şi să-şi privească mai atent sora.

Ceea ce a văzut aproape că l-a lăsat din nou fără cuvinte: trupul fragil al surorii sale era învăluit în lumină roşiatică, subţire, care pulsa vag.Într-un fel, părea că acea lumină i se adunase în părul lung şi inelat, răspândindu-se de acolo pe restul corpului, prin şuviţele care se mişcau ca legănate de vânt, deşi în biserică nu se simţea nicio adiere.Forţa nenaturală care emana din ea şi care pusese stăpânire pe întreaga încăpere părea că i se adunase în ochii care acum îi străluceau, intensitatea verdelui de jad aproape acoperind negrul pupilelor.Pentru Daniel, un lucru era clar: nu era Anna aceea care-l privea prin ochii plini de flăcări, cuprinşi de o lucire neomenească.

-Dumnezeule, abia a reuşit el să şoptească, copleşit de imensitatea responsabilităţii pe care trebuia să o accepte o dată cu adevărul spuselor lui Diari şi ale Eliinei.

Plecându-şi capul ca pentru a-i confirma gândurile, Phoenix-ul a coborât uşor trupul în care îşi găsise sălaş, diminuând intensitatea luminii ce-l înconjura.Diari avusese dreptate: chiar era slăbit, se observa din întreaga sa atitudine.Un gând înspăimântător s-a ivit în mintea lui Daniel: Anna părea atât de potrivită pentru acea entitate! Imaginea clară a unui copil nepământean căutând căldura cosmosului.

-Îmi cer iertare pentru suferinţa pe care v-am provocat-o, a rostit din nou Phoenix-ul, iar vocea sa profundă venind de pe buzele micuţei Anna aproape l-a făcut pe Daniel să izbucnească în lacrimi.

-Unde e Anna? a întrebat cu teamă în glas.

Phoenix-ul a închis ochii pentru o clipă care tânărului slab, cu plete negre şi ochi verzi, i s-a părut o eternitate, apoi a spus, arătând spre trupul delicat care îl adăpostea:

-Anna e încă aici.

-Nu înţeleg, a şoptit Daniel, brusc conştient de faptul că mâinile îi atârnau nepuntincioase pe lângă corp.

Phoenix-ul a închis din nou ochii, în aceeaşi atitudine de conştientizare a slăbiciunii sale şi de încercare a recăpătării forţelor.

-Am preluat controlul asupra trupului ei pentru scurtă vreme, a spus apoi, încet.Sunt – a făcut o pauză, ca pentru a respira adânc – slăbit.

Eliina a făcut un gest vag, întinzând mâna de parcă ar fi vrut să ia asupra ei durerea pe care Phoenix-ul părea să o simtă, dar acesta a respins-o cu o mişcare uşoară a capului.

-Am venit doar pentru a vă dovedi – din nou, pauză – că vi se spune adevărul.

Cu un efort ce părea imens, Phoenix-ul a ridicat capul şi, aţintindu-şi privirea asupra lui Daniel, a zâmbit stins.Tânărul, însă, şi-a plecat propria privire: credea acum, dar începuse să se teamă, iar senzaţia că Phoenix-ul îi citea sentimentele şi mintea nu făcea decât să-i amplifice teama.

Ca un răspuns la această rugăminte nerostită, lumina din jurul Phoenix-ului s-a intensificat pentru o clipă, pentru a dispărea apoi complet: în faţa lor nu mai stătea acum o entitate secată de energie, ci doar un copil de zece ani al cărui destin aproape fusese decis.

În naosul bisericii se lăsase tăcerea.Un orologiu, aflat probabil în turnul clădirii, a sunat, anunţând miezul nopţii.Teryl stătea cu capul în mâini, luptând cu o migrenă încăpăţânată.Înţelegea că totul depindea de Daniel acum.Indiferent de puterea de care dispuneau Eliina şi Diari, Daniel era cel care trebuia să decidă: era sau nu de partea Phoenix-ului? Aceasta era întrebarea.Asta trebuia să afle Daniel.Cât despre el, Teryl...ei bine, lucrurile erau clare în ceea ce-l privea.Avea să respecte decizia prietenului său, oricare ar fi fost aceea.Până la urmă, era vorba despre viaţa surorii lui.Era destinul Annei acela care se hotăra acolo, în naosul prăfuit al acelei biserici uitate.Un destin care se lega întrucâtva şi de destinul Eliinei.

Daniel nu vorbise deloc de la plecarea Phoenix-ului.Îşi îmbrăţişase sora, ca pentru a se asigura că este, într-adevăr, ea, apoi o luase în braţe şi se aşezase pe podea, rezemat de peretele încăperii.Privirea sa rătăcea în gol, iar degetele alintau în neştire părul Annei, răsucindu-l iar şi iar.Credea că Diari spusese adevărul, dar era ceva care îl oprea de la a se încrede cu totul în pistruiat.Încă nu era sigur că trebuia să se lase pe mâinile lui.Şi n-avea de gând să facă asta până nu se convingea pe el că e singura şi cea mai bună cale.

-Mai sunt câteva lucruri pe care ar trebui să vi le spun, a spart Diari tăcerea, atrăgând privirile celorlalţi înspre el.

-Spune, atunci, a zis Teryl, ridicându-şi capul şi având o expresie obosită.Să terminăm o dată cu toată povestea, pentru binele tuturor, a adăugat, uitându-se pe furiş la Daniel care ieşise din reverie.

-Prea bine, a murmurat Diari.Pentru ca Phoenix-ul să-şi recapete energia, trebuie ca esenţa celor Trei Elemente să-l pătrundă.Planetele sunt aproape aliniate şi raza care conţine esenţa elementului cosmic şi al celui terestru va coborî la locul stabilit în curând.Trebuie ca elem...Anna – s-a corectat aproape plictisit – să fie acolo pentru a o primi.Forţa acelei raze este uimitoare şi o va slăbi mult, aşa că va avea nevoie de Efe...de Eliina pentru a ajunge la Phoenix, care...ăăă....care va prelua şi esenţa ei împreună cu celelalte două din rază.

Tonul pe care Diari spusese aceste lucruri fusese acela al unui savant susţinând o prezentare de care nu-i păsa deloc, ceea ce l-a enervat pe Teryl.

-Şi unde este acest „acolo”? a întrebat el, încercând să nu se mai gândească la cât de mult ar fi vrut să-l pocnească pe pistruiat în momentul acela.

-În momentul în care Phoenix-ul a creat bariera care să separe cele trei lumi, a început Diari să explice, recăpătându-şi puţin câte puţin din atitudinea pe care o avusese la început în acea seară, el a mai creat o lume care să-l adăpostească, pentru că niciuna din lumile deja existente nu i-ar fi suportat prezenţa prea mult fără să fie distrusă.Cred că aţi simţit şi voi apăsarea atunci când....vocea lui s-a pierdut în amintirea acelor momente.

Atât Teryl, cât şi Daniel şi Anna au dat din cap, indicând că îşi aminteau.

-Şi asta s-a întâmplat când Phoenix-ul era slăbit...închipuiţi-vă cum ar fi fost dacă ar fi avut întreaga-i putere....

Nimeni nu a întrerupt noul moment de tăcere impus de Diari.Până la urmă, tot el a vorbit primul, continuându-şi explicaţiile:

-Această lume pe care şi-a creat-o Phoenix-ul este singura în stare să-l adăpostească şi, într-un fel, cred că face parte, chiar, din el....Nu sunt sigur, dar cred că oamenilor li s-ar arăta sub forma unui vulcan imens, mereu aprins.Acolo, în miezul vulcanului, se află Phoenix-ul şi acolo trebuie să ajungă şi...Anna.

Desigur, sincronizarea trebuie să fie perfectă.Raza va coborî înspre locul stabilit – gura vulcanului – în penultima clipă a zilei, iar Anna va trebui să fie acolo pentru a o primi.Apoi Eliina o va duce în miezul vulcanului, unde va aştepta Phoenix-ul.

Diari a spus ultimile cuvinte pe ton final şi din nou a fost tăcere.

Eliina a început din nou să privească în gol.Nu aflase nimic nou.Ştiuse care îi era sarcina, o simţise tot timpul, chiar dacă n-ar fi putut-o defini în cuvinte.Presiunea timpului apăruse din nou, dar acum nu mai era însoţită de disperare, ca la Bibliotecă.Acum ştia că, orice ar fi, îşi va îndeplini destinul.

-Totuşi...cum vom ajunge acolo? a întrebat Teryl, luând asupra sa datoria de a pune întrebările în locul lui Daniel sau al Annei.

-Aici s-ar putea să avem o mică problemă, a spus Diari şovăitor.Pentru a ajunge la Vulcan avem nevoie de o cheie....din nefericire, eu nu ştiu nimic despre ea.

-Nimic? s-a mirat Teryl, primind ca răspuns doar o negaţie hotărâtă din partea roşcatului.Nimic nimic? Nici cum arată, nici cât de mare e, nici unde ar putea fi? a insistat tânărul, cu ochii mărindu-i-se de uimire la fiecare cuvânt.

Din nou, Diari a negat printr-o mişcare a capului.

-Bine, şi-atunci cum o să ajungem acolo? a izbucnit Teryl în sfârşit, aruncându-şi braţele în laturi şi lăsându-se pe spate pe scăunelul său.

-Nu ştiu, a recunoscut Diari, plecându-şi capul ca un elev prins cu lecţia ne-nvăţată de către o profesoară foarte severă.

Teryl a pufnit scurt, luându-şi din nou capul în mâini.

-Dar ştiu unde este calea de trecere, a spus roşcatul, sperând, parcă, într-o ameliorare a pedepsei pe care o aştepta, dar care încă nu venise.

-Şi asta ar trebui să ne ajute, a zis Teryl, dar tonul său era undeva între o constatare şi o întrebare.

Diari a ridicat din umeri.

-Ei bine, vom merge acolo, s-a auzit dintr-o dată vocea lui Daniel.

Teryl şi Diari s-au uitat amândoi în direcţia lui, niciunul neaşteptându-se ca el să spună acele cuvinte.Făcând abstracţie de privirile tovarăşilor săi, Daniel s-a ridicat spunând:

-Vom merge acolo şi, dacă nu vom găsi cheia, atunci nu va trebui decât să sperăm că Phoenix-ul va veni din nou să ne deschidă uşa.

Acestea fiind spuse, Daniel a pornit cu paşi hotărâţi, răsunători, spre altarul ascuns în spatele iconostasului, unde s-a aşezat pe podea şi, aducându-şi puţin genunchii spre piept, a închis ochii.

În urma lui, toţi au înţeles mesajul.Daniel se hotărâse...şi decisese în favoarea Phoenix-ului.

-Cred că e o idee bună să dormim puţin, a spus Diari, iar vocea lui era puţin deasupra unei şoapte.Cu toţii avem nevoie, a adăugat şi, urmând exemplul lui Daniel, s-a îndepărtat de ceilalţi, găsindu-şi un loc relativ izolat în care să se lungească şi să încerce să doarmă.

Deşi se aşteptase la această decizie, Teryl nu crezuse că Daniel se va hotărî atât de repede.Înăbuşindu-şi un căscat, ştrengarul blond a aruncat o privire spre Eliina şi Anna, care se ghemuiseră una lângă cealaltă, părând că deja adormiseră.A ridicat din umeri, apoi şi-a îmbrăţişat scaunul şi a încercat să adoarmă.

Curând, tăcerea era întreruptă doar de sunetul respiraţiei ritmice a celor adormiţi.Daniel stătea lungit pe spate, cu privirea aţintită asupra vitraliilor bisericii.Într-adevăr, se decisese în favoarea acelei entităţi, dar nu pentru că aşa voia el, ci pentru că aşa voia Anna.Îi simţise tresăririle atunci când Diari le spusese cum va avea loc transferul de energie şi fiecare fior care o cuprinsese fusese nimic altceva decât un alt pumnal cu lamă rece înfipt în inima lui.Niciodată în viaţă nu simţise o durere mai mare decât atunci când hotărâse în locul celorlalţi că se vor duce în lumea Phoenix-ului, cu sau fără cheie.Fusese conştient de faptul că Anna suferea şi ea o dată cu el, dar pur şi simplu nu se simţise suficient de puternic pentru a mai sta lângă ea.Îi era teamă că o va pierde, dar mai mult îi era teamă că şi din cauza lui se va întâmpla asta.Încă nu ştia exact de ce percepea această transformare ca pe un pericol pentru Anna şi pentru el, dar simţea că trebuia să mai afle răspunsul la încă o întrebare înainte de a lăsa lucrurile în voia lor.Singura problemă era că nu ştia care era acea întrebare.Când glasul strident al unui cocoş a anunţat apropierea dimineţii, Daniel a reuşit în sfârşit să închidă ochii, cufundându-se într-un vis urât: se făcea că aflase răspunsul, dar mult prea târziu şi Anna era deja mult prea departe pentru a o mai ajunge vreodată.L-a trezit propriul lui glas, strigând numele Annei, iar lumina soarelui, care invadase încăperea prin vitralii, l-a orbit.Visul, însă, deja îl uitase.

Yanira Cary stătea întinsă pe nisipul umed.Ecoul clopotelor funerare din ziua trecută încă îi răsuna în urechi, amestecându-se dureros cu vuietul mării agitate.Câţiva stropi săraţi i-au atins obrazul palid, iar mintea ei a făcut un salt brusc în trecut: o mână rece odihnindu-se în dreptul unei inimi moarte, flori albe împodobind un sicriu şi sunetul ploii auzindu-se aproape la fel de tare ca şi clopotele; apoi aleea îngustă şi mulţimile în haine negre, de doliu...picături imense udând iarba neagră de pe morminte; apoi alte

flori aruncate în vânt, apoi un pufnet înfundat urmat de lopeţile nesimţitoare aruncând pământ în groapa ce nu mai era goală...Şi, în tot acest timp, ploaia căzând peste umbrele sau alunecând în şiroaie pe chipurile şi aripile îngerilor din marmură albă ce priveau tăcuţi, insensibili.

Moartea mătuşii ei fusese un şoc pentru Yanira.O imagine neagră pe care nu voia s-o vadă, un cântec ce o zgâria pe urechi, un adevăr pe care nu voia să-l creadă.Căutând ceva care să-i demonstreze că amintirile zilei trecute erau doar imagini dintr-un vis, bântuind-o chiar şi atunci când era trează, fata de optsprezece ani se refugiase în singurul loc în care simţea că mătuşa ei ar putea fi: pe plaja imensă şi pustie ce se întindea în spatele casei lor, alături de marea ce plângea etern.Se întinsese pe nisipul ud, aşa cum se întinsese de zeci de ori alături de ea, cu faţa spre stelele ce străluceau parcă mai puternic în acea seară şi aşteptase.Aşteptase întreaga noapte, temându-se să închidă ochii pentru ca nu cumva mătuşa ei să vină şi, crezând că doarme, să se îndepărteze cu paşi muţi – cum făcuse de atâtea ori înainte.Abia când noaptea s-a spart, lăsând prima rază de soare să o străpungă, a înţeles că fusese în zadar şi adormise, sperând ca nisipul s-o înghită şi marea s-o acopere.

Acum era din nou trează.Întinsă încă pe nisipul ud, simţea că era ultima dată când marea şi plaja o învăluiau astfel.Bagajele o aşteptau în casă, gata făcute.Un taxi avea să o ducă la gară şi, de acolo, departe.Asta e tot ce mai voia acum: să fie departe.Cu mişcări lente, căutând parcă să întârzie despărţirea iminentă, Yanira s-a ridicat, aşezându-se în genunchi pe mal.Pantalonii şi bluza îi erau pline de nisip, ca de altfel şi părul, dar asta nu conta.O adiere mai puternică i-a ciufulit vag părul negru şi drept, dându-i-l pe spate şi descoperind, astfel, privirea stinsă din ochii verzi-albăstrui, ochi în care legase în lanţuri marea pe care acum o părăsea.Valurile se spărgeau furioase în apropierea malului, ajungând lângă ea doar ca umbre pe nisip...Părea o încercare disperată a apelor să o păstreze aproape, o încercare de a se agăţa de acea fată pe care n-o mai puteau atinge.O lacrimă rotundă a căzut de pe obrazul tinerei înapoi în marea care o făcuse să se nască şi Yanira s-a ridicat, întorcând fără un cuvânt spatele locului în care înainte fusese fericită.La mijlocul drumului a aruncat o ultimă privire unui copac pe jumătate putrezit care rezistase numai printr-o minune atâţia ani şi pe care ea şi mătuşa ei îl iubiseră întotdeauna.Acum şi-ar fi dorit ca acel copac să moară în locul mătuşii sale.A plecat mai departe, surdă la geamătul disperat al mării care o chema înapoi.Şi, deşi cerul era fără nori, pentru o clipă Yanirei i s-a părut că o umbră a acoperit întreaga zare...

Două valize şi un cufăr imens o aşteptau în mijlocul sufrageriei.Fără să le arunce o privire, Yanira a urcat treptele până la primul etaj, unde se afla camera ei.Cu mişcări automate, fata a făcut un duş rapid, îmbrăcându-şi hainele pe care le pregătise pentru călătorie: o pereche de blugi comozi şi un tricou negru, mulat pe corp, pe deasupra căruia şi-a pus un pulover larg şi pufos, bleumarin.Şi-a luat rucsacul pe umărul drept şi tocmai voia să iasă, când ceva i-a atras atenţia: pe măsuţa ei de toaletă se afla un plic galben, nedesfăcut.Gândul că acolo îi lăsa mătuşa sa de obicei biletele cu instrucţiuni sau diverse anunţuri în legătură cu ora la care avea să vină acasă sau ce avea de făcut prin casă a împietrit-o, dar golul pe care dispariţia mătuşii sale îl lăsase în sufletul fetei a făcut să-i revină raţiunea.Dorindu-şi să plece cât mai repede, s-a apropiat de măsuţă şi a luat plicul în mână, gândindu-se că-l va deschide mai târziu.Numele scris în dreptul expeditorului, însă, a făcut-o să scape rucsacul, care a căzut cu zgomot pe podea.„Lian Cary".Numele mătuşii ei.Cu mâini tremurânde, Yanira a desfăcut plicul şi pe masă a alunecat un medalion ce părea a fi din aur.Biletul care se afla lângă medalion spunea doar atât:

„Să nu încredințezi nimănui acest medalion, tu ești singura care-l poate folosi.Nu încerca să fugi de destinul tău, mai devreme sau mai târziu oricum te vei întoarce."

Yanira a recunoscut imediat scrisul mărunt şi elegant al mătuşii sale. Reţinându-şi lacrimile care ameninţau să izbucnească, fata a luat medalionul de pe masă, privindu-l pe toate părţile: avea formă ovală, marginile fiind pline de modele din linii ondulate.În mijlocul medalionului era gravat un phoenix surprins cu aripile desfăcute în zbor, încadrat de o elipsă.Nu era nimic care să-i dea de înţeles că s-ar putea deschide, ascunzând ceva în interior, aşa că Yanira l-a pus pe lanţul din aur pe care îl purta de obicei, lăsându-l să cadă pe sub pulover.A mai citit o dată biletul mătuşii sale, dar tot nu a găsit înţelesul ultimei fraze.Oftând uşor, fata a mototolit hârtia, pe care a aruncat-o împreună cu plicul în coşul de lângă birou.Ridicându-şi rucsacul şi punându-şi-l din nou pe umărul drept, a ieşit cu paşi repezi din cameră.Mai avea o treaptă de coborât când două pocnete s-au auzit aproape în acelaşi timp.Yanira şi-a mutat privirea din podea înspre locul din care răsunaseră zgomotele şi, scăpând pentru a doua oară în cincisprezece minute rucsacul de pe umăr, a ţipat îngrozită.

O umbră a acoperit pentru o clipă zarea şi, cu un pocnet, pe plaja pustie a apărut un bărbat.Hainele sale erau negre şi terne, părând că resping în loc să atragă lumina

soarelui.Părul îi cădea pe umeri, negru ca şi hainele, dar aranjat în bucle line ce luceau vag.Pielea albă contrasta puternic cu hainele şi părul, iar ochii păreau a fi flăcări întunecate şi reci, fără pic de lumină.Aceşti ochi rupţi din noapte urmăreau cu plictiseală cum silueta fragilă a Yanirei se îndepărta, pierzându-se în grădina din spatele casei.Bărbatul şi-a trecut fără interes mâna dreaptă, cu degete albe şi lungi, prin părul des şi a zâmbit fără bucurie sau amuzament.Părea mai degrabă tulburat, de parcă plânsul mării şi galbenul nisipului îl torturau, împrăştiindu-i calmul interior.

O clipă mai târziu, un alt pocnet s-a auzit şi lângă bărbat a apărut o femeie ce părea a fi exact opusul său: lumina parcă izvora din întregul său trup, iar părul lung şi ondulat i se revărsa în şuviţe bogate pe umeri, până la călcâie.Ochii îi erau aurii, ca şi părul, iar frumuseţea ce-o apropia de perfecţiune era la fel de nepământeană ca şi a bărbatului.

-Punctual ca întotdeauna, Arariel, a rostit femeia, buzele ei pline răsfrângându-se într-un zâmbet lipsit de amabilitate.

-De asemenea, Galandriel, i-a răspuns el, privind-o în ochi.

-Mă bucur că milenii de duşmănie fără rost nu v-au împiedicat să vedeţi cea mai bună cale de a acţiona, a continuat femeia, începând să se plimbe agale înspre casa Yanirei.

-Te referi la faptul că ne vom ajuta reciproc să oprim Phoenix-ul? a întrebat Arariel, părând vag amuzat de idee.Îţi dai seama, sper, că această alianţă nu este decât o pauză de scurtă durată.Imediat ce ameninţarea va fi eliminată, totul va reveni la...normal, a încheiat el, spunând ultimul cuvânt cu un zâmbet crud, dar care nu îi altera deloc frumuseţea, ci dimpotrivă.

-Bineînţeles...a aprobat Galandriel, zâmbind la fel ca bărbatul.Apoi a deschis gura, ca pentru a spune ceva, dar a tăcut, răzgândindu-se în ultima clipă.

Arariel, însă, îi observase nehotărârea şi s-a încruntat imperceptibil.Nu avea încredere în creatura de lângă el, aşa cum nici ea nu avea încredere în el.Învârtindu-se lent pe loc, la câtiva centimetri deasupra nisipului, Arariel a privit în jur.Era ceva care îl atrăgea la imensitatea mării, la unitatea dintre ea şi nisipul pe care îl uda în fiecare zi, dintotdeauna.Era ceva deosebit la armonia dintre acel loc liniştit şi aglomeraţia care începea de la casele înalţate lângă plajă, amplificându-se cu rapiditate cu cât Oraşul se ridica în zare.Arariel ştia că nu era un lucru „natural”, în sensul în care l-ar percepe oamenii.Dar simţea că numai ei ar fi putut realiza ceva atât de frumos şi, înainte să se poată abţine, gândul că pe oameni încerca el să-i distrugă i s-a părut insuportabil.Pentru o clipă numai, căci glasul cald al lui Galandriel i-a întrerupt visarea:

-Ai de gând să dai înapoi?

-Nu, a negat Arariel, coborând din nou pe nisip şi întinzând mâna spre casa Yanirei, ca o invitaţie pentru Galandriel.Mă gândeam doar că e frumos, a adăugat, dar prea târziu pentru ca femeia să-l mai audă: cu un pocnet, aceasta dispăruse.Aruncând o ultimă

privire atotcuprinzătoare în jur, Arariel a dispărut şi el cu un pocnet, lăsând plaja din nou pustie.

A apărut în casa Yanirei la timp pentru a auzi ţipătul îngrozit al acesteia la vederea lui şi a lui Galandriel.

-Nu-ţi vrem răul, a spus femeia, punându-şi în glas toată căldura pe care o putea exprima, dar frica nu a dispărut de pe chipul fetei.Abandonându-şi rucsacul pe trepte, Yanira le-a întors spatele creaturilor care o priveau din sufragerie şi a urcat în fugă.La un moment dat a simţit cum o forţa invizibilă o trăgea înapoi, dar totul a durat numai o clipă, după care fata şi-a continuat fuga şi, ajungând în camera sa, a tras zăvorul la uşă, răsucind şi cheia în broască.Nu ştia cât de mult o va ajuta, dar era singurul lucru la care se gândise.Medalionul care începuse parcă să ardă sub pulover îi trimitea fiori fierbinţi în tot trupul, dar o făcea, cumva, să se simtă în siguranţă.

Văzând că fata încerca să fugă, Galandriel a întins mâna, vrând să o oprească.În acelaşi timp, însă, Arariel a făcut la fel, astfel că puterile celor doi s-au anulat reciproc şi Yanira a reuşit să se refugieze în camera ei.

-Grozav, a făcut femeia, nervoasă.

-Era de aşteptat, a replicat Arariel plictisit.

Galandriel i-a aruncat o privire furioasă, dar şi-a înăbuşit impulsul de a-l ataca.În schimb, a spus:

-E clar că nu putem acţiona împreună, mai bine se duce unul singur.

Arariel a ridicat din umeri, neinteresat de ofertă.Simţise că groaza din ochii fetei nu era decât o mască a puterii pe care aceasta o avea, fie că era sau nu conştientă de ea, iar Galandriel avea nevoie de o lecţie.

-Bine, atunci, mă duc eu! a strigat ea, dispărând din sufragerie şi apărând în faţa camerei Yanirei.Ar fi putut să apară direct înăuntru, desigur, dar unde ar fi fost distracţia? Cu un rânjet crud întipărit pe faţă, Galandriel şi-a ridicat ambele mâini, cu palmele întoarse una spre cealaltă: în spaţiul ce se formase între ele a început să pâlpâie o sferă de lumină, alimentată de lumina ce izvora chiar din Galandriel.O clipă mai târziu, femeia a considerat că sfera are dimensiunile potrivite şi, anticipând strigătul de surpriză dureroasă al fetei, a aruncat sfera în uşa camerei Yanirei, care s-a spart în mii de bucăţi arzânde.

A urmat, într-adevăr, un strigăt asurzitor de surpriză dureroasă, dar acesta nu-i aparţinuse Yanirei, ci lui Galandriel.Acţionând mai mult mecanic decât cu un scop anume, Yanira îşi scosese medalionul, care începuse să ardă din ce în ce mai tare, înconjurat de o strălucire roşiatică.În momentul în care sfera lui Galandriel explodase, distrugând uşa, în faţa Yanirei se formase o altă sferă, de foc – un scut pentru fata care începuse să-şi recapete curajul şi raţiunea graţie siguranţei oferite de cel din urmă dar al mătuşii sale – şi o armă puternică împotriva femeii care, înconjurată de flăcări, n-a mai putut decât să strige, dându-se mult înapoi în faţa Yanirei.

Având cale liberă, fata a ieşit din cameră, coborând în fugă scările.Acum că ştia câtă putere avea medalionul, nu-i mai era chiar atât de frică.S-a oprit pe ultima treaptă pentru a-şi ridica rucsacul şi tocmai voia să fugă mai departe când a dat de Arariel, care o privea stând rezemat de perete, într-o atitudine de plictiseală profundă.

-Cine eşti? a întrebat Yanira, fără să-i tremure glasul.Ce vrei de la mine?

Arariel a privit-o cu o strălucire bruscă de interes în privire.Fata asta nu era atât de neajutorată pe cât crezuse, iar bărbatul era sigur că nu semnul de pe medalion era acela care o făcea aşa.Simţind o fărâmă de admiraţie pentru curajul ei, s-a hotărât să îi explice şi nu să acţioneze brutal, aşa cum ar fi făcut Galandriel.

-Cine sunt nu are importanţă, a spus el, crezând în cuvintele rostite.Ceea ce contează este că tu deţii un lucru foarte important pentru mine şi pentru asociata mea, a continuat, depărtându-se elegant de perete şi făcând un pas înspre Yanira.

Fata nu s-a mişcat, ci doar a strâns mai tare medalionul în mână.

-Serios? a zâmbit ea, ascunzându-şi un fior de teamă.Şi cum a ajuns „lucrul” acela la mine?

Arariel a zâmbit larg:

-Mă tem că povestea este mult prea complicată şi mi-ar lua prea mult timp să-ţi explic.Ceea ce pot să-ţi spun, totuşi – a continuat, redevenind serios – este că tu ai cheia către o lume în care asociata mea şi cu mine trebuie să ajungem neapărat.

Yanira s-a încruntat, nemulţumită de ceea ce auzea.Arariel a spus:

-Nu e nevoie să fii rănită, trebuie doar să ne dai cheia şi vom pleca.

-Dar nu am nicio cheie, a spus ea, realizând că spunea adevărul: chiar nu ştia nimic de nicio cheie către o altă lume.

-Bineînţeles că...a început Arariel să vorbească, dar exclamaţia nervoasă a lui Galandriel l-a întrerupt.A observat că Yanira se lăsase în jos şi a ridicat privirea la timp pentru a vedea o sferă de lumină apropiindu-se cu viteză de el.A ridicat mâinile, formând un scut de întuneric în jurul lui şi dizolvând fără prea mare efort sfera aruncată de Galandriel.Când şi-a întors privirea spre locul în care se aflase fata, însă, a constatat că aceasta dispăruse.

-A fugit! a mugit Galandriel, în culmea furiei.Ai lăsat-o să scape!
-Data viitoare, încearcă să te asiguri că nimereşti ţinta, nu pe mine, a replicat Arariel rece.
-Dacă nu cumva ţinta vei fi tu, a spus femeia printre dinţii încleştaţi.
Arariel i-a aruncat o privire de gheaţă şi a rânjit:
-Desigur.
-Dar să lăsăm asta, a oftat Galandriel, care între timp se calmase.Avem nevoie de cheie, dar nu cred că are sens s-o urmărim pe fată.Cel mai bine ar fi să stăm în preajma celorlalţi, a Efemeridei şi a lui Ephra.Cred că şi el caută cheia, oricum, a adăugat gânditoare, iar Arariel a înţeles că se referea la Diari Ephra.
-Prea bine, a aprobat el.
-Eu am să-l urmăresc pe Ephra...îl conving că vreau să-i fiu aliată, să-l ajut, a început Galandriel, cu privirea nefocalizată.Tu ai să veghezi asupra Efemeridei, oriunde se află ea trebuie să fie şi noua formă a Phoenix-ului.Dar să nu te arăţi, a încheiat pe ton tăios şi fixându-l pe Arariel cu privirea ei aurie.
-Să înţeleg că eu sunt personajul negativ, a zâmbit el maliţios.
Galandriel nu i-a răspuns, începând să râdă cu poftă.O secundă mai târziu, femeia a dispărut cu veşnicul pocnet.
Arariel a privit locul unde stătuse Galandriel, zâmbetul ştergându-i-se încet de pe buze.O clipă, şi privirea lui a devenit nefocalizată, ca şi când spiritul îi părăsise trupul.Dar numai pentru o clipă, cât i-a luat să afle unde era Efemerida.Apoi privirea i-a redevenit cea dintotdeauna, plină de flăcări negre şi reci, iar Arariel a dispărut şi el cu un pocnet.

Deşi soarele pătrundea prin vitralii, tot era nevoie de lămpi pentru ca în naosul bisericii să fie suficientă lumină.Cei cinci tineri stăteau pe podea, aşezaţi în cerc, în mijlocul încăperii.Terminaseră de mâncat nişte cereale pe care Diari le adusese ca provizii – „în caz că voi avea vreodată nevoie” – cum spusese chiar el.Cu puţină bunăvoinţă, cerealele ajunseseră pentru toţi, dar era clar că aşa nu aveau să reziste.Era nevoie de hrană.
-Totuşi, cred că cea mai importantă problemă este cheia, a spus Daniel.Chiar nu ştii nimic despre asta, pistruiatule?

-Nu, a clătinat din cap cel chestionat, nearătând neplăcerea pe care noua sa poreclă i-o provoca.
-Trebuie să fie o cale s-o găsim, a insistat Daniel, spre uimirea tuturor.
După noaptea trecută, băiatul se schimbase radical.Din cel mereu plin de îndoieli devenise cel nerăbdător să ducă la bun sfârşit ceea ce deja începuse.Totuşi, îşi păstrase sarcasmul.
-Am putea încerca la Bibliotecă, a sugerat Eliina, pe ton egal.Eu acolo mi-am aflat destinul, a ridicat ea din umeri când trei perechi de ochi s-au întors cu mirare spre ea.
-E o posibilitate, a susţinut-o Diari.Am putea găsi tot felul de informaţii despre asta, a adăugat, oarecum dezamăgit.
-La Bibliotecă? a repetat Daniel apăsat şi ignorând cu desăvârşire tonul nepotrivit al roşcatului.
-Da, a confirmat Diari, acum cu mai multă convingere.Oameni care au fost de faţă în trecut ar putea povesti lucrurile pe care le-au văzut, a continuat, din ce în ce mai entuziasmat.
-Alo! a făcut Daniel.Vorbim de şase mii de ani, aici, pistruiatule.*Şase mii*!Ce date despre toate astea am putea să găsim la o Bibliotecă?
-Ai fi surprins, a replicat Diari pe ton ferm, iar Daniel n-a mai făcut niciun comentariu, lăsând tăcerea să-i fie interpretată ca un răspuns afirmativ la întrebarea „Deci încercăm acolo?" a lui Teryl.
-N-are sens să mergem toţi, a spus Eliina, iar Anna trebuie să stea aici, unde este în siguranţă.
-De acord, a zis Diari.Eu merg la Bibliotecă, a adăugat, ridicându-se şi îndreptându-se spre ieşirea din naos.
O clipă, în încăpere nu a fost nicio mişcare.Apoi, când Diari tocmai se pregătea să plece, Daniel s-a ridicat şi a strigat:
-Stai! Vin cu tine.
Două minute mai târziu, porţile bisericii se închideau cu zgomot surd, singurii care rămăseseră în naos fiind Teryl, Anna şi Eliina.
Fetiţa se ridicase şi ea, iar acum se plimba de-a lungul şi de-a latul încăperii.Se simţea captivă acolo, iar pereţii păreau brusc mult prea apropiaţi pentru confort.Murmurând un „Eu ies" către Teryl şi Eliina, fata s-a îndreptat cu paşi mici şi repezi spre ieşire, strecurându-se fără greutate afară prin crăpătura îngustă a uşii.
Lumina soarelui a învăluit-o cu blândeţe şi, pentru un moment, Anna a avut impresia că pluteşte din nou, aşa cum plutise noaptea trecută deasupra răcelii de pe podea.S-a uitat în jur şi a fost surprinsă să constate că totul era diferit."Diferit faţă de ce mi-am imaginat că ar fi", s-a gândit ea, realizând că nu văzuse împrejurimile bisericii, întrucât

ea dormea atunci când fusese adusă acolo.Ridicând uşor din umeri, într-un gest de nepăsare copilăroasă, fetiţa a pornit sprinţară de-a lungul uneia din multele potecuţe din pietriş care împânzeau curtea mică a bisericii.A ocolit câteva bănci din lemn ros şi tocmai voia să meargă mai departe când imaginea dinaintea ei a făcut-o să se oprească cu piciorul în aer şi buzele întredeschise de uimire: curtea pe care o crezuse mică avea, de fapt, dimensiuni pe care nu le-ar fi bănuit! Potecuţele şerpuiau aproape neobservate printre chenare cu bujori, crizanteme şi tufănele, toate înflorite şi împodobind ceea ce părea a fi o imensă grădină cu frumoasele şi intensele lor culori.Din loc în loc, câte-un copac bătrân se apleca adus de spate, mângâind cu ramurile aproape golite pământul acoperit de frunzele ofilite, pline de rugină.Ceea ce a determinat-o pe Anna să se oprească, însă, a fost statuia imensă ce domina împrejurimile, tronând în mijlocul grădinii: o femeie impunătoare, cu talie graţioasă şi părând a purta o robă formată doar din falduri şi unduiri ale pietrei în care era cioplită, cu plete ce-i cădeau în inele pe umeri.Braţele îi erau ridicate, iar palmele, aflate la o distanţă relativ mică una de cealaltă, se apropiau într-o împietrire a unei rugăciuni mute, căci buzele expresive erau strâns lipite.Pe creştet avea o coroniţă subţire, abia vizibilă printre multele cute săpate de trecerea timpului, iar de la baza umerilor, din spate, porneau două aripi enorme, parcă deschise într-un zbor înmărmurit spre înalt ce amintea, într-un fel, de zborul phoenix-ului pe care Anna îl văzuse în palma Eliinei.Totul din atitudinea şi poziţia acelui înger te ducea cu gândul spre ceruri....totul – exceptând ochii.Doar privirea femeii era clar îndreptată în jos, ca şi când acest simplu gest ar fi fost suficient pentru ca întreaga bunăvoinţă cerească, prin rugăciunea ei, să se reverse asupra micii capele pe care îngerul părea că îl protejează doar prin faptul că se afla acolo.

Anna avea încă buzele întredeschise, dar simţea că orice sunet ar fi fost o blasfemie: tăcerea pe care statuia o impunea era sfântă.A mai făcut un pas spre capelă, dar un foşnet uşor i-a atras atenţia şi fata şi-a mutat privirea spre stânga: un porumbel alb aterizase pe marginea unei fântâni arteziene seci.Totuşi, ploaia din ziua trecută fusese destul de puternică şi în unele locuri apa se strânsese, formând băltoace.Însetat, porumbelul s-a mişcat spre cea mai apropiată băltoacă şi şi-a udat ciocul, înfoindu-se de plăcere.Anna era aşa absorbită de mişcările păsării de un alb imaculat încât nici nu a auzit un pocnet slab, undeva în dreapta ei.Nu şi-a mutat privirea de la fântână decât după ce frumoasa pasăre şi-a luat zborul, penele sale strălucind în soare.

Apropiindu-se, fetiţa a observat că toate potecuţele duceau la capela protejată de înger.Cămăruţa nu avea acoperiş, între cei trei pereţi din lemn, plini cu desene bisericeşti, existând un mic altar împodobit cu icoane şi flori.Ceea ce Anna nu observase prima dată era bărbatul îngenuncheat în faţa altarului.Uimită şi puţin speriată, fetiţa s-a oprit din nou, cu intenţia de a se întoarce pentru a-l lăsa să se roage în linişte.Gestul bărbatului de a-şi ridica privirea spre îngerul ce se vedea numai pe

jumătate din capela a făcut-o, însă, să rămână: era ceva în atitudinea lui care nu se potrivea cu locul; un orgoliu prea mare, poate...semeţia ce denota din întreaga sa făptură....Anna nu era sigură, dar un lucru îl ştia: bărbatul acela nu era o persoană obişnuită.De fapt, nici nu putea garanta că era om! Tocmai când fata se pregătea să fugă în biserică şi să-i avertizeze pe Eliina şi Teryl, necunoscutul s-a ridicat brusc şi s-a întors, iar Anna s-a trezit privindu-l drept în ochii negri şi adânci, verdele de jad cufundându-se în cele două mănunchiuri de flăcări întunecate.Apoi, în mai puţin de o clipă, bărbatul a dispărut cu un pocnet.Uimită peste măsură, Anna a parcurs încet distanţa pe care o mai avea până la capelă apoi, aşezându-se în genunchi în faţa altarului, a ridicat privirea spre înger.Expresia chipului său văzut din acel unghi, privirea sa plină de o dragoste pură, intensă şi aproape palpabilă i-au smuls un strigăt de uimire de pe buzele până atunci strâns lipite.Uitând că orice altceva există pe lume, Anna a rămas aşa, în genunchi şi cu ochii pironiţi în ochii îngerului.

Anna îşi anunţase atât de încet plecarea încât Teryl abia a desluşit cuvintele pe care aceasta le şoptise.Intenţia fetiţei i-a devenit clară în momentul în care ea a ieşit din naos, oprindu-se numai o clipă în pragul uşii pentru ca apoi să plece, urmând una dintre potecile din curte.Ştrengarul blond a aruncat o privire furişă Eliinei, care se străduia să vadă încotro o apucase Anna, apoi a oftat neauzit şi s-a aşezat pe scăunelul ce-l considera acum al său de drept.Un sunet uşor de undeva din zona stomacului l-a făcut să spere că Daniel şi Diari se vor gândi să aducă şi ceva de mâncare o dată cu informaţia pe care o căutau la Marea Bibliotecă.”Dacă o vor găsi şi pe-aia”, s-a ivit un gând pesimist din adâncul minţii lui.Totuşi, Teryl nu era pesimist de felul său.Dacă Diari, care părea că ştie cel mai multe despre Echilibru şi Phoenix, avea încredere că vor găsi ceva acolo, pe unul din rafturile celor Douăsprezece Săli de Lectură ale Marii Biblioteci, atunci el, Teryl, n-avea de gând să-l contrazică.În plus, tot acolo îşi aflase şi Eliina destinul, aşa cum spusese chiar ea.Aruncând încă o privire spre tânăra atât de stranie, dar atât de frumoasă, Teryl s-a simţit brusc stânjenit, iar scaunul pe care stătea şi-a pierdut comoditatea.A încercat să găsească un subiect pentru a pune capăt tăcerii ce domnea în naos, dar în minte nu-i veneau decât tot felul de discuţii lipsite de sens pe care obişnuia să le poarte cu colegii săi de la Universitate.”Şi pe care am să le port în continuare, după ce toată povestea asta se va sfârşi”, a adăugat în gând.S-a ridicat cu intenţia de a merge spre Eliina, care rămăsese în prag, când o idee l-a fulgerat, determinându-l să se oprească în mijlocul încăperii, abia abţinându-se de la a-şi trage o palmă peste frunte.

-S-a întâmplat ceva? l-a întrebat Eliina cu vocea ei melodioasă, sesizând mişcarea din spatele său şi văzându-l ţinuit în mijlocul naosului atunci când s-a întors să vadă despre ce era vorba.
-Nu, nimic, a îngăimat Teryl, zâmbind uşor şi plesnindu-se în minte.Doamne, cum de nu se gândise mai devreme?! După ce povestea avea să se termine, probabil că nici n-o va mai vedea pe Eliina!
Văzând privirea pierdută a lui Teryl, Eliina a dat să se întoarcă iar.
-Ăm...tu ce-ai de gând să faci după? a întrebat Teryl dintr-o dată, mai făcând un pas în faţă.
Fata l-a privit mirată.
„Prost.Prost.Prost.”, s-a gândit el, apoi a explicat, cu un ton pe care-l voia mai puţin prostesc şi copilăros:
-Voiam să spun.....după ce totul – toată povestea asta cu Echilibrul – se va sfârşi, ce-ai să faci?
Buzele Eliinei s-au depărtat într-un „aaa” mut.Privirea ei fascinantă s-a plimbat puţin pe podea, apoi s-a oprit asupra semnului pe care îl avea în palma dreaptă, pe care o uitase deschisă.
-Nu ştiu, a spus ea simplu, tonul său dând de înţeles că nici nu îi păsa.
Teryl, însă, nu auzise răspunsul.Cu ochii aţintiţi asupra palmei fetei, s-a apropiat cu paşi mari şi apăsaţi şi i-a luat mâna într-a sa, examinând-o pe toate părţile ca un doctor meticulos.
-Ce e asta? a întrebat în cele din urmă, după ce s-a convins că semnul nu era desenat, părând că face parte chiar din carnea palmei.
Eliina, care până atunci îşi privise şi ea palma cu aceeaşi curiozitate, şi-a ridicat ochii spre Teryl, dându-şi vag seama că era prima dată când îl privea direct.
-Semnul Echilibrului, a răspuns ea, abia atunci realizând că trăsăturile chipului ştrengarului blond erau delicate şi, într-un fel, pline de o graţie aproape feminină.
Teryl s-a încruntat nesigur.
-Semnul Echilibrului....de ce este în ...ăă...în palma ta? a întrebat încet, şoptind fără să vrea.Doar dacă....a adăugat, amintindu-şi brusc de lumina pe care Eliina o avea în palma dreaptă.A privit-o în ochi, iar fata a încuviinţat fără cuvinte.
-Dar cum? s-a mirat el, sprâncenele ridicându-i-se într-un gest de surprindere care, în combinaţie cu ţepii părului, îl făcea să arate foarte caraghios.
Eliina şi-a dus mâna stângă la buze, pentru a-şi ascunde zâmbetul, dar sclipirea ochilor a dat-o de gol.O clipă mai târziu, amândoi râdeau în hohote, abia atunci înţelegând cât de mult de lipsise acest lucru.Cu ochii încă strălucind, tinerii s-au aşezat pe podea,

rezemaţi de peretele încăperii.Mâna dreaptă a Eliinei era tot în mâinile lui Teryl, dar niciunul nu părea că-şi dă seama de asta.

-Într-un fel, cred că am ştiut dintotdeauna, a început Eliina să povestească, lăsându-şi capul pe spate, sprijinit de perete, şi privirea să alunece de-a lungul tavanului pe care erau pictaţi Apostoli şi sfinţi.Adică, mereu am avut sentimentul că aşa ceva o să se întâmple, mai devreme sau mai târziu, a explicat, întorcându-şi ca pentru a-şi cere scuze privirea spre Teryl care se uita la ea în totalitate absorbit de întreaga ei făptură.

-Înţeleg, a spus el fără să înţeleagă, numai pentru a o determina să continue.

Eliina şi-a sprijinit din nou capul de perete şi a continuat:

-N-am avut niciun motiv logic pentru a merge la Marea Bibliotecă, dar am *ştiut* că acolo voi găsi răspunsurile.Am găsit o carte destul de veche, după înfăţişare, maro.Pe copertă scria „Echilibrul" şi în colţul din dreapta era Semnul, a spus pe ton final, ridicând din umeri ca şi când ar fi zis un simplu „asta e" şi rămânând cu privirea pironită asupra desenului din palmă.

-Bine, dar....cum a ajuns semnul în palma ta? a întrebat Teryl, incapabil să-şi desprindă privirea de pe chipul Eliinei, pe care raze solitare cădeau dintre vitralii, luminându-i doar o idee trăsăturile fine.

-Am întins mâna după carte, a răspuns Eliina, ca în transă, şi când am atins-o, Semnul mi s-a întipărit în palmă.

Teryl a mimat un „uau" şi s-a uitat şi el la Semnul din palma Eliinei.

-Face parte din mine, a murmurat ea, cu vocea stinsă şi ochii aţintiţi în gol.

Ştrengarul blond se pregătea să şoptească un „da" când a înţeles implicaţiile a ceea ce Eliina tocmai spusese.Trezindu-se brusc din reverie, a privit-o cu ochi îngrijoraţi, cercetător, spunând pe un ton destul de dur:

-Dar, Eliina, Echilibrul nu e....nu poate să.....a început el să se bâlbâie, negăsind cuvinte suficient de puternice.În cele din urmă, trăgând aer în piept, a izbucnit cu patimă: Vieţile noastre nu se rezumă doar la asta!!..

Eliina şi-a lăsat din nou capul pe spate, părând că acel perete vechi era singurul care o mai sprijinea.Pe chipul ei nu se citea altceva decât suferinţă.O lacrimă mică, rotundă, i s-a desprins de pe gene şi a alunecat pe obrazul drept, atingându-i doar în treacăt colţul buzelor înainte de a-i cădea de pe bărbie, într-o strălucire scurtă.

-Viaţa mea, da, a şoptit ea, iar glasul său avea aceleaşi nuanţe şi unde nepământene pe care Teryl le auzise în vocea Phoenix-ului cu o seară în urmă.

Pentru o secundă, băiatul a privit-o înmărmurit, neştiind ce să facă în continuare.Apoi a întins şovăitor mâna spre obrazul fetei, ştergându-i cu gesturi blânde lacrimile care acum şiroiau în voie.Distanţa dintre ei s-a micşorat, dintr-o dată chipurile lor fiind atât de aproape încât fiecare simţea respiraţia celuilalt fierbinte pe obraz.Eliina şi-a întors

capul spre Teryl şi aproape se lăsase să se cufunde în ochii lui albaştri când un pocnet a spart liniştea din naos şi Teryl a fost învăluit de senzaţia atât de bine cunoscută că totul era negru în jur, iar întunericul era doar o substanţă vâscoasă gata să-l înghită, să-l preseze până când tot aerul i-ar fi ieşit din plămâni, lăsându-l inert, mort.Doar mâna caldă a Eliinei, strângându-i cu putere propria mână, l-a împiedicat să-şi piardă cunoştinţa, aşa cum se întâmplase cu o zi în urmă, în maşină.

Arariel a apărut în curtea micii biserici la timp ca să-i vadă plecând pe un tânăr slab, cu plete negre şi ochii verzi şi pe Diari.Un rânjet i-a apărut pe buze la vederea celui din urmă, dar nu a făcut nimic pentru a-şi dezvălui în vreun fel prezenţa.A aruncat o privire în biserică, unde a văzut-o pe Efemeridă, alături de o fetiţă roşcată despre care a bănuit că este noua gazdă a Phoenix-ului şi un alt tânăr, blond, care stătea lângă un scăunel de parcă viaţa lui ar fi depins de asta.Tot ce avea de făcut era să stea acolo, cu ochii pe cei trei din încăpere.Arariel s-a făcut nevăzut pentru o clipă, când fetiţa a ieşit hotărâtă din biserică, pornind pe una din multele potecuţe din curte.Ar fi rămas acolo, veghind, dar Efemerida s-a aşezat în prag, urmărind-o pe fetiţă cu privirea.Ridicând nepăsător din umeri, Arariel a dispărut, impunându-şi să plece în tăcere.

A apărut din nou lângă o capelă din mijlocul grădinii ce se întindea în spatele bisericii.Fetiţa privea absorbită un porumbel alb de pe marginea fântânii arteziene, iar Arariel nu şi-a făcut griji că ar putea fi descoperit.Relaxându-se în sfârşit, a început să privească în jur.Grădina era, într-adevăr, foarte frumoasă, bărbatul constatând cu uimire că splendoarea sa îl făcea să se simtă bine, în loc să-l lase rece, ca în toate mileniile de până atunci.Ştia că această grădină nu se compara cu peisajele superbe pe care le văzuse mai demult şi îl mira faptul că abia acum descoperise căldura vagă pe care această frumuseţe i-o provoca.Atenţia i-a fost prinsă de picturile de pe pereţii interiori ai capelei şi, înainte să-şi dea seama de ce făcea, a îngenuncheat în faţa micului altar, mângâind cu blândeţe petalele unor crizanteme.Devenind brusc conştient de prezenţa impunătoare a statuii, Arariel a ridicat privirea şi s-a trezit uitându-se în ochii plini de o scânteie pe care n-o mai întâlnise vreodată, cu atât mai puţin la o bucată de piatră cioplită.Totuşi, era ceva în interiorul său care nu-l lăsa să ignore această nouă senzaţie şi bărbatul a privit cu mai multă intensitate în ochii statuii.Cu multă, foarte multă vreme în urmă, Diari îi povestise despre acea scânteie, Arariel era sigur.O numise.... „dragoste”.I-o descrisese ca pe ceva magnific, intens, ceva care putea da oamenilor o putere nebănuită.Încercase atunci să-l convingă, dar el, Arariel, îi râsese în nas.Acum, totuşi, ideea nu mai părea atât de absurdă.Liniile frumoase ale chipului femeii din piatră erau parcă însufleţite de acea lumină stranie din privirea ei, iar Arariel şi-a dat brusc

seama că era gelos.Gelos pe oamenii care puteau simţi acea lumină în întreaga lor făptură şi furios că lui îi era interzisă savoarea pură a acelui sentiment pe care Diari îl numise „dragoste".

Desprinzându-şi privirea din cea a îngerului, Arariel s-a ridicat şi s-a răsucit pe călcâie.Pentru o clipă, ochii săi negri s-au întâlnit cu ochii verzi ai fetiţei şi, înainte să se poată opri, bărbatul a lăsat ca toată frustrarea să i se citească în privire, furia crescându-i atunci când a devenit conştient de căldura din verdele de jad al acesteia.Mânat de un impuls, Arariel a dispărut cu un pocnet şi a apărut din nou în biserică, pentru o clipă împrăştiind în juru-i valuri de întuneric.A realizat la timp, însă, oprindu-se înainte ca blondul să leşine în braţele Efemeridei.Băiatul era doar puţin ameţit.

-Am doar un cuvânt să vă spun, a rostit el, recăpătându-şi calmul.

Eliina l-a privit cu ochii mari de uimire.Prima sa intenţie a fost să-l alunge, dar ceva din atitudinea lui l-a oprit.În plus, mâna ei dreaptă era încă ţinută de mâna lui Teryl.

-Cine eşti? a întrebat băiatul, deja plictisit de aceste două cuvinte pe care le rostise de atâtea ori în mai puţin de două zile.

-Nu contează, a spus Arariel grăbit.Ce e important este că Galandriel Angelica vrea să vă întindă o cursă.Încearcă să-l păcălească pe Diari Ephra chiar acum...Orice ar fi, să n-o credeţi! a încheiat el, cu o notă slabă de disperare în glas.

-Şi de ce te-am crede pe tine...? a spus Eliina, tremurul din vocea ei abia fiind sesizat de ceilalţi.

Arariel şi-a plecat capul, zâmbind fără amuzament – era, mai degrabă, resemnat.

-N-aveţi de ce, a spus în cele din urmă.Reţineţi, doar, un lucru: orice s-ar întâmpla, destinul fiecăruia îşi va urma cursul, indiferent de dorinţele voastre.

Acestea fiind spuse, Arariel s-a înconjurat de întuneric, dispărând cu un pocnet.

Câteva minute, nici Eliina şi nici Teryl nu s-au mişcat.Amândoi îl crezuseră pe bărbatul care venise şi plecase atât de repede, iar Teryl era aproape sigur că el era unul dintre reprezentanţii Răului.Cuvintele lui îl afectaseră mai mult decât voia să accepte, iar tăcerea care se lăsase acum între el şi Eliina îl apăsa mai mult decât şi-ar fi închipuit.Cumva, ştia că tot ceea ce se petrecuse cu numai câteva minute în urmă va fi dat uitării.S-a întors spre Eliina, pregătit să se opună acestui lucru, dar fata a pornit spre uşă, spunând un singur cuvânt:

-Anna.

Deşi Teryl era sigur că Anna era în siguranţă şi că Eliina ştia şi ea acest lucru, băiatul a urmat-o încet, cu umerii puţin aduşi în faţă.Atitudinea Eliinei, faptul că încerca să-l ignore, fugind, îl rănea.S-a oprit în mijlocul potecuţei şi a privit cum în capelă, la adăpostul giganticei statui, Anna era îmbrăţişată aproape cu disperare de braţele

Eliinei.A înţeles atunci, fără să aibă nevoie de alte explicaţii, că pentru el cazul era pierdut, înainte chiar să-şi ţină pledoaria.Şi-a trecut mâna stângă prin părul sârmos şi, neobosindu-se să-şi ascundă o lacrimă amară de soarele amiezii, s-a răsucit pe călcâie şi s-a întors în biserică.

Daniel şi Diari au parcurs tot drumul până la Marea Bibliotecă în cea mai adâncă tăcere.Abia dacă se priveau atunci când unul dintre ei o lua puţin înainte, numai pentru a se convinge că erau încă împreună şi celălalt nu se pierduse pe undeva, pe drum.Abia după ce au urcat treptele masive din faţa clădirii şi s-au trezit în faţa uşii Bibliotecii s-au întors unul spre celălalt şi s-au privit în faţă.Neîncrederea de pe chipul lui Daniel era evidentă, iar tânărul nici nu se obosise prea mult să o ascundă.Din nou, niciunul nu a vorbit, în schimb întinzând în acelaşi timp mâna pentru a suna la uşă.

Bibliotecara a ridicat capul din registrele pe care le completa deja de câteva ore bune.Auzise soneria, iar marele orologiu indica ora prânzului.O senzaţie scurtă de deja-vu a stăpânit-o pentru o clipă, dar nu i-a dat atenţie.Grijulie ca de obicei, femeia mărunţică s-a grăbit să deschidă uşa cititorilor zeloşi, sacrificându-şi din nou pauza de masă.

Cei doi tineri au salutat-o cu o politeţe rece şi au urmat-o de-a lungul coridorului, până în Sala de Recepţie.Acolo, grupul s-a despărţit, bibliotecara reluându-şi locul la birou în timp ce băieţii au intrat hotărâţi în Prima Sală de Lectură.Sprijinindu-şi capul în mâini, femeia cu chip de şoricel a constat că băieţii îi aminteau într-un fel ciudat, de neînţeles, de tânăra neobişnuită care îi întrerupsese prânzul cu o zi în urmă, dar – cum orice asemănare fizică era exclusă – bibliotecara a oftat uşor şi, scoţându-şi din minte orice ar fi putut-o distrage, s-a apucat din nou de completarea registrelor.

-Okay, pistruiatule, de unde începem? a întrebat Daniel fără chef, stând în picioare în faţa rafturilor din Prima Sală, cu mâinile în şold şi mânecile bluzei suflecate până la coate.

Diari l-a privit cu o sprânceană ridicată.Îl pufnea râsul văzându-l, dar ştia că o astfel de reacţie n-ar fi făcut decât să-l îndepărteze mai mult, aşa că s-a abţinut.A zâmbit, în schimb, ironic şi a spus:

-Tu poţi să începi de acolo – şi i-a arătat primul raft înalt până în tavan.

-Şi tu ce-ai să faci? a spus Daniel după o clipă în care s-a uitat urât la miile de cărţi, de parcă fiecare dintre ele tocmai i-ar fi adus jigniri profunde.

-Eu, a răspuns Diari, aşezându-se într-una din bănci şi pornind mini-computerul, am să caut aici.

Danial s-a uitat urât şi la mini-computer şi tocmai voia să comenteze când şi-a dat seama că altă soluţie nu prea exista.Oricât de mult i-ar fi displăcut să accepte, Diari era cel care avea mai multe date şi, deci, mai multe şanse dacă ar fi lucrat cu mini-computerul.

-Prea bine, a cedat el, dar nu s-a îndreptat spre raft decât un minut mai târziu: ideea de a bâjbâi orbeşte printre acele sute de mii de cărţi nu era mai atractivă.

Cât timp Daniel a fost în raza sa vizuală, Diari a căutat cărţi având drept cuvinte cheie „echilibru”, „bine”, „rău”, „energii opuse” şi alte câteva combinaţii.Primul cuvânt pe care l-a încercat a fost, bineînţeles, „cheie”, dar rezultatele n-au fost cele aşteptate.După vreo oră şi jumătate, Diari s-a lăsat pe spate în bancă.Mini-computerul tocmai îi afişase câteva pagini cu cărţi care, după titluri şi intuiţie, n-aveau nimic în comun cu problema care îl interesa.Câteva persoane veniseră şi plecaseră, mulţumiţi de rapiditatea cu care găsiseră cartea căutată şi făcându-l pe Diari să vrea să se zgârie pe ochi.Daniel şi el erau despărţiţi acum de un raft grosolan şi doar câteva şoapte mai puternice l-au înştiinţat că tânărul căuta acum printre cărţile de sus, cocoţat pe o scară pe care, judecând după scârţâituri, roşcatul o considera destul de instabilă.Fără prea mare tragere de inimă, Diari a scris la cuvinte cheie „basme şi poveşti”, imaginându-şi pufnetul dispreţuitor al lui Daniel dacă ar fi ştiut şi fiind conştient, în acelaşi timp, că rămânea fără idei.

„Răsfoind” paginile afişate pe ecranul mini-computerului, Diari a avut o idee.S-a repezit la tastatură, apăsând rapid pe taste de frică să nu-şi uite gândul şi aproape că a sărit de pe scaun de fericire când, deschizând prezentarea uneia dintre cărţi, a citit exact ceea ce-l interesa.

S-a ridicat entuziasmat şi tocmai voia să-l strige pe Daniel când a auzit o interjecţie de uimire strigată de prietenul său, de dincolo de raft.Întipărindu-şi în minte locul exact al cărţii, Diari a închis mini-computerului şi a fugit să vadă ce se întâmplase.Nu s-a mirat prea mult când l-a întâmpinat lumina caldă ce-o înconjura pe Galandriel.

-A, Diari, a spus aceasta blând când nasul lung şi ascuţit al tânărului s-a ivit dintre cărţi, îndeaproape urmat de chipul său încruntat.

-Daniel, vino aici, a rostit el cu mânie reţinută, trăgându-l pe tânăr în spatele său şi ignorând salutul femeii.

Daniel s-a refugiat după Diari, privind de acolo chipul femeii, pe care se aşternuse o uimire dureroasă.Era extrem de frumoasă acea creatură, părul ca şi ochii ce păreau din aur pur aducând a mănunchiuri de raze.Rochia lungă, mulată pe corpul perfect modelat, cu forme armonioase, era de un alb orbitor, la fel ca şi pielea ei, iar la spate jocurile de lumină dădeau naştere iluziei unor aripi catifelate şi mari, pline de graţie.

-Cine eşti? a întrebat el vrăjit, înainte să se poată abţine, spre exasperarea lui Diari care i-a aruncat o privire ucigătoare.

-Mă numesc Galandriel Angelica, a rostit femeia, înclinându-şi capul cu o mişcare delicată.

-Eşti un înger, nu? De partea Binelui?

Diari a oftat adânc, încercând în zadar să-şi stăpânească disperarea, iar femeia a început să râdă cu poftă.

-Ah, Diari, a reuşit să spună printre hohotele care îl nedumereau în totalitate pe Daniel, văd c-ai rămas la fel de romantic ca acum şase mii de ani şi chiar mai demult.Apoi, fixându-şi ochii fără pic de alb, în întregime aurii, asupra lui Daniel: Nu sunt un înger, băiete.Nu cunosc astfel de creaturi.Reprezint, doar, acea energie care v-a fost prezentată drept „bine".Această înfăţişare este doar un concept al vostru, nicidecum adevărata mea faţă.N-aţi putea suporta să mă vedeţi aşa cum sunt, a adăugat, zâmbind nedefinit.

-De-asta nici nu avem această curiozitate, a replicat Diari, pe ton sec.Ce vrei, Galandriel?

Femeia a luat o atitudine supusă, ceea ce lui Daniel nu i s-ar fi părut posibil vreodată.

-Vreau să vă ajut, a spus clar, apoi a tăcut în aşteptarea reacţiei.

Diari a privit-o scrutător câteva secunde.

-Nu, a răspuns şi s-a întors să plece, făcându-i semn lui Daniel să-l urmeze.

-Ştiu unde este cheia, Arariel este pe urmele ei, a strigat Galandriel în spatele lor, determinându-i să se oprească.

-Ce joc faci, Galandriel? a şuierat Diari ameninţător.Nu avea încredere în creatura aceea, iar semnul ce-i pulsa în palma dreaptă îi dădea dreptate.

-Niciun joc, Diari, a ridicat femeia din umeri, cu nevinovăţie.Doar că nu mi-ar plăcea deloc să văd irosită o viaţă atât de tânără ca a surorii tale, a adăugat, adresându-se lui Daniel de această dată.

-Ce vrei să spui? s-a încruntat Daniel, brusc încordat şi în alertă.

-Nimic, Daniel, nu vrea să spună nimic, hai să mergem, a intervenit Diari, încercând să-l urnească pe băiat din loc, fără să reuşească.

-Vreau să spun că fata poate fi salvată, a spus Galandriel, imperturbabilă.
-Poftim?! a strigat Daniel, răsucindu-se brusc pe călcâie şi ajungând faţă în faţă cu un Diari care îl privea disperat.
Întrebarea din ochii lui Daniel, intensitatea din privirea lui l-a făcut pe roşcat să tremure, dar numai pentru o clipă.Milenii de situaţii asemănătoare i-au revenit în minte şi ameninţarea reprezentată de Galandriel a devenit cea mai importantă problemă.Sclipirea de suferinţă din ochii lui Daniel nu conta şi asta i-a transmis Diari când l-a fulgerat cu privirea înainte să i se adreseze femeii care îi privea cu aparentă nevinovăţie, aşteptând rezultatul acelei înfruntări mute.
-Ei, bine? a întrebat ea, cu vocea cea mai dulce pe care o putea măslui.Sau poate ştiţi deja unde e cheia? a adăugat, neputând să ascundă o notă de ironie.
-Nu, nu ştim, Galandriel şi nici nu ne interesează să aflăm de la tine, s-a răstit pistruiatul roşcat şi, fără să se uite în urmă, a ieşit în fugă din Prima Sală de Lectură, cu Daniel pe urmele sale.
S-a oprit în Sala a Şasea, tremurând de furie.Daniel era acolo, tremurând şi el, dar din alte motive.
-Câte mai ai să ne spui, Diari? a întrebat când şi-a recăpătat răsuflarea, fără să-şi dea seamă că-i spusese pe nume.
Roşcatul a clătinat din cap, încercând un zâmbet slab.
-Aş avea milenii de povestit, a răspuns, încă zâmbind.
Daniel l-a privit cu atenţie şi, fără voia lui, a simţit cum buzele i se răsfrâng într-un zâmbet.Nu ştia de ce, dar acum îl vedea pe pistruiat într-o altă lumină, chiar dacă refuzul lui de a-i răspunde încă îl durea.
Diari a încuviinţat din cap şi, cu mişcări calculate, a extras de pe un raft o carte destul de groasă, dar care părea recentă.
-Aici, a spus el, deschizând cartea la o anumită pagină şi subliniind cu degetul un paragraf pe care Daniel l-a citit pe nerăsuflate:

„Arborele genealogic al familiei Cary este unul dintre puţinele ale cărui rădăcini sunt cât de cât cunoscute, despre membrii familiei existând înregistrări păstrate vreme de milenii.În mod normal, astfel de informaţii se pierd în negura vremii, fiind distruse sau, pur şi simplu, uitate.Ceea ce a făcut ca această familie să fie deosebită sunt poveştile care circulă în jurul ei.Se spune că, o dată la şase mii de ani, un descendent al familiei – băiat sau fată – deţine cheia către o lume fantastică, ceea ce îi conferă însuşiri neobişnuite.Cel mai nou membru al familiei este Yanira Cary....” – urmau fotografia unui bebeluş, dedesubtul căreia era scrisă data naşterii.
Daniel a făcut un calcul rapid în minte, apoi a exclamat:

-Are optsprezece ani! Crezi că mai locuieşte aici?
-Nu ştiu, dar trebuie să aflăm cât se poate de repede, a răspuns Diari, închizând cartea şi aşezând-o cu grijă la loc.Vremea transferului se apropie.

Tinerii au ieşit în fugă din Marea Bibliotecă, spre totala surprindere a blibliotecarei, care a decis că încă doi sau trei astfel de clienţi sigur o vor face să-şi dorească un concendiu.
În drum spre Secţia Principală de Poliţie a Oraşului, unde sigur puteau afla dacă fata mai locuia sau nu acolo, Daniel şi Diari s-au oprit la o alimentară de unde au cumpărat câteva produse uşor de pregătit pe care să le ducă şi celorlalţi: ei mâncaseră înainte nişte covrigi şi pateuri.
-Deci...a spus Daniel, luând două pâini de pe raft şi punându-le în coşul pe care îl ducea Diari.
Acesta a înţeles aluzia băiatului.
-Eu sunt un fel de protector, a intrat el direct în subiect, punând o pungă de covrigei vanilaţi şi un pachet de sticks-uri în coş, alături de alte câteva alimente.Datele sunt transmise noilor protectori de către predecesorii lor, care le predau vechea lor „meserie" – şi el şi Daniel au zâmbit când a folosit acel termen.Datoria mea este să mă asigur că Efemerida şi...Diari a ezitat o clipă, nehotărât.
-...şi? a insistat Daniel.
-...şi noua gazdă a Phoenix-ului ajung la timp în locul stabilit pentru transfer, a terminat el, evitându-i privirea băiatului cu plete negre.
Daniel şi-a plecat capul, încercând să asimileze noile informaţii.
-Motivul pentru care n-am ştiut nimic despre cheie până acum este că predecesorul meu era foarte bătrân şi a murit înainte să-mi spună.Am asistat de două ori la redresarea Echilibrului, în afară de momentul acesta, dar de fiecare dată Galandriel sau Arariel au găsit cheia şi au deschis uşa înaintea mea.
Vocea lui Diari era stinsă, încărcată de amărăciune.
-Trebuie să înţelegi, Daniel, a spus el, privindu-l de această dată în ochi: existenţa întregii lumi este mai importantă decât fericirea unui singur individ.
Deşi cuvintele lui Diari îi erau adresate, Daniel putea simţi fără greutate că roşcatul vorbea despre el, încercând să se autoconvingă de adevărul spuselor sale.Dar asta nu-l împiedica să se simtă trădat.
-Toţi trebuie să facem sacrificii, a continuat Diari, vorbind mai mult pentru sine.Singura chestie este că unii sacrifică mai mult decât ceilalţi.

Daniel ar fi vrut să-i dea o replică usturătoare şi să-i arate cât e de furios, dar nimic nu-i venea în minte.Până la urmă a renunţat, plătind jumătate din preţul cumpărăturilor când au ajuns la casă şi refuzând să vorbească cu Diari până când au ajuns în faţa Secţiei de Poliţie.

-Vreau să ştiu un singur lucru, Diari şi te rog să fii sincer, i-a spus el, înainte să intre în clădire.

Diari l-a privit în ochi şi a încuviinţat tăcut.

„Acum e-acum”, şi-a spus Daniel, simţind cum palmele şi fruntea îi transpirau abundent.

-Diari....a început el, apoi s-a oprit.Tânărul pistruiat, cu părul portocaliu îl privea prin lentilele groase ale ochelarilor cu rame roşiatice şi, deşi înfăţişarea era aceea a unui băiat de şaptesprezece-optsprezece ani, Daniel a avut dintr-o dată impresia că în faţa lui stătea un bătrân cu faţa plină de riduri săpate de milenii în care îşi sacrificase propriile sentimente pentru „binele întregii lumi”.Întrebându-se vag dacă şi el era dispus să facă asta, Daniel a întrebat: Diari, Anna va trăi?

Roşcatul a rămas tăcut pentru o clipă, cântărind variantele de răspuns.În cele din urmă s-a decis să fie sincer şi a răspuns:

-Într-un fel, da.

Daniel şi-a îndreptat spatele şi şi-a ridicat bărbia.Răspunsul lui Diari îl lămurise pe deplin şi noaptea trecută i-a revenit în minte, el reţinând din tot doar reacţiile Annei, care-l răniseră atât de mult atunci şi care încă îl dureau.Fără un alt cuvânt în plus, Daniel a deschis uşa clădirii şi i-a trecut primul pragul.Aveau de găsit o cheie şi trebuiau să se grăbească.

IV. „O dată la şase mii de ani....”

De această dată, sarcina s-a dovedit a fi mult mai uşoară.O dată ce au localizat camera în care se ţineau informaţiile de genul celei căutate de ei, Diari s-a folosit de semnul din palma sa dreaptă – care, a descoperit Daniel, avea si efecte hipnotice – pentru a le facilita accesul, iar Daniel a trebuit doar să caute în data de baze a unui computer.Totul a durat cu puţin peste un sfert de oră, astfel că jumătate de oră mai târziu băieţii se aflau în drum spre biserică, unde îi aşteptau ceilalţi.

Când au ajuns în sfârşit, amiaza era deja pe sfârşite.Daniel şi Diari au intrat naosul bisericii şi, după ce i-au dat cumpărăturile lui Teryl, s-au aşezat obosiţi pe podeaua rece.Anna, care până atunci nu părăsise capela din grădină, a venit şi s-a aşezat şi ea în faţa băieţilor, lângă Eliina, amândouă aşteptând să audă veştile.Numai Teryl a stat oarecum retras pe timpul povestirii, ocupându-se de prepararea cinei din alimentele cumpărate.Din fericire, băieţii se gândiseră să cumpere şi câteva ustensile de bucătărie şi chiar şi un mic aragaz, astfel că Teryl n-a avut prea mare bătaie de cap.

-Şi? a întrebat Teryl din spatele micului aragaz.Mai locuieşte în Oraş?

-Nu ştim sigur, dar bănuim că da, a răspuns Diari.

Daniel s-a simţit dator să explice:

-Mătuşa fetei a murit şi ieri a fost înmormântată.Cele două locuiau împreună la una din vilele dinspre Mare.Se pare că fata şi-a rezervat bilete pentru a pleca din ţară, înspre Orient, pentru că familia ei îşi are originile undeva în acea zonă geografică.Totuşi, zborul era programat astăzi la prânz, iar locul ei nu a fost ocupat....Maşina care trebuia să o ducă la aeroport a aşteptat mai bine de o oră în faţa casei ei, iar şoferul spune că nimeni nu era acolo.

Daniel a tăcut, iar Teryl l-a privit cu surprindere.El şi Diari trebuie că făcuseră o echipă foarte bună dacă reuşiseră să afle atâtea, iar asta îl nedumerea: crezuse că Daniel nu are încredere în pistruiat.

-Deci acum ne rămâne doar s-o găsim pe această Yanira Cary şi vom avea cheia, a concluzionat Eliina, gânditoare.

-Dar nici nu ştim de unde să începem căutările, a ţinut Teryl să accentueze.Oraşul e imens!

Eliina şi-a înclinat puţin capul spre dreapta, părând că se gândeşte la o replică, dar Diari nu i-a dat vreme să răspundă.

-Cât timp am fost la Bibliotecă, am primit o vizită...neaşteptată, a spus el, pronunţând ultimul cuvânt pe ton schimbat.

Teryl i-a aruncat o privire rapidă lui Daniel şi a înţeles că atunci se schimbase totul între cei doi.

-Galandriel Angelica ne-a spus că vrea să ne ajute şi că ne poate spune unde e cheia.

Teryl şi Eliina s-au întors unul spre celălalt în acelaşi timp, spre surprinderea lui Daniel şi a lui Diari – Annei îi povestiseră deja, iar ea fusese de partea bărbatului înconjurat de întuneric.

-Ştiţi...cred că şi noi avem o veste la fel de...neaşteptată, a spus Teryl, şovăitor, lăsând-o apoi pe Eliina să le reproducă întocmai apariţia lui Arariel, precum şi scurta discuţie pe care o purtaseră.

-Deci Arariel a fost aici, a repetat Diari, mângâindu-şi bărbia cu degetele.

-Şi ne-a avertizat să nu avem încredere în Galandriel, a completat Teryl care, după ce pregătise cine, îi servea acum pe fiecare.

-În ea oricum n-aş fi avut încredere, a murmurat Diari.

-Dar ne putem încrede în Arariel? a dat Teryl glas întrebării din gândurile tuturor, deşi tonul său fusese vag ironic, ceea ce i-a atras atenţia lui Daniel.

Teryl, însă, nu a mai făcut niciun comentariu, aşezându-se turceşte lângă scăunelul său, pe care îşi pusese farfuria cu mâncare.

-Oricât de ciudat ar părea, eu n-am simţit niciun pericol din direcţia lui, a spus Eliina, tăind cu graţie o bucăţică de carne şi mestecând-o apoi cu poftă: nici nu realizase cât de foame îi era!

Diari şi-a înclinat capul în direcţia ei, arătându-i că punctul de vedere îi era luat în considerare.Daniel s-a abţinut de la comentarii, experienţa pe care o avusese cu Galandriel Angelica mai devreme în acea zi fiindu-i mai mult decât suficientă pentru a-şi da seama că nu era în măsură să judece o astfel de problemă.Teryl n-a spus nici el nimic, dar patosul cu care muşca din copanul său arăta clar care îi era opinia.

-Eu cred că e de încredere, a spus Anna, luându-i pe toţi pe neaşteptate.

Fetiţa şi-a lăsat cuţitul şi furculiţa pe farfurie şi a ridicat privirea către Diari, dându-şi părul după ureche cu un gest firescl.Roşcatul s-a uitat la ea, parcă abia atunci realizând cine este cu adevărat.

-L-am văzut la capelă, astăzi, a continuat Anna, pe ton egal şi privindu-i pe toţi cu ochi mari, inocenţi, de copil.Sunt sigură că nu ne-ar face rău...că n-ar face rău nimănui.

Daniel şi-a ferit privirea, iar Teryl s-a încruntat, dar n-a zis nimic.Numai Diari şi Eliina au încuviinţat, după un schimb rapid de priviri.

-Fie că vrea sau nu să ne ajute, în mod sigur Arariel ştie unde este cheia şi n-am nicio îndoială că acolo se află şi el acum, a rostit Diari câteva minute mai târziu, reluând firul discuţiei.

-Diari, e posibil ca Arariel şi Galandriel Angelica să colaboreze pentru a ne împiedica să ajungem la timp pentru transfer? a întrebat Daniel dintr-o dată.
-Din câte ştiu, nu...a şovăit Diari.Dar presupun că o alianţă formală....
-De unde ştia Arariel că Galandriel voia să ne păcălească?
Întrebarea lui Daniel a fost urmată de tăcere.
-Vrei să spui că ei doi au avut un aranjement, pe care dintr-un anume motiv, necunoscut nouă, Arariel n-a mai vrut să-l respecte?
Deşi tonul Eliinei fusese interogativ, cei din încăpere n-au avut niciun dubiu că fata făcea, de fapt, o constatare.
-E o posibilitate....a admis Diari.
-Dacă e adevărat, atunci Galandriel va vrea să se răzbune, a meditat Daniel cu voce tare.
-O luptă între ea şi Arariel ar fi intensă, dar niciunul nu ar suferi prea mult de pe urma ei....a spus Diari.Puterile lor se anulează reciproc, într-o anumită măsură, a explicat apoi.
-Dar Galandriel ar putea să-l atace rănindu-ne pe noi, a presupus Eliina.Dacă el vrea într-adevăr să ne ajute.....a adăugat ea, lăsând fraza în suspensie în mod intenţionat.
-Poate, a ridicat Diari din umeri.Dar asta nu ne spune nimic nou, ne era şi până acum clar că trebuie să ne păzim.
-Totuşi, dacă Arariel chiar nu a respectat înţelegerea, Galandriel a aflat destul de târziu, a intervenit Teryl.
-Asta aşa-i, l-a susţinut Daniel, altfel nu ne-ar fi lăsat să scăpăm aşa uşor atunci, la Bibliotecă.
Din nou, tăcerea a cuprins naosul bisericii pentru vreme, timp în care şi-au terminat cu toţii cina, farfuriile goale fiind mai mult decât o mulţumire pentru Teryl.Deşi noaptea se lăsase de puţină vreme, toţi se simţeau obosiţi.
-Cred c-ar fi mai bine să ne odihnim....hotărâm mâine dimineaţă ce vom face în continuare, a propus Diari, iar ceilalţi n-au putut decât să fie de acord.Până la urmă, se zicea că noaptea e un sfetnic bun şi fiecare avea nevoie de sfaturi.

Yanira fugise aproape fără oprire de la casa ei până la intrarea în Oraş.Ora prânzului era aproape, aşa că tânăra s-a îndreptat spre cel mai apropiat restaurant şi, după ce s-a asigurat că urmăritorii săi nu erau în apropiere, a intrat şi a ocupat masa cea mai retrasă, de la care îi putea observa pe toţi cei care intrau fără să fie, la rândul său, văzută imediat.A apreciat norocul pe care îl avusese că reuşise să-şi ia şi rucsacul, altfel ar fi fost doar o fată vagabondând pe străzile Oraşului, fără bani sau acte de identitate.De fapt, toate economiile ei, plus carnetul de C.E.C-uri şi cele două cărţi de credit se aflau într-un buzunar secret al rucsacului, astfel că pierderea acestuia ar fi fost o adevărată tragedie.Pe lângă aceste lucruri, în rucsac mai avea câteva haine de schimb, pe care le luase în eventualitatea în care bagajele i s-ar fi putut rătăci la aeroport, câteva reviste şi o carte, să aibă cu ce să-şi piardă timpul în avion, plus alte fleacuri care i-ar putea folosi, la un moment dat.

Comandând un prânz destul de consistent, în ideea că ar putea fi singura ei masă din acea zi, Yanira s-a lăsat pe spate şi, asigurându-se că gesturile nu îi erau observate, a scos medalionul de sub pulover, ţinându-l în mână pe sub masă.Pe moment nu-şi dăduse seama, dar cât timp alergase fata se gândise şi ajunsese la concluzia că medalionul era, de fapt, cheia pe care creaturile acelea o căutau.Trecuse peste şocul provocat de apariţia lor încă de când se refugiase în camera sa, iar acum încerca să stabilească ce avea de făcut în continuare.Era sigură că acele fiinţe – încă nu putea să le spună „bărbat” şi „femeie”, suna mult prea uman, iar ei sigur nu erau oameni – o vor căuta, mai devreme sau mai târziu, dar se aşteptase ca asta să se întâmple mai devreme.Chelnerul a venit cu mâncarea, iar Yanira şi-a permis să se detaşeze de toate problemele pe timpul prânzului.

Spre surprinderea ei, primul gând care i s-a ivit în minte în timp ce îşi savura sucul de pere a fost despre mătuşa sa şi biletul pe care aceasta i-l lăsase.A cântărit posibilitatea ca „destinul” despre care vorbea în bilet să se refere la faptul că, orice s-ar întâmpla, ea va fi nevoită să cedeze medalionul acelor creaturi.Ideea nu-i surâdea deloc, pentru că se ataşase deja de bijuteria cu puteri nebănuite şi era sigură că, de ar fi renunţat la ea, ar fi fost ca şi când mătuşa sa ar fi murit pentru a doua oară, lăsând-o din nou singură.Apoi, un alt gând i-a venit şi fata a tresărit de parcă ar fi fost fulgerată: mătuşa sa ştiuse despre medalion tot timpul! Altă posibilitate nu exista! „Atunci de ce nu mi-a spus nimic?” s-a întrebat Yanira, întristându-se.Şi-ar fi imaginat că optsprezece ani de trăit împreună ar fi fost suficient pentru a avea încredere în ea, spunându-i un secret. „Până la urmă, e vorba de viaţa mea aici!”

Fata s-a uitat la ceasul pe care-l avea la încheietura stângă: aproape unu.A mai stat câteva minute la masă după ce şi-a achitat consumaţia, apoi şi-a luat rucsacul pe umăr şi s-a urcat în primul taxi pe care l-a găsit.

-Secţia Principală de Poliţie, i-a spus şoferului, apoi s-a aşezat comod pe bancheta din spate.

Secţia se afla în centrul Oraşului, foarte aproape de punctul 0, iar ea era încă la periferie.Drmul a durat în jur de douăzeci de minute, timp în care Yanira a calculat turele prietenei mătuşii sale, care lucra la Secţie.Când taxi-ul a oprit în faţa clădirii, Yanira a coborât şi s-a îndreptat cu paşi repezi spre intrare, bucurându-se că nu va trebui să-şi spună povestea unei persoane străine.S-a oprit tocmai când voia să apese pe clanţă, rămânnând cu mâna suspendată în aer.

„Dar cum îmi voi putea spune povestea, oricum?" s-a gândit disperată.Cine ar fi crezut-o dacă ar fi relatat foarte serioasă că două creaturi care arătau ca nişte oameni, dar nu erau oameni, au intrat în casă peste ea şi au încercat s-o rănească – poate chiar s-o ucidă – pentru a obţine un medalion care avea puteri neobişnuite şi era cheia către un ţinut fantastic? Nimeni!

Frustrată, Yanira s-a îndepărtat, începând să se plimbe aiurea pe străzile Oraşului.Oricât de sigură era ea în privinţa sănătăţii sale mintale, ofiţerii de poliţie sigur i-ar fi recomandat o vizită la medic. „Nici nu i-aş învinui", şi-a spus fata cu amărăciune: şi ea ar fi procedat la fel, în altă situaţie. „Deci sunt pe cont propriu acum" a hotărât, îndreptându-şi spatele şi începând să păşească cu mai multă încredere în propriile-i picioare.Apoi, pentru prima dată în acea zi, a încercat să-şi dea seama ce simţea.Frică? Nu.Fusese, desigur, speriată atunci când văzuse pentru prima dată creaturile acelea, dar îi trecuse.Confuzie? Într-adevăr, s-ar fi simţit mult mai bine dacă ar fi ştiut mai multe despre situaţia ei.De un lucru, însă, era sigură: avea de gând să treacă peste toate obstacolele, indiferent care ar fi fost acelea.Într-o potenţială confruntare, ea va fi învingătoarea.Această hotărâre fiind luată, Yanira a ridicat capul, uimită să constate că în faţa sa se înălţa maiestuoasă clădirea Marii Biblioteci.

Tânăra a intrat cu capul sus pe uşa larg deschisă cititorilor şi s-a îndreptat fără şovăire spre a Şasea Sală de Lectură, neacordând nicio atenţie bibliotecarei care completa registre.A făcut o pauză în faţa rafturilor de dimensiuni impresionante, scormonind în amintire.Mătuşa sa o adusese aici cu câţiva ani în urmă, povestindu-i despre o carte în care era scrisă toată istoria familiei Cary.I-o şi arătase, Yanira o ţinuse în mână aproape cu veneraţie, dar mătuşa sa nu-i permisese să o deschidă. „Vei citi mai târziu, când va veni vremea.Nu e momentul acum", îi spusese ea, lăsând-o pe Yanira cu dezamăgirea întipărită pe chip şi cu hotărârea că, o dată şi o dată, tot va afla ceea ce, în acel moment, îi era interzis să ştie.

-Aş zice că a venit vremea, a şoptit fata, fără să-şi dea seama că nu rostise cuvintele doar în gând şi s-a dus direct la cel de-al doilea raft, extrăgând fără exitare o carte care nu se deosebea prea mult de celelalte cărţi din jur.

Manevrând-o cu grijă, Yanira a pus-o pe una din bănci şi, aşezându-se, a privit-o lung.Ştia că era dreptul ei să o citească, dar a avut nevoie de încă un minut pentru a se hotărî în sfârşit să o deschidă şi să înceapă să-i răsfoiască nerăbdătoare paginile.

La mijlocul cărţii era desenat, pe o pagină extrem de lungă, care se împăturea, arborele genealogic al familiei.Yanira l-a studiat în grabă, promiţându-şi că îi va acorda mai multă atenţie altă dată.Din câte putea observa, cartea povestea viaţa membrilor familiei.Primele pagini cuprindeau foarte puţine informaţii, care Yanirei îi păreau adunate din basme, dar cu cât înaintau în timp, cu atât datele erau mai complexe şi mai credibile.Prezentarea de pe ultima pagină spunea că există informaţii vechi de milenii, dar Yanira s-a convins repede că acelea erau tocmai cele mai absurde, păstrate doar pentru că păreau a fi legende.Fata tocmai începuse să se întrebe de ce mătuşa sa insistase ca ea să nu citească nimic când a dat de o pagină pe care era explicată respectiva legendă: o luptă milenară între Bine şi Rău, balanţa succesului refuzând să se încline către vreuna din părţi, o forţă extraordinară care avea grijă ca oamenii să fie în siguranţă şi....o cheie.Dacă n-ar fi stat deja pe un scaun, Yanira ar fi căzut, cu siguranţă.În carte scria că păstrătorul cheii era, de fiecare dată, un membru al familiei Cary care era înzestrat cu puteri neobişnuite.Aceasta se petrecea o dată la fiecare şase mii de ani şi primele date cu privire la membrii familiei erau despre un bărbat considerat vrăjitor pentru că putea face o mulţime de lucruri uimitoare.

-„...bărbatul, al cărui nume nu s-a păstrat, şi-a spus povestea urmaşilor săi, chiar şi puterile sale transmiţându-se într-o oarecare măsură acestora.Înregistrarea membrilor familiei a devenit o datorie a fiecărei generaţii şi, deşi multe dintre acele preţioase manuscrise s-au pierdut, au fost salvate suficiente date pentru ca această carte să poată fi scrisă”, a citit Yanira, din nou fără să-şi dea seama că spune cuvintele cu voce tare.Uitându-se pe cotorul cărţii, a văzut că numele autorului era Jemas Cary şi a recunoscut chiar şi o fotografie minusculă a străbunicului său, tipărită pe ultima copertă.Mătuşa sa nu-i vorbise prea mult despre el, dar fata ştia că bătrânul murise la doi ani după naşterea ei.Jemas era una dintre persoanele care credeau în respectiva poveste şi, după calculele sale, păstrătoarea cheii trebuia să fie Yanira, bebeluşul care îşi pierduse ambii părinţi într-un accident atunci când avea zece luni.

Înghiţindu-şi nodul care îi apăruse în gât la menţiunea despre părinţii ei, Yanira a închis cartea cu zgomot şi a încercat să se gândească.Totul era incredibil şi i se părea doar o mare minciună, imaginaţia prea bogată a unui bătrân.Dacă Jemas Cary ar fi fost încă în viaţă, poate că i-ar fi fost mai uşor să se lămurească, dar aşa....Fata şi-a scos din nou medalionul de sub pulover şi l-a strâns în mână.Totuşi, trebuie că şi mătuşa sa

crezuse, dacă îi lăsase acel bilet.Iar medalionul chiar avea anumite însuşiri...neobişnuite.

-Dar eu n-am! aproape că a strigat Yanira, ridicându-se de pe scaun.

În carte, Jemas spusese că păstrătorii aveau acele puteri, nu cheia.Ei bine, dacă Yanira chiar era păstrătoarea, atunci de ce n-avea nicio putere?

„O-ncercare, totuşi, nu strică”, şi-a spus fata, gândindu-se cam ce lucruri putea săvârşi strămoşul său.S-a hotărât să încerce să ridice o carte fără s-o atingă, dar nu era sigură cum să facă.Oare trebuia să spună ceva, sau doar se gândea la acţiunea pe care voia s-o săvârşească? În cele din urmă, neavând nicio speranţă, Yanira a întins mâna dreaptă spre o carte subţire de pe raftul din faţa sa, „chemând-o” în gând.Şi-a dat seama că se încordase prea tare când a simţit marginile medalionului intrându-i în carne şi şi-a privit din reflex mâna stângă, dar în acelaşi moment ceva a lovit-o şi pe podea a căzut, inertă, cartea pe care încercase s-o mişte.Încercase....şi reuşise! Fata s-a aplecat să ridice cartea şi a pus-o cu grijă la loc în raft.Îi venea să strige şi să sară de bucurie, dar ideea că tot ce povestise Jemas Cary era adevărat, implicaţiile acestui lucru îi puseseră o greutate pe umeri, ţintuind-o pe podea.

-Şi-acum ce fac? s-a întrebat, trântindu-se pe scaun.Dintr-o dată se simţea foarte obosită, de parcă ar fi muncit în fiecare zi continuu, fără pauză de masă sau de somn, timp de luni sau poate chiar ani.

Îi era clar că nu putea da medalionul acelor creaturi, dar uşa a cărei cheie o avea trebuia deschisă.Întrebarea era: pentru cine? Străbunicul său nu spusese cum puteau fi recunoscuţi cei care erau de partea acelei „forţe extraordinare”, sau unde era probabil să fie găsiţi.Astfel stând lucrurile, Yanira trebuia să caute acul în carul fân!

„Măcar de nu m-aş mai întâlni cu fiinţele alea” şi-a spus ea, oftând.

A mai aruncat o privire cărţii şi, dându-şi seama că nu-i mai putea oferi nimic nou, a pus-o la locul său, în raft.Punându-şi şi medalionul la gât, sub pulover şi luându-şi rucsaul pe umeri, fata a ieşit din Sală şi a părăsit Marea Bibliotecă, puţin mai încrezătoare în forţele proprii dar mult mai abătută decât era atunci când intrase.

S-a mai plimbat o vreme prin Oraş, uitându-se cu atenţie la fiecare trecător de pe stradă, sperând că aceia pe care-i căuta îi vor face vreun semn sau că îi va recunoaşte aşa, pur şi simplu, dar toţi îi erau străini şi, când ceasul de la mână a arătat aproape şase, Yanira s-a aşezat pe o bancă, în parc.Întunericul era deja deplin, singura lumină venind de la felinarele de pe alei.

„Şi dacă m-aş duce acasă?”

Jemas Cary nu spusese unde se afla uşa, dar Yanira simţea, mai mult decât ştia acest lucru.N-a avut nevoie de mai mult de o secundă pentru a se hotărî şi tocmai se ridicase să plece, când un pocnet s-a auzit în spatele ei.

-Bună, i-a spus o voce joasă şi profundă şi, când s-a întors, Yanira l-a văzut pe bărbatul în negru care-i spusese prima dată despre cheie.

Făcând un pas înapoi, Yanira şi-a scos medalionul şi l-a strâns puternic în mână.Bărbatul a privit-o, iar fata a observat că albul ochilor săi era inexistent, aceştia fiindu-i în totalitate negri.Cu un gest mecanic, Yanira a lăsat mâna în care ţinea medalionul să-i alunece pe lângă corp.

O adiere mai puternică a ridicat lin câteva frunze de pe pământ.

-Bună, i-a răspuns.

-Să facem o plimbare, a zâmbit el şi a pornit de-a lungul aleii, cu paşi rari.

-Am citit despre tine, i-a spus Yanira, fără să se mişte din loc.Presupun că tu eşti demonul din poveste, iar.... – fata a ezitat o clipă –iar femeia care era cu tine azi dimineaţă e îngerul.

Bărbatul s-a oprit şi a întors capul numai cât s-o poată vedea cu coada ochiului.

-Nu ştiu nimic despre îngeri şi demoni, n-am întâlnit niciodată astfel de creaturi.

A făcut o pauză şi, pentru că Yanira n-a comentat nimic, a continuat:

-Să facem o plimbare şi-am să-ţi explic totul.

Bărbatul a început să meargă din nou.

Yanira a şovăit, neştiind ce să facă.În mod normal, n-ar fi trebuit să aibă încredere în el, dar nici medalionul nu pulsa, aşa cum se întâmplase de dimineaţă, când femeia o atacase.Iar faptul că ar fi putut să afle mai multe....În cele din urmă, curiozitatea a învins şi fata l-a prins repede din urmă, mergând acum în drept cu el.Totuşi, nu slăbise strânsoarea mâinii în care ţinea medalionul.

-Poţi să începi prin a-mi spune cine eşti, i-a zis fără să-l privească şi cu superioritate.

Bărbatul a zâmbit imperceptibil şi a spus:

-Mă numesc Arariel.

Jumătate de oră mai târziu, Yanira stătea pe marginea unei fântâni arteziene, abia simţind stropii de apă ce-i atingeau obrajii.Arariel îi povestise tot ce era de povestit: despre Echilibru şi Phoenix, despre grupul din mica biserică de la periferie, despre înţelegerea cu Galandriel...Noaptea era adâncă, iar pe alei mai erau doar câţiva oameni, cupluri întârziind sub copacii cu trunchiuri groase, negre şi cu crengi golaşe.

-Ce te-a făcut să te răzgândeşti? a întrebat fata, uitându-se în sus la Arariel care stătea în picioare în faţa sa.

Acesta a ridicat din umeri, veşnicul său gest plictisit, întorcându-şi capul şi refuzând să răspundă.

-N-o să te ajute cu nimic, a insistat Yanira, folosind un ton dur.La sfârşit, vei fi la fel ca şi până acum şi – fata s-a oprit, privirea aprigă a lui Arariel făcând-o să-şi înghită vorbele.Oare el chiar credea că va fi vreo schimbare? Oare era posibil?

Arariel şi-a recăpătat calmul şi a zâmbit dispreţuitor.

-Sunt multe lucruri pe care nimeni nu le înţelege, i-a spus fetei, simţind o vagă satisfacţie la tresărirea ei speriată.Nu cred că tu vei reuşi să le găseşti explicaţii, a adăugat tăios.

Yanira s-a încruntat şi şi-a strâns buzele care acum erau doar o linie subţire pe pielea netedă.Nu-i plăcea individul, asta era clar.Dar avea nevoie de el, în caz că Galandriel se hotăra să termine ce începuse de dimineaţă.Un fior rece i-a coborât pe şira spinării.

-Şi-acum ce facem? a spus ţâfnoasă, mirată şi ea de tonul de copil alintat pe care-l folosise.

Arariel a privit-o şi el întrebător: nu se aşteptase la un astfel de caracter.

Decisă să nu dea înapoi, Yanira şi-a încrucişat mâinile în dreptul pieptului.

-Avem nevoie de un plan, nu? În caz că apare Galandriel...Puterile voastre se anulează reciproc şi mă îndoiesc că voi reuşi să ajung la ceilalţi cu sferele ei atacându-mă continuu, a spus ea pe ton repezit.

Arariel a privit-o din nou, de data aceasta cu mai multă atenţie: nu-i spusese nimic despre rezultatul obţinut dacă el şi Galandriel îsi foloseau puterile unul împotriva celuilalt. „Deci puştoaica are ceva minte” a admis el în sinea sa, dar având grijă să nu lase să se observe acest lucru.

-Oricum va trebui să ne întoarcem la vilă, a vorbit el, cât de calm a putut.Nu strică dacă pornim de acum.

-Dar ceilalţi nu ştiu unde sunt, a obiectat fata.Presupun că vor încerca să mă găsească înainte să meargă acolo; n-are sens să piardă timpul degeaba.Ar trebui să-i anunţăm cumva.

Arariel a ridicat din umeri, deşi era conştient de faptul că fata avea dreptate.

-Şi ce propui? a întrebat în schimb.

-Să ne duci la biserică ca să discutăm cu ei, desigur, a răspuns Yanira, de parcă ar fi fost un lucru evident.

Pentru o clipă, Arariel n-a schiţat niciun gest.Nu-i venea să creadă că fata propusese asta! Îi explicase, doar, ce efect avea întunericul asupra oamenilor.

-Vorbeşti serios? a rostit neîncrezător, mai mult făcând o constatare decât întrebând-o.

-N-am să păţesc nimic şi, chiar dac-aş păţi, importantă e cheia, nu eu, a spus ea hotărâtă, mirându-se din nou de propriile-i cuvinte.Oare când devenise rezolvarea acestei probleme mai importantă decât viaţa ei? Sau poate că aşa fusese mereu, dar nu-

şi dăduse seama...Avea mai puţină importanţă, până la urmă.În acel moment trebuia să ajungă la ceilalţi.

Arariel a clătinat din cap, începând să se enerveze.A deschis gura să obiecteze, să-i explice, dar tocmai atunci a auzit un pocnet şi în dreapta sa, la câţiva metri depărtare de el şi de Yanira, a apărut Galandriel, înconjurată de lumină şi spumegând de furie.

-Trădare! a strigat ea şi a trimis o sferă imensă în Arariel care, ca şi dimineaţă, a creat un scut de întuneric în jurul său, dizolvând sfera.

Cele câteva persoane care se aflau în parc în acel moment au ţipat îngrozite şi s-au îndepărtat în fugă, lăsând aleea pustie.Galandriel încă fierbea de mânie, frumoasele sale trăsături devenind, în mod incredibil, chiar mai frumoase, strălucirea sa umbrind lumina felinarelor.

-Ce-a fost în mintea ta, Arariel? a şuierat printre dinţii încleştaţi, privirile sale aurii trimiţând fulgere de ură.

Acum respira adânc, încercând să-şi recapete calmul.Părea că nici nu observase prezenţa Yanirei, care se îndepărtase atunci când sfera de lumină fusese prinsă în scutul lui Arariel şi acum îi privea pe cei doi din spatele unui copac, strângând cu putere în mâna dreaptă medalionul care începuse să pulsese şi să frigă.

-La ce, a început ea în şoaptă, LA CE TE-AI GÂNDIT ?! a continuat ţipând şi a lovit cu o sferă în pământul de lângă ea, lăsând o groapă de dimensiuni considerabile în locul florilor ce se aflaseră acolo.

-Cu siguranţă nu la binele „misiunii” noastre, a replicat Arariel cu calm, zâmbind sec.

Femeia a închis ochii ca pentru a alunga o durere profundă şi, brusc, toată lumina ce o înconjura a dispărut, Galandriel părând acum o femeie obişnuită.S-a apropiat de Arariel cu mers legănat, rochia ei lungă, acum lipsită de strălucire, murdărindu-se de praful de pe jos.S-a oprit la cinci paşi de Arariel, spunând plictisită:

-E inutil...Poveştile lui Ephra sunt false, Arariel, noi nu suntem oameni şi nici nu vom fi vreodată.Uită-te la tine! l-a îndemnat, dându-şi braţele în lături batjocoritor.Ochii lui Arariel luceau ameninţător când ea a continuat: Nimic nu va dizolva întunericul din jurul tău, aşa cum nimic nu va alunga pentru totdeauna lumina din care sunt făcută.Poţi arăta ca un om, Arariel, dar nu vei fi niciodată unul şi nimic – nici dragostea pe care Ephra ţi-a lăudat-o atâta – nu va schimba asta!

Bărbatul o privise întâi cu o expresie indiferentă.Apoi, cu fiecare cuvânt pe care Galandriel îl rostise, Arariel simţise mânia clototind în interiorul lui, abia abţinându-se de la a trimite un val de întuneric către fiinţa mizeră dinaintea sa.Când Galandriel s-a oprit în sfârşit, tăcând în aşteptarea răspunsului său, Arariel şi-a compus cel mai dispreţuitor zâmbet şi a spus:

-Se poate să ai dreptate....dar tot n-am să te ajut, indiferent ce-ai face.

Femeia a icnit, din nou stăpânită de furie şi lumina a înconjurat-o, orbitoare.Se pregătea să atace iar, când o sferă de foc a lovit-o, aruncând-o la pământ.Arariel a văzut-o cu uimire pe Yanira apărând din spatele copacului, folosindu-se de medalionul înflăcărat pentru a o imobiliza pe Galandriel.

-Du-te la ceilalţi şi spune-le să meargă la mine acasă, ne întâlnim acolo, i-a spus ea, făcându-i semn să plece.

-Nu pot să...a început el să obiecteze, dar Yanira l-a întrerupt furioasă:

-Oricum n-ai ce face aici! Nu mai pierde timpul şi du-te!

Dându-şi seama că fata avea dreptate, Arariel a încuviinţat tăcut şi a dispărut cu un pocnet.

Sperând că încă se mai putea încrede în el, Yanira a privit cum întunericul îl învăluia, contopindu-l cu noaptea.La ce se referise Galandriel când îi vorbise? Ăsta să fi fost motivul pentru care Arariel trecuse de partea lor? Demonul voia să devină om?Pierdută în gândurile sale, tânăra a slăbit pentru o clipă sfera de foc ce o ţinea prizonieră pe Galandriel, dar suficient pentru ca femeia să se elibereze în totalitate.Cu ochii scânteietori, aceasta a trimis o sferă de lumină înspre Yanira, aruncându-i medalionul din mână şi ridicând-o pe ea în aer, unde a ţinut-o suspendată:

-Ai mare noroc că tu eşti păstrătoarea cheii, fetiţo, i-a spus furioasă, părând că face un efort imens pentru a nu o răni pe Yanira care se agita în aer, neauzind niciun cuvânt.

„Acum ce fac?!" a urlat fata în gând, impunându-şi să nu scoată un sunet şi lovind cu mâinile şi picioarele în gol, spre amuzamentul lui Galandriel care acum o privea râzând în hohote.Şuviţe de lumină înconjurau mijlocul Yanirei, nepermiţându-i să cadă.Dacă ar fi reuşit să se elibereze....Dar cum? Până atunci nu reuşise decât să facă acea carte să vină la ea, nimic altceva! Dintr-o dată, Yanira s-a oprit, înţepenind în aer. „Desigur!" şi-a spus, plesnindu-se peste frunte, dar în gând.Începând din nou să se agite pentru a nu-i da de bănuit lui Galandriel, fata şi-a lăsat privirile să-i alunece dintr-o parte în alta pe alee şi pe pământ, mulţumind fără să-şi dea seama luminii puternice care o înconjura pe femeie, permiţându-i şi ei să vadă fără probleme.Şi-a muşcat buzele, împiedicându-se să strige de bucurie când a descoperit, într-o grămăjoară de frunze, medalionul ce strălucea vag, roşiatic.Yanira a închis ochii şi şi-a pregătit mâinile, concentrându-se asupra chemării medalionului.N-a îndrăznit să se uite până când n-a simţit obiectul fierbinte lipit de carnea mâinii ei.

-Ce....a icnit Galandriel, luată prin surprindere de medalionul care a zburat pe lângă ea, apărând parcă de nicăieri.

În secunda următoare, Yanira atingea pământul cu picioarele, învăluită de flăcări.Lanţul de lumină din jurul ei se frânsese sub căldura medalionului, iar fata n-a

ezitat nicio clipă, lovind-o pe Galandriel cu flăcările care parcă îşi luau intensitatea şi forţa chiar din ea, medalionul fiind doar elementul ce permitea legătura.

Galandriel a simţit focul împresurând-o, arzând-o din toate direcţiile şi înecând-o în cenuşa care exista doar în mintea ei.Cu un ţipăt de durere agonizantă, s-a prăbuşit pe spate, mişcându-se spasmodic pentru câteva clipe, apoi dispărând cu un pocnet asurzitor.

Yanira s-a lăsat să cadă în genunchi, respirând greu, lipsită de vlagă.Efortul îi consumase toată energia, iar acum abia mai putea să strângă între degete lanţul de aur al medalionului.A privit locul în care flăcările o cuprinseseră pe Galandriel.Pământul era pârjolit, negru în noapte.Ceva mai încolo se căsca groapa pe care creatura o făcuse când, sub impulsul furiei, lovise cu o sferă de lumină în pământ.Fata şi-a ridicat mâinile în dreptul ochilor şi a văzut cum rănile uşoare pe care i le provocaseră şi ei flăcările se vindecau fără durere, pielea redevenindu-i catifelată şi albă.Şi-a îndoit degetele, testându-le flexibilitatea, apoi şi-a acoperit ochii cu mâinile, ascunzându-şi chipul de noaptea străină.Era singură în parcul pustiu, singură pe pământul rece, atât de amorţită încât abia simţea suflarea vântului ce ridica frunzele şi praful în rotocoale în jurul ei.Părul negru şi drept îi era ciufulit, iar hainele zdrenţuite.Înfruntarea pe care tocmai o câştigase n-o luase prin surprindere, înfricoşând-o, dar acum că totul se sfârşise teama o umplea încetul cu încetul.Nu de Galandriel, nu de durere sau de moarte, deşi pe acestea le simţea atât de aproape încât i se părea că, de ar fi întins mâna, le-ar fi putut atinge, simţindu-le răceala.Nu, nu de asta îi era frică.Ceea ce o apăsa, nelăsând-o să se ridice, făcând să-i cadă lacrimi fierbinţi pe obrajii palizi şi murdari era singurătatea.O simţea în juru-i, din ce în ce mai aproape, mai neagră, sufocând-o, strivindu-i pieptul plin de suspine.

Un pocnet a spart tăcerea nopţii şi Arariel s-a apropiat de ea grăbit, cuprinzând-o cu mâinile de după umeri şi ajutând-o să se ridice.Yanira a tras aer în piept, încercând să-şi stăvilească lacrimile care-i şiroiau în voie pe faţă.A simţit doar vag atingerile uşoare ale lui Arariel când bărbatul i-a pus medalionul la gât, de parcă trupul ei ar fi fost acolo, dar ea era departe, detaşată de orice simţăminte.

-Nu mă lăsa, a şoptit abia auzit, înfigându-şi degetele în haina lui Arariel într-un efort de a rămâne conştientă, dar greutatea zilei pe care o trăise a copleşit-o şi Yanira şi-a pierdut cunoştinţa, nefiind sigură dacă bărbatul într-adevăr îi şoptise că n-o va lăsa atunci când o luase în braţe, sau dacă totul fusese doar în mintea ei obosită.

Arariel a apărut lângă mica biserică pentru a doua oară în acea zi, evitând cu grijă să se uite în direcţia capelei din grădină.Gândul că Galandriel ar putea-o răni pe Yanira în lipsa lui l-a făcut să uite de orice precauţie şi să năvălească în naosul bisericii, făcându-i pe tinerii de acolo să sară imediat în picioare, deşi abia stinseseră lumina pentru a se culca.A vrut să le spună că era de partea lor, că voia doar să-i ajute şi că trebuiau să se grăbească, dar nici n-a avut timp să deschidă gura că o lumină orbitoare l-a înconjurat, făcându-l să se prăbuşească pe podeaua rece, cu mâinile ridicate drept pavăză împotriva razelor dureroase.

-Aprindeţi lămpile! a auzit o voce pe care a recunoscut-o ca aparţinându-i lui Diari.

-N-am gânduri rele! a strigat, sperând să fie crezut şi apărându-se mai bine de lumina care-l inunda, dar impunându-şi să nu dispară: ar fi o mişcare total greşită.

Eliina s-a uitat spre Diari, aşteptând decizia lui, dar băiatul încă nu ştia cum să procedeze.Daniel şi Teryl erau în spatele lor, lângă iconostas, aşezându-se în aşa fel încât trupurile lor erau o pavăză pentru Anna.Fetiţa privea îngrozită cum Arariel se chircea de durere, amintindu-şi de ce văzuse în ochii lui mai devreme în acea zi, când îl surprinsese îngenuncheat la capelă.Hotărându-se dintr-o dată, a început să-şi facă loc printre Daniel şi Teryl, împingându-i în lături cu coatele şi fugind spre Arariel, aşezându-se între el şi lumina cu care Diari şi Eliina îl răneau.

Cei doi şi-au coborât mâinile în acelaşi timp, privind-o cu gurile căscate pe fetiţa care stătea în genunchi, cu părul răsfirat pe podea şi cu mâinile ridicate pentru a se apăra pe sine şi pe bărbatul din spatele ei.

-A spus că n-are gânduri rele, a pledat ea, cu voce rugătoare şi tremurândă.

Eliina şi-a lăsat mâna pe lângă corp, uitându-se zâmbind la chipul angelic al fetiţei.Diari s-a întors să-l privească pe Daniel pentru o clipă, apoi a imitat-o pe Eliina, care deja se dusese să o ridice pe Anna de pe podea, încurajându-l din priviri pe Arariel.

Acestuia i-a luat câteva minute până să înlăture durerea, timp în care a stat rezemat de perete, cu capul în mâini.Părul negru îi era răvăşit, iar hainele şifonate.Când a ridicat, în sfârşit, privirea, chipul său părea aproape uman: doar ochii plini de întuneric nu i-au permis lui Diari să se lase păcălit de aspectul bărbatului.

-De ce-ai venit? l-a întrebat, încercând să-şi ascundă suferinţa din glas şi clătinând din cap, obosit, evitând să privească pe cineva.

-Galandriel a aflat, a răspuns Arariel, fixându-l cu privirea pe roşcatul pistruiat de parcă ar fi vrut să-i transmită, astfel, toate gândurile sale.A rămas cu Yanira....Fata vă cere să vă întâlniţi la vila ei.

-Fata a rămas cu Galandriel? a repetat Daniel, încruntându-se şi mutându-şi privirea de la Diari la Arariel şi-napoi.

Teryl se uita la toţi tăcut, ascultând cu atenţie, dar tresărind la fiecare mişcare a Eliinei, care începuse să se plimbe prin încăpere.
-Trebuie să mergem la ea, cine ştie ce poate păţi dacă rămâne singură, a spus ea, frământându-şi mâinile în timp ce mergea.
-O să se descurce, i-a asigurat Arariel, încercând să se convingă pe el mai mult decât pe ceilalţi.
A simţit un junghi dureros la gândul că Yanira ar putea fi rănită, iar Diari l-a privit la timp pentru a observa un licăr în ochii lui negri.
-Mai bine te-ai duce, i-a zis, chipul său purtând o expresie impenetrabilă.Ştim unde locuieşte, noi vom merge acolo şi vă vom aştepta.
O clipă ce le-a părut amândurora cât o eternitate, Arariel şi Diari s-au privit în ochi, fără ca vreunul din ei să rostească vreun cuvânt sau să schiţeze, măcar, vreun gest.Apoi Arariel a încuviinţat cu o mişcare uşoară, imperceptibilă, a capului şi a dispărut în întuneric, lăsându-l pe Diari să se holbeze la perete cu un rânjet de satisfacţie întipărit pe buze.
-Să ne grăbim, a spus Anna, luându-şi fratele de mână şi pornind cu el spre uşă.
-Da...a murmurat Diari, nemişcat.Da, să ne grăbim.

Aproape o oră mai târziu, două taxi-uri opreau pe aleea pietruită din faţa vilei familiei Cary şi patru persoane intrau în sufrageria elegantă şi spaţioasă.Urmat la doi paşi de Eliina, Arariel a urcat treptele până la primul etaj şi, intrând în camera Yanirei, a aşezat-o cu grijă pe pat pe fata încă adormită.Se trezise de două ori în maşină, dar nu fusese coerentă şi leşinase din nou după câteva secunde.Arariel petrecuse tot drumul masându-i fruntea şi tâmplele, sperând că îşi va reveni.Îi spusese tot felul de încurajări în minte, dar îi fusese teamă să le rostească tare, deşi nici el nu-şi dăduse seama de ce.
Rămânând în picioare lângă uşă, bărbatul privea cum Eliina îi punea comprese reci pe frunte, străduindu-se s-o facă să-şi revină.Luna strălucea cu putere afară, iar razele ei pluteau prin fereastră în cameră, scăldând patul Yanirei în argint.Sub lumina blândă, pielea ei părea şi mai palidă decât era, contrastul dintre părul negru răsfirat pe perna albă şi albeaţa chipului fetei înspăimântându-l pe Arariel.Tremurând, acesta s-a împleticit afară din cameră şi a coborât mai mult pe dibuite treptele, prăbuşindu-se într-un fotoliu de cum a intrat şi el în sufrageria unde aşteptau Teryl, Anna, Daniel şi Diari.
A urmat un sfert de oră de tăcere mormântală care a fost întreruptă de Eliina.
-O să-şi revină, a anunţat ea, trecând pragul încăperii şi aşezându-se pe un scaun liber, aproape de fereastră.Cred că a avut un atac de panică, pentru că era încă foarte speriată

când s-a trezit, acum câteva minute.Bolborosea ceva şi din când în când spunea că nu vrea să fie singură...Eliina a oftat şi a adăugat: Acum doarme din nou, am reuşit s-o liniştesc puţin.Nu sunt medic, dar cred că până mâine o să fie bine.

Atenţi la relatarea fetei, nimeni în afară de Diari nu a văzut efectul pe care vorbele sale le-au avut asupra lui Arariel: când tânăra spusese că Yanira nu voia să fie singură, bărbatul aproape că sărise de pe scaun, extrem de tulburat.S-a relaxat doar după ce Eliina îi asigurase că fata avea să-şi revină.

-Credeţi că există vreo şansă ca Galandriel să ne atace în noaptea asta? a întrebat Teryl câteva minute mai târziu.Aţi verificat dacă fata are cheia? Să n-o fi pierdut în timpul înfruntării....

-N-a pierdut-o, a vorbit Arariel pentru prima dată de când intrase în sufragerie, iar tonul său nu mai era deloc plictisit şi indiferent ca înainte, dimpotrivă.

Teryl i-a acceptat răspunsul cu o încuviinţare mută, simţind mai mult decât ştiind că bărbatul spunea adevărul.Sesizase că tonul, chiar şi atitudinea i se schimbaseră, iar el nu mai era acelaşi pe care-l văzuse mai devreme în acea zi. „Toţi se schimbă”, a meditat Teryl posomorât. „Uneori în chiar mai puţin de-o clipă...”S-a uitat cu coada ochiului spre Eliina, care redevenise distantă după prima întâlnire cu Arariel, şi nu şi-a putut reţine un oftat uşor: „Doamne, cât e de frumoasă...”

-Mă îndoiesc că Galandriel va face vreo mişcare în următoarele câteva ore...cu siguranţă nu înaintea răsăritului, a spus Diari, iar Arariel l-a susţinut printr-un gest nedefinit.

-Atunci, cel mai bine ar fi să ne odihnim cu toţii, a propus Daniel.Vom avea nevoie de toată energia dacă Galandriel Angelica se hotărăşte să atace.

Diari şi-a clătinat capul în semn de „da” şi s-a ridicat să plece.

-Anna!

Strigătul alarmat al lui Daniel l-a oprit, iar Diari s-a întors la timp pentru a o vedea pe fetiţă prăbuşindu-se în braţele fratelui ei, inconştientă şi rece.

-Se-apropie momentul, a murmurat el, aplecându-se asupra Annei şi punându-i mâna dreaptă pe frunte.

-Cum adică? a întrebat Daniel, agăţându-se aproape cu disperare de trupul inert al surorii lui, neobservând agitaţia ce se crease în jurul lor.

-Momentul transferului, a explicat Diari, evitând din nou privirea lui Daniel, cu un aer vinovat.De-acum o să se simtă din ce în ce mai rău, până când....vocea i s-a spart, tânărul simţind în ceafă privirea arzătoare a prietenului său.Se aştepta ca el să strige, să-l acuze aşa cum făcuse în tăcere în ziua aceea, în Bibliotecă, dar Daniel a spus doar:

-Înţeleg – şi, ridicându-şi sora cu blândeţe, a aşezat-o pe canapeaua ce se afla în cameră.

Eliina a venit imediat lângă el, aşezându-se la căpătâiul fetei şi începând să murmure stins, alintându-i fruntea şi părul.

Daniel a ieşit, urmat de Teryl şi Diari.Arariel a mai zăbovit un minut, apoi a plecat şi el, urcând în camera Yanirei.

-Eu am să....a spus Diari, cu voce joasă şi nedesluşită, intrând într-o altă cameră şi lăsându-i pe Daniel şi pe Teryl singuri în holul imens.

-Daniel, a început Teryl hotărât, dar prietenul său i-a făcut semn să tacă şi să-l urmeze.

Ascultând de îndemnul tăcut al celuilalt, Teryl a ieşit din casă, urmându-l pe Daniel pe o potecă pe care abia o zărea în întuneric până când amândoi s-au oprit dintr-o dată, ca vrăjiţi de intensitatea vuietelor mării.Daniel a ascultat o clipă, apoi s-a aşezat pe nişte buruieni crescute în nisip.

-De ce? a spus, doar, Teryl, un tremur de revoltă ghicindu-i-se în glas.

-Pentru că, prietene, a răspuns Daniel, cuvintele răsunându-i puţin mai tare decât o şoaptă: nu-mi mai aparţine.

În întunericul abia străpuns de sclipirile de stele, slăbite acum că luna se ascunsese în spatele vilei, umerii subţiri ai tânărului brunet au început să tremure, când şi când un suspin alăturându-se geamătului mării, dovedind că lacrimi sărate îi scăldau şi lui obrajii, făcându-i ochii verzi să strălucească aproape ireal.Teryl şi-a ferit inutil privirea la început, apoi a îngenuncheat şi el lângă băiatul cutremurat de plâns, strângându-i cu putere umărul şi înştiinţându-l, astfel, că îl înţelegea şi că era alături de el.Daniel a apucat încheietura prietenului său, agăţându-se de ea ca de singurul colac de salvare ce plutea în apele agitate.

Arariel îşi trăsese un scaun lângă patul fetei, ochii săi nedezlipindu-se de chipul Yanirei.Tresăriri uşoare ale pleoapelor dovedeau că tânăra era pierdută în visare.Aproape cu teamă, bărbatul i-a îndepărtat o şuviţă neagră de pe obraz, mângâindu-i vag pielea albă.Buzele bine conturate, palide, erau întredeschise, tremurând imperceptibil.Degetele lungi, subţiri şi graţioase, strângeau cearşaful, unghiile frumos îngrijite înfigându-se în salteaua patului.Fata avea un coşmar, şi-a dat seama Arariel.Bărbatul tocmai ajunsese cu numărătoarea secundelor la un minut, când Yanira s-a ridicat în capul oaselor, cu ochii goi larg deschişi şi o expresie de teroare întipărită pe chip.

-Lian...şi-a strigat ea mătuşa, întinzând mâinile în gol încercând să apuce ceva inexistent.Lian, nu pleca!

Arariel s-a apropiat de pat şi a încercat s-o aşeze din nou pe pernă, dar fata se zbătea, prizonieră a coşmarului său, strigând la început, apoi gemând din ce în ce mai slab:

-Nu mă părăsi, Lian....te rog....întoarce-te...nu mă lăsa.....

-Şşş, a murmurat Arariel, strângând-o la piept.N-am să te las, i-a şoptit continuu la ureche, legănând-o cu blândeţe până când fata s-a cufundat într-un somn adânc, fără vise.

Bărbatul i-a lăsat trupul pe pat, aranjându-i grijuliu perna.A privit-o, gândindu-se la cuvintele pe care i le spusese şi realizând cu stupoare că vorbise serios.Aplecându-se asupra ei, a sărutat-o uşor pe frunte, buzele lui abia atingându-i pielea, apoi şi-a reluat veghea neobosită, rostindu-şi clar promisiunea în tăcerea nopţii:

„N-am să te las".

Diari a intrat pe bâjbâite într-un salonaş care, după toate aparenţele, nu mai fusese folosit de multă vreme.Mobila era inexistentă, cu excepţia a două fotolii acoperite de celofan şi a unei măsuţe pline de praf, aşezată în dreptul ferestrei.Tânărul a înaintat cu paşi rari, neauziţi şi s-a rezemat cu o mână de rama ferestrei, spijinindu-şi fruntea pe antebraţ.Privirile-i rătăceau în noaptea slab luminată de afară, poposind nesigure asupra unor siluete ce stăteau foarte aproape una de cealaltă.În nemişcarea lor, păreau două spectre întunecate, naufragiate pe nisipul uscat, pe care vântul îl deranja indiferent.Diari a recunoscut trupurile lui Teryl şi Daniel şi a închis ochii, încercând să alunge imaginea aceluia din urmă.Acea clipă, printre rafturile pline de cărţi ale Bibliotecii, îi revenise în minte, acea clipă în care – fără să spună un cuvânt măcar – Daniel îi pusese pe umeri toată vina pentru soarta surorii sale, surd şi orb la orice explicaţie, la orice strigăt de iertare.Totul numai prin fulgerarea unei priviri.

Diari şi-a împreunat degetele mâinii libere în pumn şi a lovit deznădăjduit în peretele impasibil.Nu asta ceruse cu milenii în urmă, când acceptase să devină protectorul Echilibrului.Învăţase să nu mai simtă de-a lungul timpului, ferecându-şi inima cu mii şi mii de lacăte şi lanţuri.Fusese de-ajuns o privire pentru ca toate să cadă, să se rupă ruginite şi toată suferinţa acumulată să se reverse în întreaga sa fiinţă, chinuindu-l în fiecare secundă mai mult decât în precedenta.Dar totul avea să se termine.

Băiatul s-a îndepărtat de fereastră, ghemuindu-se într-unul din fotolii, după ce a dat la o parte celofanul care-l acoperea.A doua zi, totul avea să se termine iar el, Diari Ephra, avea să-şi refuze din nou luxul de a simţi, asigurându-şi, astfel, odihna binefăcătoare a nopţii.Acum nu putea să doarmă.Sufletul îi era spart în mii de cioburi pe care nu mai

avea forţa de a le aduna.Şi-a lăsat capul pe spate, fixându-şi privirea în tavan în aşteptarea dimineţii.

Anna era captivă între vis şi realitate.Sudoarea rece îi era ştearsă cu conştiinciozitate de către o mână delicată, familiară, dar pe care fetiţa n-o putea convinge să rămână mereu cu ea, apărând-o de întunericul vedeniilor ce nu voiau să-i dea pace.O singură dată vorbise, strigând numele fratelui său cu voce răguşită, disperată.Visase că flăcări imense încercau s-o înghită, trăgând-o fără milă din braţele băiatului care nu făcea nimic s-o ajute, ci o privea doar, cu verdele ochilor săi lipsit de strălucire, parcă mort.Aproape se trezise atunci, îngrozită că l-ar putea pierde, dar o voce caldă a început să-i fredoneze la ureche, adormind-o la loc.Nu mai avea scăpare acum, ştia.A întins mâna căutând ceva, dar a simţit doar un obraz la fel de rece ca al său şi, oftând neauzit, s-a abandonat din nou visului ce voia să-i fure realitatea pentru totdeauna, îngropând-o în iluzii groaznice, negre.

Eliina s-a grăbit s-o liniştească pe fetiţa ce se zbătea în somnul agitat.Frânturi de melodii i-au venit în minte şi a început să cânte încet, dar în locul respiraţiei neregulate ale Annei, în locul atingerii ei de gheaţă, tânăra simţea doar răsuflarea fierbinte şi atingerea fină a lui Teryl pe obrazul ei palid.Pulsul calm al semnului din palma sa dreaptă a dizolvat iluzia, lăsând-o golită de orice sentiment pe podeaua încăperii.Anna a ţipat uşor, iar fata s-a grăbit s-o liniştească.

-Totul o să treacă-n curând, i-a şoptit cu voce spartă.Pentru amândouă.

Era mult trecut de ora prânzului.Vremea mohorâtă şi rece ameninţa de afară cu rafale de vânt ce deschideau larg ferestrele, aruncând înăuntru frunze moarte şi praf, uneori chiar şi stropi răzleţi şi îngheţaţi.Tinerii erau strânşi cu toţii în sufrageria pe care o părăsiseră doar o dată sau de două ori în decursul zilei.Veniseră pe rând, o dată cu prima rază anemică de soare ce anunţa răsăritul.Primul ajunsese Diari, cu ochii încercănaţi şi umerii aduşi.Apoi Daniel şi Teryl, amândoi arătând de parcă ar fi plâns toată noaptea, ceea ce nu era deloc departe de adevăr.Daniel îi salutase pe cei din încăpere, aşezându-se pe canapeaua pe care Anna se zbătuse toată noaptea.Teryl, însă, rămăsese tăcut şi ursuz, ignorând-o pe Eliina care nici nu-l băgase în seamă, de

altfel.Apoi apăruse Arariel, la fel de obosit ca şi ceilalţi, arătând exact ca un om chinuit de suferinţe când se aşezase pe fotoliul pe care-l ocupase şi noaptea trecută.

Ultima venise Yanira.Se trezise mai târziu din cauza nopţii agitate şi, deşi camera fusese goală, simţise vag urmele prezenţei lui Arariel.N-avea nevoie să-i spună cineva că bărbatul o veghease întreaga noapte, sacrificându-şi propriul somn, presupunând că avea nevoie de aşa ceva.Cu inima strânsă, fata îşi schimbase hainele, îmbrăcându-se intenţionat în negrul pe care până atunci îl evitase cu încăpăţânare.Coşmarul pe care-l avusese şi vederea plicului galben cu numele mătuşii sale scris pe el o determinaseră să accepte, în sfârşit, moartea acesteia.Cu o voce neobişnuit de liniştitoare care pe timpul nopţii îi şoptise de mii de ori că n-o va lăsa încă răsunându-i în urechi, Yanira coborâse în sufragerie, privindu-l doar în treacăt pe Arariel care nu-şi deschisese ochii nici chiar pentru ea.Se prezentase celorlalţi, strângând mâna fiecăruia cu excepţia fetiţei pentru care trebuia să deschidă acea uşă fantastică.Frământând fără să-şi dea seama medalionul între degete, începuse şi ea să aştepte, ca şi celelalte persoane din încăpere.

-Soarele apune la 16:29, a anunţat Diari cu voce inexpresivă, iar Yanira a avut impresia că aude din nou clopotele sunând a înmormântare, ca în acea zi plină de lacrimi şi ploaie când mătuşa sa dispăruse definitiv din viaţa ei.

Daniel a strâns cu putere mâna surorii sale, privind în gol pe fereastră: tot ce vedea erau ondulările de o graţie funebră a frunzelor în vântul nemilos şi rece.Degetele sale le strângeau pe cele ale Annei, dar impresia sa era că încerca zadarnic să smulgă căldura vieţii din sloiuri de gheaţă.

Arariel a deschis ochii pentru prima dată de când intrase în sufragerie şi se aşezase pe acel fotoliu şi a fixat-o pe Yanira.Fata îşi ţinea capul plecat, iar şuviţele negre îi acopereau chipul palid, dar bărbatul era sigur că ochii ei erau îndreptaţi spre frate şi soră, tremurul incontrolabil al mâinilor ei arătând lupta ce se dădea înăuntru-i.După câteva minute ce au părut eternităţi de chinuri, degetele Yanirei au înlănţuit medalionul din aur într-o strânsoare de fier, iar Arariel a înţeles decizia fetei.

-Ar trebui să mergem, a şoptit Daniel spre uimirea Yanirei, dar o cercetare mai atentă a chipului său i-a dezvăluit fetei efortul pe care el trebuise să-l depună pentru a rosti acele cuvinte.

Ridicându-se primul, Daniel a pornit spre uşă, mergând surprinzător de repede.Abia când a ajuns afară şi a simţit răceala crudă a vântului biciuindu-i faţa până la lacrimi şi-a dat seama că nu ştia încotro s-apuce şi s-a oprit, în aşteptarea celorlalţi.

Teryl şi-a privit prietenul plecând, iar calmul pe care-l simţea l-a uimit până şi pe el.”Nu, nu calm”, şi-a spus în sinea sa, întorcându-şi capul pentru a o vedea pe Eliina.”...resemnare....”
Fata se ridicase şi ea, ducând-o cu grijă pe braţe pe Anna.Nu s-a opus atunci când Teryl s-a apropiat şi s-a oferit tăcut să o ajute, dar a refuzat să dea drumul mâinii fetiţei adormite.Au pornit împreună pe urmele lui Daniel, amândoi tăcuţi şi amândoi conştienţi că prin tăcere îşi iroseau ultimile clipe.

Ecoul paşilor lor pustii s-a stins, dar niciunul din cei rămaşi în încăpere nu a avut puterea să se ridice.
-Oare chiar e singura cale? a murmurat Yanira, uitându-se spre locul gol ocupat până atunci de Daniel şi Anna.Chiar trebuie să existe atâta suferinţă? a adăugat, mutându-şi privirea spre Diari.
Pistruiatul avea capul plecat şi pleoapele lăsate, astfel că nici Yanira şi nici Arariel n-au văzut focul din privirea lui atunci când a răspuns, pe ton nedefinit:
-Cât poate să conteze o viaţă când sunt în joc atâtea altele?
În clipele ce au urmat, în încăpere nu s-a mai auzit decât vântul furios de afară.Apoi, de parcă n-ar mai fi putut suporta ecoul vorbelor sale, Diari s-a ridicat brusc şi a ieşit aproape în fugă, lăsându-i pe ceilalţi doi singuri în imensul salon.
Yanira şi Arariel s-au ridicat în acelaşi timp, rămânând fâstâciţi în picioare.Amândoi voiau să-şi vorbească, dar niciunul nu stia ce ar putea spune.În cele din urmă, Yanira şi-a luat inima în dinţi şi a şoptit, mai mult decât a rostit:
-Mulţumesc.
Arariel a privit-o mirat, iar ochii lor s-au întâlnit atunci cu adevărat pentru prima dată.Yanirei i s-a părut că desluşeşte o urmă de alb în întunericul din privirea lui şi tocmai voia să mai spună ceva, când de afară s-a auzit un ţipăt plin de durere şi cei doi au recunoscut vocea Eliinei strigând numele lui Teryl.

Când Diari a ajuns afară, între ceilalţi patru domnea tăcerea.I-a privit cu luare aminte pe toţi, evitând intenţionat cât mai mult să se uite la Daniel.Ceea ce a văzut în el când l-a privit, în sfârşit, l-a făcut să se cutremure.”Chiar trebuie să existe atâta suferinţă?” îl întrebase Yanira cu numai câteva clipe în urmă.”Nu suferinţă”, s-a gândit el la adevăratul răspuns pe care ar fi trebuit să i-l dea, „nu suferinţă, ci moarte”.
-Nu mai este mult, a rostit Diari, cât de calm şi indiferent a putut.

Eliina şi Teryl şi-au plecat capetele înspre Anna, refuzând să se privească direct, dar Daniel s-a încruntat şi s-a uitat spre Diari.Era ceva în atitudinea lui care-i spunea că pistruiatul avea un alt plan decât cel stabilit înainte, iar Daniel voia să ştie ce anume îl făcuse să se răzgândească şi de ce.

-Diari...l-a chemat el încet, făcându-i semn să-l urmeze puţin mai departe de restul grupului.

-Ştii, oricine e supus greşelii, a spus Diari când au ajuns suficient de departe pentru a putea vorbi fără să fie auziţi de ceilalţi.

Daniel nu i-a răspuns, încercând să-i citească în ochi gândurile.Diari, însă, îşi ferea cu încăpăţânare privirea, aşa că Daniel i-a prins capul în mâini, forţându-l să-l privească în ochi.Ochelarii cu rame roşiatice şi groase i-au alunecat pe nas din cauza bruscheţii gestului lui Daniel, iar strălucirea de oţel a hotărârii luate în minutele trecute i se vedea clar în ochii de culoarea alunei.Daniel l-a privit stupefiat, cu buzele întredeschise din cauza uimirii.A văzut cu coada ochiului cum umbrele încă vagi mişunau printre firele de iarbă şi, absent, şi-a încordat şi mai tare strânsoarea mâinilor pe chipul lui Diari, inconştient de apropierea dintre ei.A deschis gura să vorbească, dar cuvintele au rămas nerostite, întrerupte de ţipătul neaşteptat şi îngrozit al Eliinei, care i-a făcut pe amândoi să tresară şi să fugă înspre ceilalţi.